

שרשי אמונה

אלה הם

ראשי דברי תורה ומוסריה, ויסודי דת ישראל,
מחוברים בשאלות ותשובות, ובלשון צחה וקלה

לתועלת ילדי בני ישראל

הבנים והבנות, האשכנזים והספרדים, למען ילמדו לדעת בקצרה
מהות אמונתם •

מאת

ר" שלום הכהן

בעל המחבר ספר תורת לשון עברית, ס" משעי קדם, כאור
והעתקת ס" ירמי", ועור ספרים אחרים •

לונדן ה" תק"עה

Elements of Faith,

FOR THE

USE OF JEWISH YOUTH,

OF BOTH SEXES.

BY S. I. COHEN.

LONDON:

PRINTED FOR THE AUTHOR,

By E. Justins, 34, Brick Lane, Spitalfields.

A. M. 5575.

[ENTERED AT STATIONER'S HALL.]

לכבוד

איש רב פעלים, רודף חסד ותושיה,

אוהב אהוב ורצוי לאחיו בני עליה,

ה"ה המעתיק החכם השלם, הרופא המומחה, צבי

ישראל ותפארת עדתו, כש"ת כהרר

יהושע וואן אובן נ"י,

אלף תודות יֵאָמר לו

מאת

ידידו המחבר

הקדמה:

זה חלק אדם מאלהים, נחלת שדי ממעל, כי האצל
עליו רוח בינה לדעת ולהכיר דברים הסובבים אותו, ולהקש מהנמצאים על הנפרדים, ומעלה מעלה יעל על סולם החכמה, ובזה יבוא אל הקדש להשיג ידיעת הנמצאים הנעלים מחמשת חושיו *
והנה ראשית יתרון אדם משאר בעלי חיים היא ידיעת עצמו * כי אף אם גם רוח הבהמה תדע הויתה, והוא מפעולת הרגשת הטבעית אשר בתוכה, אך לא תדע ולא תבין כי לא היתה טרם הולדה, ואחריה לא תהיה * אכן רוח היא באנוש, גם בער וכסיל יחדיו, לדעת כי נולד הוא, לפניו לא היה ואחריו לא יהיה במעמד אשר הוא עתה * ואחרי הודע לאדם כי הוא בן חלוף, תתעורר בקרבו מפעם לפעם שבר הרוח ודבאת הרעיון, ונשפל ונקלה הוא בעיניו, באמרו לנפשו: תמול נהויתי ומחר מי ידע העוד אהיה? והשתכלות הזאת תוליכהו להבין העצמים הקיומים אחריו, והם השמים והארץ, עד הכתוב: דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת * ואחריהם יתן לב להבין העצם הגבוה מעל גבוה עליהם, אשר אמר ויהיו צוה ויעמודו, ואשר לו קיום נצחי, והוא הבורא יתעלה * וכאשר יערוך האדם שפלת ערכו נגד רום גבהות אלהים ב"ה, תתפעל בו פעולת

* (קהלת א", ד")

PREFACE.

IT is a noble portion man receives from God, a sublime inheritance from the Omnipotent, to possess the emanation of an enquiring spirit which seeks the knowledge and understanding of things surrounding him, and draws comparative conclusions from material to immaterial existences, thus gradually ascending the ladder of science, at length arrives at the sublime comprehension of things imperceptible to mere corporeal sense. But the principal predominance man possesses over the brute creation, is the knowledge of himself: for although the animal is sensible of its existence, yet this sense is merely instinctive, it has no knowledge or comprehension of its non-existence prior to its birth, or after its death. But man, even the most ignorant or silly man, has a soul to understand that he was brought forth, and that hereafter he shall not be in the same state he now is. Man, therefore, after having become sensible that he is but a transient being, will, at times, feel dispirited and melancholy; he will be sunk in his own estimation when he reflects;—

> But yesterday I came into existence,—
> To-morrow I may cease to be:

He will, by such reasoning, be led to consider the nature of heaven and earth, existences more permanent than himself; as the preacher observes,* "*One generation passeth away, and another generation cometh; but the earth abideth for ever.*" And will next proceed in his enquiries, respecting that more exalted and Supreme Being, who "*spake, and it was done; who commanded, and it stood fast;*", whose existence is eternal;—the divine Creator.

The comparison which man must thus necessarily make between his lowly state, contrasted with the immeasurable grandeur of the Almighty, will produce an

* Ecclesiast. i. 4.

הִשְׁתּוֹמְמוּת וְיִרְאַת הַכָּבוֹד לְעֻמַּת הִנְשְׂגָּב הַזֶּה, וּפְעוּלַת הַכְּנֵעָה לְנַפְשׁוֹ, כַּאֲשֶׁר שָׁר דָּוִד נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר: *

כִּי אֶרְאֶה שָׁמֶיךָ מַעֲשֵׂה אֶצְבְּעוֹתֶיךָ
יָרֵחַ וְכוֹכָבִים אֲשֶׁר כּוֹנָנְתָּה:
מָה אֱנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרֶנּוּ
וּבֶן אָדָם כִּי תִפְקְדֶנּוּ וְכוּ"
יי אֲדוֹנֵנוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ!

וְזוֹ הִיא הַהַרְגָּשָׁה הַקְּדוֹשָׁה (הָרְגָשָׁה הָאֱמוּנִית) הַמִּתְפָּעֶלֶת מִזְּמַן לִזְמַן בְּלֵב כָּל הָאָדָם, אַף אִם נִטְבַּע בְּמִצּוּלַת הַחֲטָאִים. וְגַם לְעוֹבְדֵי אֱלִילִים אֲשֶׁר בִּימִים קַדְמוֹנִים הָיְתָה הָרְגָשָׁה הַקְּדוֹשָׁה הַזֹּאת, גַּם לָהֶם רָחַשׁ יִרְאַת הַכָּבוֹד מִגֹּל הַבּוֹרֵא הָעֶלְיוֹן. אַךְ הֵם שָׁגוּ בְּרוֹאָה, בְּקִנּוּי פְּלִילִיָּה, כִּי תָּעוּ בְּעֶצֶם אֱלֹהֵי הַנִּכְבָּד, וּבָחֲרוּ בְּמַעֲשֵׂה אֶצְבְּעוֹתָיו, בַּחַשָּׁבָם כִּי אֱלֹהִים הֵמָּה. יַעַן כִּי טָחוּ עֵינֵיהֶם מֵרְאוֹת מַה לְּמַעְלָה מִגְּדֻדֵי הַחַמָּנִים. וְיוֹתֵר מִזֶּה הֶשְׁחִיתוּ הִתְעִיבוּ עֲלִילֵיהֶם בַּעֲבוֹדָתָם לְלֹא־אֵל אֲשֶׁר בָּחָרוּ. וּבֶאֱמֶת אַף אִם מַחְשַׁבְתָּם הָיְתָה רְצוּיָה, מַעֲשֵׂיהֶם אֵינָם רְצוּיִים, כִּי הַכְעִיסוּ תַּחַת כִּי חָשְׁבוּ לְהַרְצוֹת, וְעַוְתוּ בְּעֵת הֶאֱמִינוּ לְתַקֵּן כַּאֲשֶׁר הָאָרִיךְ הָרַמְבַּ"ם בָּזֶה. ‖ קִנְאַי לְמִלִּין הָאֵמְנָם כִּי יֵדַע הָאָדָם, הֵן מִצַּד הַשֵּׂכֶל וְהֵן מִצַּד הַרְגָּשַׁת הַלֵּב, שֵׁשׁ עָלָיו חוֹבוֹת לְעֶצֶם הַגְּבוֹהַ וְהַנִּשְׂגָּב, אַךְ לֹא יֵדַע אִישׁ יִמְלָא חוֹבוֹתָיו, וּבַמֶּה יִכָּפֵף לְמָרוֹם, יְקַדֵּם פְּנֵי אֱלֹהָיו? וְכָל אֲשֶׁר הִמְצִיא כֹּחַ הַדִּמָּיוֹן בְּעִנְיָן הַזֶּה הָיָה מָלֵא חִסָּרוֹנוֹת, וְלָרוֹב

* (תְּהִלִּים ח')

‖ הִלְכוֹת ע"ז, פֶּרֶק א') וְיֵשׁ בְּאֹר בָּזֶה אֶת הַכְּתוּבִים בִּירְמְיָה" (י', ז'–ח') מִי לֹא יִירָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם וְכוּ", וּבְאַחַת יִבְעֲרוּ וְיִכְּסְלוּ מוּסַר הַבְלֵיהֶם עֵץ הוּא, ע"ש.

astonishment and a reverential awe towards that exalted Being, as well as a proper humility of sentiment with respect to himself: thus the sweet singer of Israel, David, emphatically exclaims,*

"When I observe the heavens thy fingers have wrought,
The moon and stars by thee ordain'd and fix'd,
Ah! what is man of whom thou art mindful,
Or Adam's son, whose weal thou dost remark.
O Lord! our Lord! how excellent is thy name in all the earth."

Such is the sacred feeling, the true religious feeling, which from time to time operates on the mind of man, even though he be sunk in the very abyss of sin; nay, the idolaters themselves in days of yore experienced a feeling like this; their hearts felt a reverence, an indescribable awe towards the Supreme Creator; but they erred in object, they stumbled in judgment, for they were mistaken in the noble nature of the Deity; they selected some of his works, and fancied them to be gods; for their eyes were too dim to perceive that which is exalted above vulgar sense; but the greatest evil was, that they made choice of abominable modes of worship to the imaginary deities which they had selected. Thus, in fact, although the origin of their thoughts was correct, yet their actions were not so; for instead of propitiating, they exasperated, and blundered when they meant to regulate, as Maimonides has at large expatiated on this subject.§ The ultimatum of all this is, that although man may, either from his reason, or from his feeling, conclude that he owes a duty to a Supreme Being, he must still remain ignorant of the means wherewith he should fulfil this duty, how he shall bend to the Most High! or present himself before God! since all that imagination has invented with this view, has proved deficient; nay, in most cases has produced effects completely contrary to the desired purpose.

* Psalm cap. 8.

§ Maimonid. Tract. Avoda Zora, cap. i. where he has beautifully commented on the 7th and 8th verses of the 10th chapter of Jeremiah.

הַהֵיפֵךְ מִתְּכוּלִית הַנִּרְצָה ׳׳ – עַד אֲשֶׁר יָשָׁר בְּעֵינֵי אֱלֹהִים לְגַלּוֹת לִבְחִירֵי בְּנֵי אָדָם אֲמִתִּית עֲבוֹדָתוֹ׳ כִּי אַחֲרֵי אֲשֶׁר מָלְאָה הָאָרֶץ תּוֹעֵבוֹת מַעֲשֵׂי אָדָם, וְהַמְבּוּל בָּא לְשַׁטְּפָם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, נָתַן אֱלֹהִים לִבְנֵי נֹחַ אֵיזֶה חֻקִּים יְשָׁרִים, לְהַרְאוֹתָם הַדֶּרֶךְ בָּהּ יִצְלְחוּ בְּחִבְרַת בְּנֵי אָדָם וְלִטְהֹר נַפְשׁוֹתָם לְהִיוֹתָם מְסוּגָלִים לְקִרְבַת אֱלֹהִים בָּעוֹלָם אַחַר׳ וְלִפְי קִבְלָתָנוּ שֶׁבַע מִצְוֹת נִצְטַוּוּ בְּנֵי נֹחַ, וְאֵלּוּ הֵן: עֲבוֹדָה זָרָה, עֲרָיוֹת, שְׁפִיכוּת דָּמִים, גָּזֵל, אֵבֶר מִן הַחַי, סִירוּס, כִּלְאַיִם׳ * וְאִם נִשְׁתַּכֵּל בְּשֶׁבַע מִצְוֹת הָאֵלֶּה, הֲלֹא נִחְזֶה בָּהֶן שְׁלֹשָׁה כְּלָלִים גְּדוֹלִים לְהַכְשֵׁר הַנֶּפֶשׁ, לִזְכוּתָהּ וּלְהַצְלִיחָהּ בִּשְׁנֵי עוֹלָמוֹת; (א) טָהֳרַת הַמַּחֲשָׁבָה וְהַיְדִיעָה לְדָבְקָה בֶּאֱמֶת וְלַהֲתָרַחֵק מִשֶּׁקֶר וְכָזָב, וּבִכְלָל זֶה אַהֲבַת הָרִוָּחִית וְהַזְּכוּת וְהָהֶרְחֵקָה מֵעֲבֵרַת הַגַּשְׁמִיוּת׳ (ב) אַהֲבַת הַצֶּדֶק וְהַמִּשְׁפָּט וְהַשָּׁלוֹם בְּחִבְרַת מִין אָדָם, וְהָרַחֲמָנוּת גַּם עַל נֶפֶשׁ בְּהֵמָה, (ג) שְׁמִירָה בְּקְדוּשַׁת הַטֶּבַע, וְהָאַזְהָרָה לְבַל הַשְׁחִית וּלְבַלְבֵּל אוֹתָהּ בִּידִים׳ לָכֵן כָּל אֶחָד מֵעַמֵּי אֶרֶץ הַמַּחֲזִיק בְּמִצְוֹת הַנִּזְכָּרוֹת הָאֵלֶּה נִקְרָא בַּעַל אֱמוּנָה, וְיוֹפֶה לְחַיֵּי נִצְחִיוּת, כְּמַאֲמַר חַז״ל: חֲסִידֵי אוּמוֹת הָעוֹלָם יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לָעוֹלָם הַבָּא, § וְיָדוּעַ לָנוּ, חֲסִידֵי אוּמוֹרֵת הָעוֹלָם נִקְרָאִים כָּאֵלֶּה מִבְּנֵי הָעַמִּים הַמְקַיְּמִים שֶׁבַע מִצְוֹת שֶׁל בְּנֵי נֹחַ׳ וְגַם הַמְשׁוֹרֵר הָאֱלֹהִי, דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע״ה, יִיעֵד הַהַצְלָחָה הָאֱנוֹשִׁית עַל דֶּרֶךְ זֶה, בְּזַמְּרוֹ: ‖ יְיָ מִי יָגוּר בְּאָהֳלֶיךָ מִי יִשְׁכֹּן בְּהַר קָדְשֶׁךָ הוֹלֵךְ תָּמִים וּפֹעֵל צֶדֶק וְדֹבֵר אֱמֶת בִּלְבָבוֹ: לֹא רָגַל עַל לְשׁוֹנוֹ לֹא עָשָׂה לְרֵעֵהוּ רָעָה

* (סנהדרין פרק ו״ דף נ״ו ע״ב)

§ (שם, פרק חלק, פירוש המשניות לרמ״בם)

‖ (תהלים ט״ו)

God has, however, deemed it right to reveal to some select beings of human kind, the true idea of adoration; and after the mistaken and abominable actions of men had brought down the vengeance of an overwhelming flood, which swept them from the face of the earth, the Deity initiated the sons of Noah into the knowledge of several just ordinances, to guide the way which shall benefit man in a social state, and lead to an approximation to divine felicity in another world: we accordingly find a tradition of the seven prohibitory laws laid down to the sons of Noah, which are as follows: idolatry, concupiscence, murder, robbery, feasting on the limbs of a living animal, emasculation, the procreation of heterogeneous commixture.* Upon a review of these seven institutes, we shall perceive three grand principles regulating them, which tend to purify the soul, and prepare it for happiness both in this world and the next: 1st. The refinement of thought and understanding, whereby we cling to truth and avoid falsehood and deceit, which comprehends the love of intellectual purity, and the negation of the grosser corporeal speculations. 2dly. The love of righteousness, justice, and peace among men, and tender compassion even to the brute creation. 3dly. A sacred observance of the laws of nature, and a repugnance to any act that shall tend to derange them.

Upon this principle every one of any nation, who holds as sacred the before-named commandments, is esteemed a religious person, and will gain eternal life hereafter, as our wise men have expressed it: "The pious among the nations have also a share in the world to come,"§ by which we understand those who obey the seven commandments delivered to the sons of Noah. In this way also has the divine poet David depicted man's happiness, "*Who shall abide in thy tabernacle, O Lord? who dwell in thy holy mount? he that walketh uprightly, and worketh righteousness, and speaketh truth in his heart, backbiteth not with*

* Talmud Sanhedrim, fol. 53, page 2.

§ Talmud Sanhedrim, perek chelek & Maimonides.

וכו' עשה אלה לא ימוט לעולם'---וזה חוא לפי קבלתנו ארח החיים לבני חעמים זולתנו' אמנם מאהבת ה' לאבותינו הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, אשר דבקו בו בכל עוז, והקדישו כל נפשם להכרת אמתתו, ועמדו בנסיונות, בחר בזרעם אחריחם להיות לו לעם סגולה, ואחרי אשר צוחפם כמצרף כסף, ע"י שעבוד מצרים, ככתוב: ואתכם לקח י"י ויוצא אתכם מכור הברזל ממצרים להיות לולעם נחלה וכו'* נגלה למו במדבר, מסיני בא, הופיע מהר פארן, מימינו אש דת למו, והרבה לתת להם תורה ומצות, חכוללים עדות חקים ומשפטים, אשר לא השינה בינת אדם בתחלה' וכל זה למען הצליח בני בחיויו ולקדש אותם ביותר, כמאמר ר' חנניא בן עקשיא: רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות וכו'. §

והנה כל מצות התורה הזאת, חוץ משבע מצות של בני נח, לעם ישראל לבד נתנו, ואין לשאר עמים חוב בהם, ככתוב: תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב, § ' ולא נצטוינו להחרחיבן בין העמים, אין לנו לשלוח שלוחים לאויים רחוקים להכניס נפשות עם נכר בקריתנו ולהרבות נרים, וגם הפוך חוא, אם יבוא אחד מחעמים מעצמו לקבל עליו תורת משה, עלינו להדריחו בכל מיני דחוי, ולרעתו לשוב ממחשבתו, ולחעמיד נגד פניו חקושי והלחץ בשמירת תורתנו, ולחגיד לו כי גם בתוך עמו יזכה לחיי עולם חבא, אם ישמור ז' מצות

* (דברים ו' כ"ו) § (מכות, סוף פרק ד')
|| (ויקרא ל"ג, ו')

his tongue, nor doeth evil to his neighbour," &c. such a one shall never fail.

We have also the same sentiment among our traditions. "The regular course of life is open to all nations, yet from the great affection the Lord had for our pious forefathers, Abraham, Isaac, and Jacob, who were strenuously attached to him, who devoted all their soul to attest his truth, and bore many trials, after having refined them (as pure as silver) by means of the Egyptian bondage, he fixed on their successors as a chosen nation; as it is written, "*The Lord hath taken you and brought you forth out of the iron furnace, even out of Egypt, to be unto him a people of inheritance,*"* &c. He revealed himself to them in the wilderness, came forth at Sinai, shone transcendent on the hill of Paran, his right hand beaming with a refulgent law for them; proceeded to promulgate laws and commandments to them, comprehending testimonies, statutes, and laws, such as man's understanding could not at first completely comprehend; yet, such as tended to the happiness of his favoured children, and to render them more sacred, as Rabbi Hananiah ben Akashiah observes, "The Lord wished to treat the children of Israel with peculiar favour, he therefore gave them many laws and commandments."§

The whole of the laws and commandments contained in the Pentateuch, with the exception of the seven ordained to the sons of Noah, were instituted for the observance of the Israelites only, and are not obligatory in other nations; as it is written, "*Moses commanded us a law, an inheritance for the congregation of Jacob.*"‖ We are not commanded to spread them forth among other nations, or to send missionaries to distant places, for the purpose of uniting strange nations in our covenant, and multiply proselytes; on the contrary, if any one applies of his own accord, to be admitted into the Mosaic religion, we are to use every endeavour to dissuade him, and advise him to decline it; we are to place before him all the difficulties

* Deut. iv. 20. § Talmud Makoth, cap. 4.

‖ Deut. xxxiii. 4.

של ב"נ, כמאמר חז"ל: גר שבא להתגייר אומרים לו מה ראית וכו' ומודיעין לו מקצת עונשים. * וכן אמר הלל לנכרי החפץ לקבל התורה (ושמאי דחפו בנזיפה:) מה דסני לך לחברך לא תעביד, והרמיז לו בתשובה קצרה זאת כל אשר אמרנו עד הנה. אך אם בכל זאת הנכרי עומד על דעתו למלאות מזימתו, אז נקבלהו ונחנכהו בבריתנו. וזאת תורת אמונה אמתית, זה חק מוסר סלה. כי כל בעלי דת מאחת הדתות שבעולם אשר יצודו ציד נפש, ויחתרו למשוך בעלי אמונה אחרת לבריתם ע"י אתנן והבטחות, פתוח יפתחו דלת ושער לכל פחש וחנופה ורמיה. יען בהיות כי כל אמונה אשר יסודתה על מוסר השכל תפשר לנהג את האדם בדרך הישר, ולהצליחו בזה ובבא, מה זה עושה באיזה דרך הוא יניע אל התכלית הנרצה? והנה לידת האדם וחנוכו ושלילו עליו החוב להחזיק באמונת אבותיו. ועל פי הרוב המשנה דתו (ר"ל העוזב הברית אשר נולד ואומן בה להחליפו באחרת) מזמתו לא טהורה היא, ורק מאהבת הבצע או מחשקת לבו להשיג אחרת מהתאוות בין בעלי אמונה אשר הומר לה, יעשה המעשה הזה; ואין אחד מני אלף יתפאר לאמור: מהבטחתי באמתת האמונה אחרת אחזתי בזרועותיה.

על כן זרה היא בעינינו מאוד דרך האנשים לוכדי נפש, האורבים לרגלי בעלי אמונת ישראל, הקדושה מרוב זקנתה, והטהורה מרוב לקחי מוסריה, להטותם בחנפי לעגי מעוג ובהרבות מוהר

* (ובמות, פרק ה, דף מ"ז)

produced, and privations required, by the observance of our law, and to inform him that the good in every nation can attain eternal life by an adherence to the above precepts,* &c. Such was the principle which induced Hillel to say to a stranger who wished to embrace Judaism, and whom Shamai had pettishly repulsed, "Do not to others what you would not have done to yourself;" by which short sentence he comprised all we have here been explaining; but if, notwithstanding this repulse, the stranger continues determined to fulfil his intention, we must then receive and initiate him in our covenant and faith: this indeed is the true rule of religion, and an eternal moral institute: and all religious professionists, of whatever persuasion they be, who hunt about for souls, and endeavour by means of gifts and promises, to entice the votaries of another faith to adopt that which they profess, open the door to falsehood, flattery, and deceit.

For whereas all religions, the foundations of which are constituted on moral principles, qualify man to guide himself in a proper path, and to render him happy both here and hereafter, what avails it which way he arrives at the desired end? It follows hence that man is destined by the circumstances of his birth and education, to adhere to the religion of his fathers; and in most cases the apostate (who changes the religion in which he was bred and born for another) is generally without any pure intention, and only takes such a step from a sordid interest, or a desire to enjoy some advantages among the partizans of the faith he has joined; and it is not one in a thousand who can haughtily say, I have embraced another faith from a thorough conviction of its truth.

It is therefore a strange thing in our eyes, that persons should be found who lay in wait for the members of the Jewish faith, (a faith so sacred, so ancient, and so pure in its moral code,) to entice them by flattery, lures, and tempting gifts, to abandon the

* Yebamoth, fol. 47, page 2.

ומתן, לעזוב האמונה אשר נולדו וחונכו בה ולאחוז
בברית הנוצרים! מלבד שהיא נגד חקי המוסר
באשר זכרנו, יסבו גם כן קלקולים רבים, כי זה נורם
פירוד בין משפחות, הבעל נגרש מאשת חיקו,
האב מגזר מילדיו יוצאי חלציו, ואהבה הטבעית
תתהפך למשטמה! הבנים יבכו על השחתת לב
אביהם, ומי יודע אם לא במסתרים יקללו את
שאהבה נפשם בתחלה; הייטב בעיני אלהים?
הירצה אב כל אדם בפעולות כאלה?—הנה כבר
נגה אור אמת על כל יושבי ארצות אירופא, להיות
שלום ואחוה בין בעלי אמונות שונות וחרב קנאת
דת הושבה אל תערה, והימים הראשונים החשכים
יפלו, עת עמים בעמים יסכסכו, ושפכו דם אדם
כמים, בעבור שינוי הדרכים בעבודת אלהים: עתה
יכירו וידעו כל הגוים כי אב אחד לכלנו, ויישר
ומשפט וצדק המה לבדם המדה אשר מודדים בה
ערך האדם: לכן נאוה לכל משפיל להניח כל בעל
דת באמונה אשר נולד בה, ולא יבקש להדיחו
ממנה אף גם בדברי פתוי והבטחות טובות:
ואנכי לא ידעתי, אם לא יגדל האשם לפתות בעלי
דת אחת ע"י מתנות והבטחות להמירה באחרת,
מלאנוס אותם באש ובחרב לפפירה הזאת: כי
באופן השני לכל הפחות שאננן לב האנוסים,
בחשבם בלבם לאמור: הן אנס אנסתי לעשות
אשר לא כדת, וי"י יסלח לי: אולם באופן הראשון,
כאשר תשתוק חמדת הבצע ותשוקת התאוה,
גוזר טבע האדם, בהשיגו תאותו כלה חמדתו
ועליזתו בד"ו, אז תתעורר בקרבם שאון ורעש
התרטה, נקטה נפשם בחיים, ולבם כים נגרש, והם
נעגים ואומללים כל ימי חייהם, ועל מסיתיהם
ומדיחיהם ישפכו שיח:

religion wherein they were born and educated, in order to embrace christianity! Such practice is not only contradictory to all moral correctness, as has before been stated, but it proves the cause of great mischief; it occasions divisions in families, the husband divorced from the wife of his bosom, the father cast off by the issue of his loins, and nature's best affections converted into hatred: the very children are made to deplore the corruption of the heart of their parents, and who knows but that they in secret curse those their souls once held most dear. Can such things be pleasing in the eyes of God? Will the gracious Father of mankind be gratified with such actions! Behold the light of truth is now illuminating all Europe; peace and brotherly love is prevailing among nations of various religious persuasions; the sword of persecution has been returned to its sheath, and those dark ages, when nations strove with nations, and made human blood flow in streams, on account of the different modes of worship, have passed away; all nations now acknowledge one universal Father; and virtue, justice, and righteousness, are the only tests whereby men are estimated: every reasonable person therefore, will certainly deem it proper to leave the votaries of every religious persuasion, quietly to follow his native faith, and not endeavour by persuasion, or promises, to induce him to swerve from it. Nay, it is a question, whether it be not a greater crime to attempt the conversion of persons to a different faith, by promises and gifts, than to effect proselytism by fire and sword; for, at all events, in the latter case, the converted have this comfort in reflecting, that their apostacy was forced upon them; for which reason God may still pardon them: whereas in the first case, after the covetousness for pelf, and the lust for pleasure, shall have ceased (according to the nature of man, when he shall have acquired and have become satiated with enjoyment) their minds will become agitated by restlessness, disturbance, and repentance, their souls will be disgusted with life, their hearts like a troubled sea will render them sad and desponding all the remainder of their lives, pouring forth imprecations against their seducers.

ולמען נצור רגלי יַלְדֵי בני עַמֵּנוּ מלכד בפה המסיתים, ולמען הודיע להם בקצרה לקחי תורתנו הקדושה ומוסריה הישרים, ולהראות למו הדרך אשר יעלה בה האדם להצלחה אמתית וישיג ארחות חיים באמונתנו הטהורה, חַבַּרְתִּי ספר קטן זה מדי החנורי פה ארץ אנגליא · ועשיתי זאת בעצת אוהבי החכמים והשלמים, וּבְהַסְכָּמַת הרב הגאון החכם מהו" שלמה נ"י, אב"ד דקהל אשכנזים בלונדן והמדינה יע"א (אשר הראיתי לו ספרי עודנו בכ"י, והוא עבר עליו בעין בקורת, וקראתי שם הספר שרשי אמונה, לפי שאינו כולל כל מצות התורה והנהגותיה ודיניה הארוכים והרחבים, רק שרש המצות וראשי פרקים ממנו, והמה הדברים המגיעים למוסר האמונה · * והנה חִבּוּר כזה הוא מן הצורך בזמננו, בהיות כי לומדי התורה הולכים ומתמעטים, והנערים יעזבו בית הספר טרם השיגו די צרכם בידיעת אמונתם · ואליכם מלמדי תינוקות העושים מלאכתכם באמונה, אליכם אשים דברתי שימו לב על לבבכם

* וזאת לדעת, כי ספרי הנזכר איננו הראשון הנכתב על דרך זה, כי כבר נדפס זה כמה מאות שנה ספר קטן בענין זה, הנקרא לקח טוב, מן ר" אברהם יגל, ונדפס כמה פעמים אחריו, אך יען כי החיבור הזה הוא מעט הכמות מאוד, כי אינו כולל רק י"ג העקרים ואיזה בחינות מגמול ועונש, לכן לא השגיחו עליו המלמדים · והנה ברור הזה יצאו אויה ספרים לאור עולם בארץ אשכנז, קרוב לאופן הזה, אך מחבריהם בחרו דרך אחר בסדר הענינים, אשר אינו מסכים עם תכלית הנרצה לי · וגם אנכי בעצמי חברתי ספר חינוך אמונה בלשון אשכנזי (המבורג, תק"עב) אך שם קצרתי הדברים יותר מדי · אמנם בסדר ובחירת הענינים ובלשון עברי צחה וקלה כאשר בספר הנוכח, לא בא עוד עד חנה כאשר התחזינה עיני הקורא המבין ·

In order to make the youth of our nation acquainted, in a cursory manner, with the doctrine and correct morality of our holy law, to point out to them the way in which man may ascend to the attainment of true happiness, and by which he may comprehend the course of life laid down by our pure religion,* I have, during my short residence in England, at the instance of some pious and wise friends, composed this small tract, under the sanction of the learned and reverend Dr. SOLOMON HIRSCHELL, chief Rabbi of the German Jews in London and the Country, Q. D. C. (who has kindly perused and approved of the manuscript.) I have entitled this work, "*The Elements of Faith,*" because it does not comprise the whole of the several commandments of the law, and the very numerous and extensive laws and customs attached to them, but simply the principal bases on which the commandments are founded, and the heads of their division; which are matters leading to the moral comprehension of religion.* Such a treatise as this, is at this time, become very requisite, since the study of the law is daily less attended to, and the youth quit school before they have acquired the knowledge necessary for understanding the nature of religion.

Ye conscientious teachers, who are earnest in your efforts, to you I address myself, sensible of the great duties you are undertaking, you will find it useful to teach and explain to your scholars the contents of this little book, which they can easily learn by heart, and

* It is proper to state that this work is by no means the first composed of its kind, a small treatise on the same subject having appeared some hundred years since, by Rabbi Abraham Yagel, which has been frequently reprinted; but it being very concise, and only comprehending the thirteen creeds, and some observations respecting rewards and punishments, has not been much attended to by teachers. Several others of the same nature have also lately been published in Germany, but in a different order, and for a different purpose. I have also composed one in the German language, published at Hamburgh, 5572, but much too short; but one in the Hebrew language, in this order of subject, and in an easy stile, has not appeared hitherto.

גודל חובתכם, ושננתם לתלמידיכם ספר קטן זה, הלא מצער הוא, ובזמן קצר יָדעו אותו על פה • למען ידעו להשיב לשואלם דבר בהגיעם לחינוך בר מצוה, וילמדו לאהוב דבר י"י ומוסריו הַנְּכוֹחִים, ובהם יִדְבַּקוּ, ולא יטו אזן לְקוֹל המדיחים • וגם אַתֶּם אבות הישרים! הַחַפְּצִים בטובת בניכם ובנותיכם, תנו ספר זה בידיהם, ויוחנכו ביראת אלהים וגם כי יזקינו לא יָסוּרו ממנה, והיתה לכם ברכה ומשכרת מאת אלהי עולם •

לונדן ו' טבת תקע"ח לפ"ק

שלום הכהן •

become capable, at the period of confirmation, of replying to any enquiries: they will learn to love the word of God and his sacred morals, to which they will become so attached, that they will not listen to the voice of deceivers. And ye virtuous parents, who seek the welfare of your children, place this manual in their hands, and may they become duly impressed with the fear of God, and not deviate from it when arrived at old age: and may the blessing and protection of the universal God be ever upon ye.

S. J. COHEN.

London, Dec. 19, *A. M.* 5575.

הסכמת הרב הגאון החכם מהו"ר שלמה נ"י
אב"ד דקהלת אשכנזים בלונדן והמדינה יע"א

יען ראיתי שחיבור כזה אשר הראני התורני המושלם, חכם וסופר, המליץ הנודע בשערים, כ"ה שלום הכהן יצ"ו, אחה ממעשי ירין, אשרקרא בשם שרשי אמונה, הוא מן ההכרח בזמננו לחנך בו ילידי עמנו זרע ישראל הש"י, כפרט במדינה זו, ע"כ אמרתי להעיד על ספר המקנה. ואהי" כאחד החתומים לקהת איזה ספרים אחר יציאתו ממכבש הדפוס כפי המקח אשר חושת עליו, למען תהי" לעד כי גם ידי תכן עם המחברת הזאת, אשר עברתי עליה בעינא פקיחא, ובזאת חפצתי • הכ"ר המדבר לכבוד ה" והורתו, וצדיק יחי" באמונתו, יום א", א" דר"ח כסליו תק"עה לפ"ק, פה לונדן

ה"ק שלמה כהרב הגאון הגדול המנוח מהו' צבי הירש זצ"ל, אב"ד דק"ק לונדן והמדינה יע"א •

גם אנכי אחתום ידי לקחת איזה ספרים ממחברת הנ"ל במחיר המקח אשר הושם עליה •

ה"ק רפאל די מילדולה אב"ד דק"ק ספרדים בלונדן

שרשי האמונה :

לוח העניינים :

א · דת האמונה בכלל ·

ב · אמונת ישראל בפרט, או תורת משה ·

ג · אַדְנַי אמונה, וחינוך בה ·

ד · אלהים ומדותיו ·

ה · יראה ואהבת אלהים ·

ו · תורה מן השמים ·

ז · מצות התורה וחלקיהן בכלל ·

ח · עשרת הדברות ·

ט · באור דבור הראשון או אמונה שלמה ובטוחה במציאות אלהים ·

י · באור דבור שני או אזהרה מעבודת אלילים ·

יא · באור דבור שלישי, או אזהרה משבועת שוא ונדרי חנם והזכרת שם שמים לבטלה ·

יב · באור דבור רביעי, או שמירת שבת, חגים ומועדים ·

יג · באור דבור חמישי או כבוד הורים ומורים כבוד ואהבת המלך וממשלת המדינה ·

CONTENTS.

Chap.

1. OF religion in general.
2. Of the Jewish religion in particular, or the law of Moses.
3. Of the fundamental elements of religion, and its initiation.
4. Of God, and his attributes.
5. Of the fear and love of God.
6. Of the heavenly law.
7. Of the law's commandments, and their division in general.
8. Of the ten commandments.
9. Explanation of the first commandment, or of the true faith and belief in the existence of God.
10. Explanation of the second commandment, or prohibition against all idolatry.
11. Explanation of the third commandment, or prohibition against profane oaths, false swearing, idle vows, and taking the Lord's name in vain.
12. Explanation of the fourth commandment, or of the observance of the sabbath and holidays.
13. Explanation of the fifth commandment, or of the duty to honour our parents, our sovereign, and the government.

ד ' באור דבור ששי, או אזהרה מהזיק גוף אדם '

ט ' באור דבור שביעי, או אזהרה מלמעול מעל בברית נשואין '

י ' באור דבור שמיני, או אזהרה מהזיק את אדם בכספו ע"י גנבה ודומה לה '

יז ' באור דבור תשיעי, או אזהרה מעדות שקר, מהוצאת שם רע על רעהו, מרכילות ולשון הרע '

יח ' באור דבור עשירי, או אזהרה מחמדה וקנאה '

יט ' כתבי קדש ואיך יתנהג האדם בהם '

כ ' שכר ועונש, והשארת הנפש '

כא ' ענין התשובה והתפלה '

Chap.

14. Explanation of the sixth commandment, or prohibition against injuring the body of a fellow creature.
15. Explanation of the seventh commandment, or prohibition against the breach of matrimonial contract.
16. Explanation of the eighth commandment, or prohibition against injuring the property of another person by theft, or other means.
17. Explanation of the ninth commandment, or prohibition against false evidence, calumny, and scandal.
18. Explanation of the tenth commandment, or prohibition against covetousness and envy.
19. Of the sacred scriptures, and our conduct respecting them.
20. Of rewards and punishments, and the immortality of the soul.
21. Of prayer and repentance.

שרשי האמונה :

(א)

דת האמונה בכלל

שאלה · מָה הִיא תִקְוַת אָדָם וְתַכְלִית כָּל עֲמָלוֹ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ ?

תשובה · כָּל אָדָם וְכִסּוּף וְיֵעָמוֹל לָבוֹא אֶל הַצְּלָחָה ·

ש · כַּמָּה מִינֵי הַצְּלָחָה יֵשׁ ?

ת · שְׁתַּיִם הֵנָּה, הַצְּלָחָה עוֹבֶרֶת וְהַצְּלָחָה נִצְחִית ·

ש · אֵיזֶה הִיא הַצְּלָחָה עוֹבֶרֶת ?

ת · עֹשֶׁר וְכָבוֹד וְכָל נִכְסֵי עוֹלָם הַזֶּה יִתְּנוּ הַצְּלָחָה עוֹבֶרֶת, לְפִי שֶׁהֵם עוֹבְרִים וְכָלִים עִם חַיֵּי הָאָדָם, כִּי צָבָא לֶאֱנוֹשׁ עַלֵּי אָרֶץ ·

ש · וְאֵיזֶה הִיא הַצְּלָחָה נִצְחִית ?

ת · שִׂמְחַת הַנֶּפֶשׁ בַּעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים, בַּהֲשָׂגַת הָאֱמֶת, וּבְקִנְיַת שֵׁם טוֹב, לְפִי שֶׁמַּצְלִיחִין אֶת הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאַשְׁרֵי לוֹ לָעוֹלָם הַבָּא ·

ELEMENTS OF FAITH,

&c. &c.

CHAP. I.

Of Religion in General.

Q. WHAT is the expectation of man, and the purpose of his labour, under the sun?

A. Every man strives to obtain happiness.

Q. How many kinds of happiness exist?

A. Two: temporary happiness, and permanent happiness.

Q. What is understood by temporary happiness?

A. Riches, honours, and all the goods of this world: these produce but temporary happiness, being temporary and transient like the life of man.—"*Surely there is an appointed time to man on earth.*"*

Q. What is permanent happiness?

A. That delight of the soul which is formed in worthy actions, in the comprehension of truth, and the acquirement of a good name; for these circumstances make men comfortable in this world, and happy in the next.

* Job vii. 1.

ש׳ וְאֵיזֶה מִשְּׁתֵּי הַצַּלָּחוֹת הָאֵלֶּה נִבְחֶרֶת?

ת׳ הַהַצַּלָּחָה נִצְחִית, לְפִי שֶׁלֹּא לְבַד שֶׁהִיא
קַיֶּמֶת וְאֵינָהּ כָּלָה לָעוֹלָמִים, כִּי גַם נְקֵיָּה
וְטָהוֹרָה הִיא, וְאֵינָהּ מְעוֹרֶבֶת בָּעָמָל
וּמְרִירוּת כַּהַצַּלָּחָה הָעוֹבֶרֶת, וְלֹא תָקוּץ בָּהּ
נֶפֶשׁ הָאָדָם כַּאֲשֶׁר תָּקוּץ בִּשְׁמַחַת עוֹלָם
הַזֶּה בְּהַרְבּוֹת הַנָּאָה מִמֶּנָּה ׳

ש׳ בְּאֵיזֶה הֶדֶרֶךְ נַעֲלֶה וְנַגִּיעַ לְהַצַּלָּחָה נִצְחִית?

ת׳ עַל יְדֵי דַּת הָאֱמוּנָה, כַּכָּתוּב: בְּהִתְהַלֶּכְךָ
תַּנְחֶה אוֹתָךְ, בְּשָׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עָלֶיךָ,
וַהֲקִיצוֹתָ הִיא תְשִׂיחֶךָ, כִּי נֵר מִצְוָה וְתוֹרָה
אוֹר וְדֶרֶךְ חַיִּים תּוֹכְחוֹת מוּסָר ׳ *

ש׳ מַה זֶּה דַּת הָאֱמוּנָה?

ת׳ הוּא הַלֶּקַח הַטּוֹב, הַמְלַמֵּד לָנוּ לָדַעַת מְצִיאוּת
כַּת אֶחָד עֶלְיוֹן מִכֹּל, הַבּוֹרֵא וּמַחֲזִיק כָּל
נִמְצָא בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת,
הוּא אֱלֹהִים הָיָה הֹוֶה וְיִהְיֶה, וְלָדַעַת
מִדּוֹתָיו הַנַּשְׂגָּבוֹת, וְלָדַעַת פְּקוּדָתֵנוּ עַלֵי
אָרֶץ ׳ וְיִלַּמְדֵנוּ הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נֵלֵךְ בָּהּ וְאֶת
הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה, לְמַעַן נַגִּיעַ לְהַצַּלָּחָה
הָאֲמִתִּית מֵעוֹלָם הַזֶּה לָעוֹלָם הַבָּא ׳

* (משלי ו, פסוק בכ"ו כ"ג)

Q. Which of these kinds of happiness is to be preferred?

A. Permanent happiness: for not only that it is durable, and never destroyed, but is also pure and unmixed with trouble and disappointment, which always attend temporary happiness; neither is the soul ever cloyed by its constant enjoyment, as is the case with the pleasures of this world.

Q. Which is the road by which we may arrive at permanent happiness?

A. Through the means of religion: as it is said,* "*When thou goest, it shall lead thee; when thou sleepest, it shall keep thee; and when thou awakest, it shall discourse with thee: for the commandment is a lamp, and the law is light, and reproofs of instruction are the* WAY OF LIFE."

Q. What is religion?

A. It is that excellent instruction whereby we learn to know of the existence of One great and Supreme Power, who creates and sustains all matter and beings, from the highest heaven to the lowest depths of the earth: the eternal God, who was, who is, and who will ever be. It likewise teaches us to know of his sublime attributes, makes us acquainted with our appointments on earth, and points out the way in which we should walk, and the works we should do, in order to attain true happiness in this world and the next.

* Prov. vi. 22, 23.

ש׳ מַה זֶּה הָעוֹלָם הַזֶּה ?

ת׳ יְמֵי חַיֵּינוּ עֲלֵי אָרֶץ ׳

ש׳ מִי בָרָא הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל מְלוֹאֵיהֶם ?

ת׳ אֱלֹהִים ׳ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר : בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ ׳ *

ש׳ מַה הָיוּ קוֹדֶם שֶׁנִּבְרְאוּ ?

ת׳ קוֹדֶם בְּרִיאָתָם הָיוּ אֶפֶס וָאָיִן ׳

ש׳ וּבַמֶּה בְּרָאָם אֱלֹהִים ?

ת׳ בְּרְצוֹנוֹ וּבְמַאֲמָרוֹ הוֹצִיאָם מֵאַיִן לָיֵשׁ בְּשִׁשָּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה כַּכָּתוּב : בִּדְבַר יְיָ שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צְבָאָם‖ וְנֶאֱמַר : כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי צִוָּה וַיַּעֲמֹד ׳ §

ש׳ אֵיךְ נִקְרְאוּ הַדְּבָרִים הַנִּמְצָאִים וְנִרְאִים בְּחוּשִׁים ?

ת׳ גּוּפִים אוֹ נְשָׁמִים ׳

ש׳ יֵשׁ גַּם כֵּן דְּבָרִים נִמְצָאִים וְאֵינָם נִרְאִים בְּחוּשִׁים מִלְּבַד מְצִיאַת הַבּוֹרֵא ?

ת׳ יֵשׁ, וְהֵם הָרוּחָנִיִּים, כְּמוֹ הַמַּלְאָכִים וּנְשָׁמוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת :

* (בראשית א, א) ‖ (תהלים לג, י׳)

§ (שם פסוק ט׳)

Q. What is meant by this world?

A. The period of our existence in this nether world.

Q. Who created the heavens, the earth, and all that they contain?

A. God; as it is expressed,* "*In the beginning God created the heaven and the earth.*"

Q. What existed before they were created?

A. Before their creation, there existed not any thing.

Q. From what, then, did God create them?

A. God called them forth from nothing into existence, in six days, merely by his divine will and word; as it is written,‖ "*By the word of the Lord were the heavens made, and all the host of them by the breath of his mouth: for he spake, and it was done; he commanded, and it stood fast.*"

Q. What are those things termed, which we perceive by our senses?

A. Corporeal, or substances.

Q. Are any things existent which are not perceptible to the senses, besides the existence of God?

A. There are: and such are called spiritual, as the angels, and the soul.

* Genesis i. 1.

‖ Psalm xxxiii. 7, 9.

ש׳ הָאָדָם גּוּף הוּא אוֹ נֶפֶשׁ?

ת׳ מוּרְכָּב הוּא מִשְּׁנֵיהֶם, מִגּוּף וּמִנֶּפֶשׁ הַמִּשְׁכֶּלֶת׳

ש׳ וּמַה זֶּה עוֹלָם הַבָּא?

ת׳ הוּא מַעֲמַד הָאָדָם לְאַחַר מוֹתוֹ, בְּהִפָּרֵד הַנְּשָׁמָה מִן הַגּוּף, וְיָשׁוּב הֶעָפָר אֶל הָאֲדָמָה וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל אֱלֹהִים, וְאִם תְּזֻכֶּה תִּתְחַבֵּר עִם הַמַּלְאָכִים בְּמַחֲסֵה צֵל שַׁדַּי, וְשָׁם תִּתְעַנֵּג נְעִימוּת בִּימִין עֶלְיוֹן נֶצַח, וְהוּא הַגַּן עֵדֶן, מָקוֹם מִשְׁכַּן הַצַּדִּיקִים לֶעָתִיד לָבוֹא׳

(ב)

אמונת ישראל בפרט, או תורת משה׳

ש׳ הֲיָדַע לִבְנֵי אָדָם בְּדוֹרוֹת הָרִאשׁוֹנִים בְּהִבָּרְאָם עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה אֱמוּנָה אֲמִתִּית?

ת׳ לֹא׳ אַחֲרֵי הַחֵלּוּ לָרוֹב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה הָיוּ עוֹבְדִים לַשֶּׁמֶשׁ וְלַיָּרֵחַ וּלְכָל צְבָא הַשָּׁמַיִם, וְלֹא יָדְעוּ אֶת אֱלֹהֵי הָאֱמֶת, חוּץ מֵאֵיזֶה יְחִידֵי סְגוּלָה אֲשֶׁר יָדְעוּ אוֹתוֹ, כְּמוֹ אָדָם, נֹחַ מְשׁוּתָּלַת וַחֲנוֹךְ וְכָמוֹהֶם׳

ש׳ הַהִצְלִיחוּ עוֹבְדֵי אֱלִילִים הָאֵלֶּה בְּאֱמוּנָתָם?

Q. Is man corporeal or spiritual?

A. He is compounded of both: a body joined with a reasonable soul.

Q. What is the next world?

A. It is the state of man after death, when the soul separates from the body, which returns to dust, while the spirit mounts up to God. If during life it has had merit, it will there associate with angels in the shadow of the Almighty, and enjoy eternal delight at the right hand of the Most High. This place of abode of the righteous hereafter, is called paradise.

CHAP. II.

Of the Jewish Religion,

OR THE

LAW OF MOSES.

Q. WAS true religion known by mankind during the first ages of the world?

A. No. After men had began to multiply in the world, they worshipped the sun, moon, and planets; but had no idea of the true God, except some few individuals, such as Adam, Noah, Methuselah, Enoch, and some others.

Q. Were these idolaters prosperous with their belief?

ת • לֹא, כִּי הִשְׁחִיתוּ וְהִתְעִיבוּ מַעֲשֵׂיהֶם מְאוֹד,
וּבְהַבְלֵיהֶם הִמְצִיאוּ עֲבוֹדוֹת זָרוֹת וּמְאוּסוֹת,
עַד כִּי גַּם אֶת בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם שָׂרְפוּ בָּאֵשׁ
לֵאלֹהֵיהֶם וְהִזִּיקוּ לְחֶבְרַת בְּנֵי אָדָם מְאוֹד •

ש • וּמִי הָיוּ הָרִאשׁוֹנִים הַמַּכִּירִים אֶת אֱלֹהֵי
הָאֱמֶת ?

ת • אַבְרָהָם הִכִּיר תְּחִלָּה אֶת בּוֹרְאוֹ, וְאַחֲרָיו
יִצְחָק בְּנוֹ, וְיַעֲקֹב בֶּן בְּנוֹ, וְהֵם הָאָבוֹת
הַקְּדוֹשִׁים, אֲשֶׁר זָכוּ לְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, כִּי נִגְלָה
לָהֶם אֱלֹהִים בְּשֵׁם אֵל שַׁדַּי וְגִלָּה לָהֶם עֲבוֹדַת
אֱלֹהִים הָאֲמִתִּית •

ש • וּלְמִי מָסְרוּ הָאָבוֹת הָאֵלֶּה אֶת הָאֱמוּנָה
הָאֲמִתִּית ?

ת • מְסָרוּהָ לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם •

ש • וְאֵיךְ נִקְרְאוּ בְּנֵיהֶם ?

ת • בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהֵם שְׁנֵים עָשָׂר הַשְּׁבָטִים, אֲשֶׁר
מֵהֶם נִצְאָה הָאוּמָה הַיִּשְׂרְאֵלִית, אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ
נוֹשְׂאִים אֶת שְׁמָהּ •

ש • עַל יְדֵי מִי נָתַן אֱלֹהִים הַתּוֹרָה הַכּוֹלֶלֶת כָּל
הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים הַנְּהוּגִים בְּדַת אֱמוּנַת
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ מַחֲזִיקִים בָּהּ ?

A. No; their actions became excessively destructive and abominable, and their folly invented strange and disgusting idols; nay, they even committed their children to flames as a sacrifice in honour of idols, and otherways occasioned great injury to society.

Q. Who were the first that evinced their knowledge of the true God?

A. Abraham was the first who acknowledged his reverence for his Creator; Isaac his son, and Jacob his grandson, followed his example: these were the holy patriarchs who were blessed by a holy inspiration, and to whom the Eternal, under the denomination of the Almighty God, revealed the true idea of religion and worship.

Q. To whom did these patriarchs transmit the true faith?

A. To their children.

Q. How were they called?

A. The Children of Israel: these were the twelve tribes which constituted the Hebrew nation, whose descendants we are, and whose name we bear.

Q. By whose means did God send forth the law, which contains all the doctrines and ordinances that regulate the Jewish religion, which we profess at this time?

ת · עַל יְדֵי מֹשֶׁה בֶּן עַמְרָם מִשֵּׁבֶט לֵוִי ·

ש · וְאֵיךְ נִקְרֵאת הַתּוֹרָה הַזֹּאת ?

ת · נִקְרֵאת בְּשֵׁם תּוֹרַת מֹשֶׁה, כַּכָּתוּב וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל · *

ש · בַּמֶּה יִתְחַזֵּק לָנוּ אֲמִתִּית הַתּוֹרָה הַזֹּאת ?

ת · עַל יְדֵי הַפִּרְסוּם הַגָּדוֹל, כִּי נִתְּנָה לַאֲבוֹתֵינוּ לְעֵין כֹּל בְּמַעֲמַד כָּל יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי, וְכָל הָעָם רָאוּ וְשָׁמְעוּ בְּדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה, וְנָתַן עַל יָדוֹ הַתּוֹרָה הַזֹּאת מוֹרָשָׁה לִקְהִלַּת יַעֲקֹב, וַאֲבוֹתֵינוּ סִפְּרוּ זֹאת לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם מִדּוֹר לְדוֹר ·

(ג)

אַדְנֵי האמונה וחינוך בה ·

ש · מַה וְכַמָּה הֵם הָאַדָּנִים, אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם הוּסְדָה אֱמוּנַת יִשְׂרָאֵל ?

ת · שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הֵם :

(א) מְצִיאַת אֱלֹהִים, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים נִמְצָא, אֲשֶׁר בָּרָא וּמַחֲזִיק כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ ·

* (רברים ד', מ"ב)

A. By the hands of Moses, the son of Amram, of the tribe of Levi.

Q. What is this law called?

A. It is called Torath Moshé, or the Law of Moses; as it is written,* "*And this is the law which Moses set before the children of Israel.*"

Q. What proves the truth of this law to our conviction?

A. The great publicity of its delivery to our forefathers, in sight of every one standing around the Mount Sinai, where all the people saw and heard the Lord speak to Moses, and deliver this law as an inheritance for the congregation of Jacob; an account which our fathers have related to their children from generation to generation.

CHAP. III.

Of the Fundamental Elements of Faith,

AND THE

INITIATION OF THE SAME.

Q. WHAT are the fundamental Elements which form the basis of Jewish faith?

A. They are thirteen; viz.

1. *The existence of God.*—We believe that a God exists who has created and sustains the universe.

* Deut. iv. 44.

(ב) **אַחְדוּתוֹ**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים כִּי זֶה אֱלֹהִים הוּא יָחִיד וּמְיוּחָד, אֶחָד פָּשׁוּט, וְאֵין שֵׁנִי לוֹ בְּשׁוּם עִנְיָן וְשִׁתּוּף ׃

(ג) **שְׁלֵילַת הַגּוּף**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים כִּי הוּא בְּלִתִּי בַּעַל גּוּף, וְלֹא יַשִּׂיגֵהוּ מַשִּׂיגֵי כָּל נִמְצָא ׃

(ד) **נְצָחִיּוּתוֹ**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים שֶׁהוּא נִצְחִי, בְּלִי רֵאשִׁית וּבְלִי סוֹף ׃

(ה) **שְׁלֵילַת הָאֶמְצָעִי**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים שֶׁאֱלֹהִים בְּדִבּוּרוֹ וּבְלִי שׁוּם אֶמְצָעִי שֶׁבָּעוֹלָם מוֹשֵׁל בָּעוֹלָמוֹ וּפוֹקֵד כָּל יְצוּרָיו, אֲשֶׁר עַל כֵּן לוֹ לְבַדּוֹ רָאוּי לְהִתְפַּלֵּל וְלֹא לְזוּלָתוֹ ׃

(ו) **הַשְׁגָּחָתוֹ**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים כִּי הוּא מַשְׁגִּיחַ עַל כָּל מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם, הֵן בִּכְלָל וְהֵן בִּפְרָט ׃

(ז) **אֲמִתִּית הַנְּבוּאָה**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ הִשְׁפִּיעַ נְבוּאָתוֹ לִבְחִירָיו, וְגִלָּה לָהֶם סוֹדוֹ ׃

(ח) **נְבוּאַת מֹשֶׁה**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים שֶׁמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ הָיָה אָדוֹן כָּל הַנְּבִיאִים וְלֹא קָם כְּמוֹהוּ ׃

2. *His unity.*—We believe that God is one, and the only one, definitively one, without a second in any manner or association.

3. *His incorporeity.*—We believe that he is incorporeal, nor can any circumstances of bodily existence be affixed to him.

4. *His eternity.*—We believe that he is eternal, without beginning or end.

5. *His direct superintendence.*—We believe that the blessed God reigns alone over the universe, and superintends his creatures without the intermediation of any other power whatever; it is therefore proper to pray to him alone, and to no other.

6. *His providence.*—We believe that he superintends the actions of mankind both generally and particularly.

7. *The truth of prophecy.*—We believe that the Lord has communicated his prophetic spirit to those he has chosen, and discovered his mysteries to them.

8. *The prophecy of Moses.*—We believe that our legislator Moses was the prince of prophets, and that none have appeared like unto him.

(ח) **נְתִינַת הַתּוֹרָה**, שֶׁהַתּוֹרָה אֲשֶׁר בְּיָדֵינוּ,
הֵן בִּכְתָב וְהֵן בְּעַלְפֶּה, נִתְּנָה לְמֹשֶׁה בְּסִינַי
מִפִּי הָאֱלֹהִים ׃

(ט) **תְּמִידוּת הַתּוֹרָה**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים
שֶׁהַתּוֹרָה הַזֹּאת תִּהְיֶה תְּמִידִית כְּמוֹ שֶׁהִיא,
וְלֹא תֶחוֹלַף וְלֹא תִשְׁתַּנֶּה לָעוֹלָמִים ׃

(י) **שָׂכָר וְעוֹנֶשׁ**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים שֶׁיִּשַׁלֵּם
אֱלֹהִים שָׂכָר טוֹב לְמְקַיְמֵי תוֹרָתוֹ וְיַעֲנִישׁ
לְעוֹבְרִים עָלֶיהָ ׃

(יא) **בִּיאַת מָשִׁיחַ**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים שֶׁבָּוֹא
הַנּוֹאֵל לְעֵת קֵץ הַנּוֹדָע לֵאלֹהִים לְבַדּוֹ,
וִיקַבֵּץ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל, וְתָשׁוּב הַמַּלְכוּת לְבֵית
דָּוִד ׃

(יב) **תְּחִיַּת הַמֵּתִים**, אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים שֶׁבְּסוֹף
כָּל הַדּוֹרוֹת יָקִיצוּ שׁוֹכְנֵי עָפָר, וְכָל הַמֵּתִים
יָשׁוּבוּ לַחַיִּים ׃

ש ׃ מַה עִנְיַן הָאֱמוּנָה ?

ת ׃ לְהַאֲמִין בֶּאֱמוּנָה וִידִיעָה שְׁלֵמָה, וְלִהְיוֹת
הַלֵּב בָּטוּחַ בַּאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ מַאֲמִינִים, כַּכָּתוּב :
וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבוֹתָ אֶל לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא
הָאֱלֹהִים וכ" ׃ *

* (דברים ד" ל"ט)

9. *The delivery of the Law.*—We believe that the law now in our possession, scriptural and oral, was delivered to Moses by the mouth of God on the Mount Sinai.

10. *The permanence of the Law.*—We believe that the law must ever remain permanent as it is, and can never be changed or altered.

11. *Rewards and punishments.*—We believe that God will reward those who fulfil the law, and punish those who transgress against it.

12. *The coming of the Messiah.*—We believe that the Redeemer will come at the time appointed, which is known to God alone; who will gather the dispersion of Israel, and restore the government to the house of David.

13. *Resurrection of the dead.*—We believe that at the end of the world, those who sleep in the dust will awake, and all those who have died will return to life.

Q. What is the nature of faith?

A. To believe with a true and full belief, and that the heart be convinced of what we do believe; as it is written,* "*Know therefore this day, and consider it in thy heart, that the Lord he is God,*" &c.

* Deut. iv. 39.

יא

ש · הֲנִגּוּעַ אָדָם לְהַצְלָחָה אֲמִתִּית בֶּאֱמוּנָה לְבַדָּהּ ?

ת · לֹא · מוּטָל עַל הָאָדָם לַעֲמוֹל לִשְׁמוֹר כָּל מִשְׁמֶרֶת הַחֻקִּים וְהַמִּצְוֹת הַמְיוּסָדִים עַל אַדְנֵי הָאֱמוּנָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר אַךְ עַל יָדָם יַגִּיעַ הָאָדָם לְתַכְלִית הַשְּׁלֵימוּת ·

ש · וְאֵיזוֹ הִיא אוֹת בְּרִית אֱמוּנַת יִשְׂרָאֵל ?

ת · זֶה הַמִּילָה, כָּל זָכָר מִיִּשְׂרָאֵל נָמוֹל בְּבְשַׂר עָרְלָתוֹ בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי לְהִוָּלְדוֹ, כַּכָּתוּב : זֹאת בְּרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין זַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ, הִמּוֹל לָכֶם כָּל זָכָר, וְנִמַלְתֶּם אֵת בְּשַׂר עָרְלַתְכֶם וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם, וּבֶן שְׁמוֹנַת יָמִים יִמּוֹל לָכֶם כָּל זָכָר לְדֹרֹתֵיכֶם וכ" · *

ש · וּמָתַי יְחוֹנֵךְ הַנַּעַר לְקַיֵּם כָּל חֻקֵּי הַתּוֹרָה ?

ת · זְמַן מָה לִפְנֵי שְׁנַת שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה לְלִדְתּוֹ, כִּי בִּהְיוֹתוֹ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְיוֹם אֶחָד הוּא כְּאַחַד מֵאִישֵׁי יִשְׂרָאֵל לְקִיּוּם הַמִּצְוֹת ·

* (בראשית י"ז - י"ב)

Q. Is true happiness the consequence of belief alone?

A. No. Man is bound to attend to and perform all the observances, statutes, and commandments, founded on the before expressed religious basis; and it is only by such means he can arrive at perfection.

Q. What is the mark of the covenant of the Jewish religion?

A. Circumcision. Every male born to a Jew, must be circumcised on the eighth day from his birth: as it is said,* "*This is my covenant which ye shall keep between me and thy seed after thee; every man child among you shall be circumcised,*" &c.

Q. When is youth initiated to the observance of all the statutes of the law.

A. A short time previous to his thirteenth year; for when he arrives at the age of thirteen years and one day, he is considered as having attained the period of manhood, and bound to the observance of the law and commandments.

* Gen. xvii. 10, &c.

‖ Ye shall circumcise, &c. to generations, v. 12.

(ד)

אלהים ומדותיו ושמותיו

ש׳ אָמַרְתָּ, כִּי יְסוֹד הָרִאשׁוֹן הוּא לְהַאֲמִין בְּמְצִיאַת אֱלֹהִים, מַה זֶּה אֱלֹהִים?

ת׳ הוּא הַכֹּחַ הַיּוֹתֵר עֶלְיוֹן, אֲשֶׁר בָּרָא תֵּבֵל וּמְלוֹאָהּ מֵאַיִן לְיֵשׁ, וַיַּשְׁגִּיחַ וְיִמְשׁוֹל עַל בְּרוּאָיו תָּמִיד, וַיַּחֲזִיק מוֹסְדֵי תֵּבֵל לָעוֹלָם׳

ש׳ אָמַרְתָּ שֶׁהַיְסוֹד הַשֵּׁנִי הוּא לְהַאֲמִין בְּאַחְדוּת אֱלֹהִים, אֵיךְ הִיא אַחְדוּתוֹ?

ת׳ הוּא אֶחָד יָחִיד פָּשׁוּט, וְלֹא אֶחָד כְּגוּף שֶׁנֶּחֱלָק לַחֲלָקִים, רַק אֶחָד שֶׁאֵין יָחוּד כָּמוֹהוּ בָּעוֹלָם * וְאֵין שֵׁנִי לוֹ בְּשׁוּם פָּנִים וַעֲנָיָן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד׳ ||

ש׳ אָמַרְתָּ שֶׁהַיְסוֹד הַשְּׁלִישִׁי הוּא לְהַאֲמִין שֶׁהַבּוֹרֵא ב״ה בִּלְתִּי גוּף, מַה זֶּה בִּלְתִּי גוּף?

ת׳ אֵינוֹ נִרְאֶה בְּחוּשִׁים כְּמוֹ גוּף, וְלֹא יִקְרֶה לוֹ מִקְרוֹת הַגוּף, וְאֵין לוֹ שׁוּם צוּרָה וּתְמוּנָה

* (רמבם הלכות יסודי התורה פרק א״, משנה ז)
* (רבוים ו״, ה״)

CHAP. IV.

Of God—his Attributes and Appellations.

Q. YOU have said, that the first foundation of religion is the belief in the existence of God: what is God?

A. It is that Supreme Being who has called the universe, and all its contents, from nought into existence; who constantly governs and superintends his creatures, and ever sustains the foundations of the world.

Q. You have declared the second fundamental tenet to be the belief in the unity of God; what is this unity?

A. It means his absolute unity, unlike any other single body, which may be subdivided into parts; but an indivisible unity, like unto which there is not any thing existing in the world;* nor is there any second being equal to him in any shape or manner whatsoever. As it is expressed,‖ "*Hear, O Israel, the Lord is our God, the Lord is One.*"

Q. You have expressed the third principle to be, the belief that the blessed Creator is incorporeal: what is meant by incorporeal?

A. He is not to be perceived by the external senses, as bodies are: he is not subject to circumstances connected with bodies, neither has he any form or

* Maimonides, cap. 1. sect. 7.
‖ Deut. vi. 5.

מִכָּל הַנִּמְצָאִים הַנִּבְרָאִים מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר : כִּי לֹא רְאִיתֶם כָּל תְּמוּנָה׳ בְּיוֹם דִּבֶּר יְהוָֹה אֲלֵיכֶם בְּחֹרֵב וכ״ . *

ש . אִם אֵינוֹ נִרְאֶה בְּחוּשִׁים מֵאַיִן נֵדַע כִּי הוּא נִמְצָא ?

ת . הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל מִלּוֹאֵיהֶם יָעִידוּ כִּי הוּא נִמְצָא, כִּי מִבַּלְעָדוֹ לֹא יִהְיוּ נִבְרָאִים .

ש . וּמָה הִיא נִצְחִיּוּת אֱלֹהִים ?

ת . שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ נִשְׁגָּב וְנַעֲלֶה מִכָּל זְמָן, אֵין לוֹ רֵאשִׁית וְלֹא סוֹף (כִּי הַזְּמָן לֹא יִשָּׁעֵר כִּי אִם בְּדָבָר שֶׁנִּתְהַוָּה, וְהוּא סִבַּת כָּל הַוָּה, וְאֵינוֹ מְסוּבָב מִדָּבָר, אִם כֵּן אֵין לוֹ הַתְחָלָה, וְכָל שֶׁאֵין לוֹ הַתְחָלָה אֵין לוֹ תַכְלִית .)

ש . הַגֶּד לִי עוֹד אֵיזֶה מִמְּדוֹתָיו יִתְבָּרַךְ ?

ת . כֹּל יָכוֹל, חָכָם מִכֹּל, צַדִּיק מִכֹּל, טוֹב מִכֹּל, יוֹדֵעַ כֹּל וְנִמְצָא בְּכָל מָקוֹם .

ש . הֵיֵשׁ לוֹ עוֹד מִדּוֹת וּשְׁלֵמִיּוֹת ?

ת . הוּא כּוֹלֵל כָּל שְׁלֵמִיּוֹת הָאַפְשָׁרוֹת אֲשֶׁר הַפֶּה לֹא יָכוֹל לְהַגִּידָם וּלְסַפְּרָם, כַּכָּתוּב: מִי יְמַלֵּל גְּבוּרוֹת יְיָ יַשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ . *

* (שם ד׳ ט״ו) || (תהלים ק״ו, ב׳)

semblance to any created being. As it is said,* "*For ye saw no manner of similitude on the day that the Lord spake unto you in Horeb.*"

Q. If he is not to be perceived by the senses, how do we know of his existence?

A. The heavens, the earth, and all within them, attest his existence; without which they could not have been created.

Q. What is understood by God's being eternal?

A. That he is exalted and superior to time; he has neither beginning nor end. (Time cannot be measured but by things that have passed by; and God being a constantly present principle, and never altered from any cause, consequently never had a beginning; and what has no beginning has no end.)

Q. Can you tell me any more attributes of the blessed God?

A. He is OMNIPOTENT, ALL-WISE, ALL-RIGHTEOUS, ALL-GOOD, OMNISCIENT, and OMNIPRESENT.

Q. What more qualities and perfections has he?

A. He comprehends all possible perfections more than tongue can tell, or enumerate. As it is written,‖ "*Who can utter the mighty acts of the Lord, who can shew forth his praise?*"

* Deut. iv. 15.
‖ Psalm cvi. 2.

ש׳ וּמָה הֵם שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא ?

ת׳ שֵׁם פָּרָטִי שֶׁלּוֹ הוּא יְהוָֹה, שֵׁם מְצוּרָף מִשָּׁלֹשׁ מִלּוֹת עִבְרִית הָיָה, הֹוֶה, יִהְיֶה, וְזֶה מוֹרֶה עַל נִצְחִיּוּתוֹ · וְאֵין אֲנַחְנוּ רְשָׁאִים לִקְרוֹא שֵׁם הַזֶּה כִּכְתִיבָתוֹ, אַךְ קוֹרְאִים לוֹ הַוָּיָה אוֹ נְכַנֶּהוּ בְּשֵׁם אֲדֹנָי, זֶה הַשֵּׁם מוֹרֶה עַל אֲדֻנוּתוֹ, שֶׁהוּא אָדוֹן הַכֹּל · וְנִקְרָא עוֹד אֵל, אֱלֹהִים, אֱלוֹהַּ, אֱלָהִי, הַשֵּׁמוֹת הָאֵלֶּה יוֹרוּ עַל תֻּקְפּוֹ וּגְבוּרָתוֹ, וְנִקְרָא גַּם בֵּן, יָהּ, שַׁדַּי, צְבָאוֹת ·

ש׳ וְאֵיךְ נוֹהֲגִים אֲנַחְנוּ בְּשֵׁמוֹת הָאֵלֶּה ?

ת׳ צָרִיךְ לְנַהֵג בָּהֶם בִּקְדוּשָׁה יְתֵרָה, וְאִם הֵם נִכְתָּבִים אֵין לִמְחוֹק מֵהֶם אֵין גַּם אוֹת אַחַת* וְכָל הַמִּכְתָּבִים אֲשֶׁר נִמְצָא בָּהֶם אֶחָד מִשֵּׁמוֹת הָאֵלֶּה קֹדֶשׁ הֵם, וְאֵין נוֹהֲגִים בָּהֶם דֶּרֶךְ חוֹל, וְאִם הֵם יְשָׁנִים וּקְרוּעִים צְרִיכִים גְּנִיזָה ·

*(רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ו' משנה ב')

Q. What are the names applied to the Holy One?

A. The peculiar name is JEHOVAH, which is compounded of three Hebrew words; the signification of which are, HE WAS, HE IS, HE WILL BE; and this compound name is indicative of his eternity, which we are not permitted (from respect to its sanctity) to read according as it is written, but call it Havajah, or in consonance to its punctuation, pronounce it ADONAI, which is expressive of domination, because he is the Lord of all: he is also termed EL, ELOHIM, ELOHA, ELOHOI, all which names imply might and power; as likewise do the names JAH, SHADAI, TSEBAOTH.

Q. What is our custom with respect to these names?

A. It is required to observe a peculiar sanctity with respect to them;* we never dare to erase even a single letter of any of them from wherever they are written, or any way marked out. And all such prints or manuscripts as contain any of them, are deemed sacred, and are not to be profanely used; and if they be old or torn, they must be safely put aside.

* Maimonides, cap. 6, sect. 2.

(ה)

יראה ואהבת אלהים ·

ש · מַה מְּחוּיָבִים אֲנַחְנוּ לֵאלֹהִים, בִּהְיוֹת כִּי
גָבַר עָלֵינוּ חַסְדּוֹ יוֹם יוֹם ?

ת · מְחוּיָבִים אֲנַחְנוּ לְהוֹדוֹת לוֹ, לִירָא מִפָּנָיו
וְלֶאֱהוֹב אוֹתוֹ, וּלְדָבְקָה בוֹ בְּכָל לֵב וָנֶפֶשׁ ·
כַּכָּתוּב : וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
שׁוֹאֵל מֵעִמָּךְ כִּי אִם לְיִרְאָה אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
לָלֶכֶת בְּכָל דְּרָכָיו וּלְאַהֲבָה אוֹתוֹ וְלַעֲבוֹד
אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ,
לִשְׁמֹר אֶת מִצְוֹת יְהוָה וְאֶת חֻקּוֹתָיו אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם לְטוֹב לָךְ · *

ש · וְאֵיךְ תִּשְׁתָּרֵשׁ אַהֲבַת אֱלֹהִים בְּלֵב אָדָם ?

ת · בְּחָשְׁבוֹ בוֹ בְּכָל רֶגַע, וִישִׁיתֵהוּ לְנֶגְדּוֹ תָמִיד,
וִידָעֵהוּ בְּכָל דְּרָכָיו, בְּשָׁכְבּוֹ וּבְקוּמוֹ, בְּשִׁבְתּוֹ
בְּבֵיתוֹ וּבְלֶכְתּוֹ בַדֶּרֶךְ, כְּאָדָם הָאוֹהֵב אֶת
אָבִיו אוֹ אֶת בְּנוֹ יִשָּׂאֵהוּ תָמִיד בְּמַחְשַׁבְתּוֹ,
וְנַפְשׁוֹ קְשׁוּרָה בוֹ בְּכָל עֵת · וּבִכְלַל אַהֲבַת
הַבּוֹרֵא הוּא שֶׁיִּבְטַח אָדָם עָלָיו תָּמִיד, וִיצַפֶּה
לִתְשׁוּעָתוֹ וְיִתְנַחֵם עִמּוֹ בְּעֵת צָרָתוֹ, כְּבֵן
הַבּוֹטֵחַ בְּאָבִיו וְיֵדַע שֶׁלֹּא יַעַזְבֵהוּ ·

* (דברים י, י"ב ער ט"ו)

CHAP. V.

Of the Fear and Love of God.

Q. WHAT do we owe to God for his goodness wherewith he graciously favours us every day?

A. We ought to be grateful to him, to fear him, to love him, and to be attached to him with heart and soul. As it is said,* "*And now know what doth the Lord thy God require of thee, but to fear the Lord thy God, to walk in all his ways, and love him, and to serve the Lord thy God with all thy heart, and all thy soul, to keep the commandments of the Lord which I command thee this day for thy good.*"

Q. How is the love of God to be well rooted in the heart of man?

A. By the continual contemplation of him; by having the impression of him constantly before us; by acknowledging him on all occasions, when lying down, or rising, when sitting at home, or going on a journey: like the man who loves his parent or his child, continually bears him in mind, and his soul is at all times bound to him. Under this head of love to the Creator, is to be understood the confidence that man should always have in him; the hope in his assistance, which should always comfort man in his trouble; like the child who depends on his parent knowing he will not forsake him.

* Deut. x. 12 to 15.

ש׳ וּמַה יְתַרְוֶה לָאָדָם בְּאַהֲבָתוֹ לֵאלֹהִים ?

ת׳ בְּאַהֲבָתוֹ אוֹתוֹ וְשָׁמוֹר לַעֲשׂוֹת כָּל פְּקוּדָיו וְרָצוֹנוֹ תָּמִ יד וְיִמָּנַע מִן הַחַטָּאִים, כְּיֶלֶד הָאוֹהֵב אֶת אָבִיו יִשְׁתַּמֵּר מִלַּחֲטוֹא נֶגֶד רְצוֹנוֹ, לְבַל יַכְעִיס אֶת אָבִיו ׳

ש׳ וְאֵיךְ תִּהְיֶה הַיִּרְאָה מֵאלֹהִים ?

ת׳ אִם יַחְשׁוֹב אָדָם שֶׁעֵינֵי אֱלֹהִים צוֹפוֹת בְּכָל מָקוֹם, וְהוּא רוֹאֶה כָּל מַעֲשֵׂה בְנֵי אָדָם אַף בְּחַדְרֵי חֲדָרִים, כִּי אֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינָיו, וְהוּא אֵל קַנָּא וְלוֹ הַכֹּחַ וְהַמֶּמְשָׁלָה לַעֲנוֹשׁ לְעוֹשֵׂי רִשְׁעָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, אָז יֵאָחֲזוּהוּ יִרְאָה וָפַחַד, וְיִשְׁתַּמֵּר מֵחֲטוֹא אַף בְּמִסְתָּרִים ׳

ש׳ וְאֵיזוֹ הִיא יִרְאַת אֱלֹהִים מִלְּבַד יִרְאַת הָעוֹנֶשׁ ?

ת׳ הִיא יִרְאַת הַכָּבוֹד וְהִתְרוֹמְמוּת, אִם נַחְשֹׁב וְנַעֲרִיךְ גְּדֻלּוֹ וּגְבוּרוֹתָיו וְנִפְלְאוֹתָיו הַנִּרְאִים בִּבְרוּאָיו, חַסְדּוֹ וְטוּבוֹ הָרַבִּים וְיֶתֶר מִדּוֹתָיו הַנִּשְׂגָּבוֹת, וְנַחְשׁוֹב בְּנֶגְדּוֹ שִׁפְלַת עֶרְכֵּנוּ, וּבְכָל זֹאת הוּא יִתְבָּרַךְ יַשְׁגִּיחַ עָלֵינוּ לְהֵיטִב אִתָּנוּ בְּכָל־עֵת וּבְכָל רֶגַע, אָז תִּתְלַהֵב בְּלִבֵּנוּ

Q. What results to man from his love of God?

A. By the love of God, man will be careful ever to observe all his commands and desires, and will avoid transgression, as the child who loves his father will be cautious not to act against his father's will, lest he should vex him.

Q. What is meant by the fear of God?

A. If man considers that the eye of God penetrates all places, and sees what is transacted in the most secret chambers, (for nothing is hidden from his eyes,) that he is a jealous God, and has the government and power to punish the wicked both in this world and the next; he will then be seized with fear and trembling, and be careful to avoid transgressing even in the utmost privacy.

Q. What is the nature of the fear of God, which is not derived from a dread of punishment?

A. It is a dignified and reverential fear. When we contemplate and appreciate God's magnificent works, the wonders that are apparent in his creatures, his manifold kindnesses and grace, and the rest of his exalted qualities, and we contrast them with the consideration of our low and unworthy state, notwithstanding which the blessed Providence bestows favours on us every instant,

יִרְאַת הַכָּבוֹד וְהִתְרוֹמְמוּת, כְּאָדָם הַיָּרֵא וּמְכַבֵּד פְּנֵי הַגָּדוֹל מִמֶּנּוּ מְאוֹד בְּחָכְמָה בְּמַעֲלָה וַחֲשִׁיבוּת, וּבְיוֹתֵר אִם יְקַבֵּל טוֹבוֹת רַבּוֹת מֵאוֹתוֹ הַגָּדוֹל ׃

ש ׃ וּבַמֶּה נַעֲבוֹד אֶת אֱלֹהִים ?

ת ׃ עַל יְדֵי סְפוּר תְּהִלּוֹתָיו וְנִפְלְאוֹתָיו, וְעַל יְדֵי תְּפִלָּתֵנוּ אֵלָיו בְּמַחֲשָׁבָה טְהוֹרָה, בְּנִקְיֵ כַפַּיִם וּבַר לֵב, וּבְהֵכָנָה בְּמָקוֹם מְיוּחָד, כַּכָּתוּב : הָכֵן לִקְרַאת אֱלֹהֶיךָ וכ״ ׃ *

ש ׃ וְאֵיךְ יָבוֹא אָדָם לִדְבֵיקוּת בְּבוֹרְאוֹ ?

ת ׃ אִם יֵלֵךְ אָדָם בְּדַרְכֵי אֵל, כַּכָּתוּב : וּלְדָבְקָה בּוֹ, וּפֵירְשׁוּ חֲכָמֵינוּ : הַדָּבֵק בְּמִדּוֹתָיו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, מַה הוּא רַחוּם אַף אַתָּה רַחוּם, מַה הוּא חַנּוּן אַף אַתָּה חַנּוּן, מַה הוּא צַדִּיק אַף אַתָּה צַדִּיק, וְכֵן בְּשְׁאָר מִדּוֹת אֱלֹהִים ׃

* (עמוס ד יב)

our hearts will become impressed with reverence and awe; similar, though far superior to, what a man feels towards a person highly exalted above him with respect to worth, rank, and talent, more particularly if he should have received repeated favours from his hand.

Q. How are we to serve the Lord?

By expressing his praise, and the detail of his wonders; as also by means of our prayers uttered with a pure mind, "*clean hands and a pure heart,*"* and a proper preparation in a proper place; as it is said,§ "*Prepare to meet thy God,*" &c.

Q. How can man become attached to his Creator?

A. By walking in God's righteous ways; as it is written, "*And to adhere to him;*" which our wise men explain in this way, "Attach yourself to the attributes of the holy blessed Lord; as he is merciful, be thou also merciful; as he is gracious, be thou gracious; as he is righteous, be thou righteous; and so of the rest of the divine qualities."

* Psalm xxiv. 6.
§ Amos iv. 12.

יח

(ו)

תורה מן השמים

ש׳ אֵיךְ נִלְמוֹד לַעֲשׂוֹת כָּל חוֹבוֹתֵינוּ?

ת׳ בְּשִׁתֵּי דְּרָכִים, (א) עַל יְדֵי הִתְבּוֹנְנוּת בְּשִׂכְלֵנוּ, (ב) וְעַל יְדֵי הַחֻקִּים וְהַתּוֹרוֹת אֲשֶׁר גָּלָה לָנוּ אֱלֹהִים׳

ש׳ הַיִסְפּוֹק הַשֵּׂכֶל לְבַדּוֹ לְהוֹדִיעַ לָנוּ כָּל חוֹבוֹתֵינוּ?

ת׳ לֹא, כִּי שֵׂכֶל אָדָם קָצָר וּמוּגְבָּל, לָכֵן צְרִיכִים אֲנַחְנוּ לְתוֹרָה נִגְלָה מִן הַשָּׁמַיִם, לְמַעַן דַּעַת מַה לַּעֲשׂוֹת וּמַה לְהָנִיחַ׳

ש׳ מַה זֶּה תּוֹרָה נִגְלָה מִן הַשָּׁמַיִם?

ת׳ הֵמָּה הַחֻקִּים וְהָעֵדוּת וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר גָּלָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בִּכְבוֹדוֹ וּבְעַצְמוֹ לְמֹשֶׁה, וְלִשְׁאָר אֲנָשִׁים יְרֵאִים וְקְדוֹשִׁים, לְלַמֵּד לִבְנֵי אָדָם לְטוֹב לָהֶם׳

ש׳ וְאֵיךְ נִקְרָא אִישׁ אֲשֶׁר נִגְלָה לוֹ אֱלֹהִים?

ת׳ נָבִיא׳

ש׳ מִי הוּא הַגָּדוֹל שֶׁבַּנְּבִיאִים?

CHAP. VI.

Of the Heavenly Law.

Q. HOW can we learn the duties we ought to perform?

A. In two ways. 1. By the reflection of our own reason; and 2. By the laws and doctrines revealed unto us by God.

Q. Is reason alone sufficiently capable to make us acquainted with all our duties?

A. No; for human reason is circumscribed and confined; we are therefore in need of the revelation of a law from heaven, to guide us in the knowledge of what we ought and what we ought not to do.

Q. What is this law revealed from heaven?

A. It consists of the statutes, testimonies, and laws, which the holy God has in his own person and glory revealed to Moses, as well as to other holy and pious men, which they should teach for the benefit of mankind.

Q. What is such a person termed to whom God has revealed himself?

A. A *prophet*.

Q. Who was the greatest of prophets?

ת • מֹשֶׁה בֶּן עַמְרָם מִשְׁבָּט לֵוִי הוּא אָדוֹן כָּל הַנְּבִיאִים, וְלֹא קָם כָּמוֹהוּ •

ש • מַהוּעַ נִקְרָא כֵּן ?

ת • לְפִי שֶׁהִבְּדִּיר אוֹתוֹ אֱלֹהִים פָּנִים אֶל פָּנִים,* וְנָלָה עַל יָדוֹ לַאֲבוֹתֵינוּ כָּל הַתּוֹרָה הַנִּמְצֵאת עוֹד עַתָּה בְּיָדֵנוּ, הֵן תּוֹרָה שֶׁבִּכְתָב וְהֵן פֵּירוּשָׁהּ הַנִּקְרָא תּוֹרָה שֶׁבַּעַל פֶּה •

ש • מָתַי, אָנָּה, וּבְאֵיזֶה מַעֲשֶׂה הָיְתָה נְתִינַת הַתּוֹרָה בְּיַד מֹשֶׁה ?

ת • בְּשֶׁלּוֹחַ אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה לִגְאוֹל אֶת אֲבוֹתֵינוּ מֵעַבְדוּת מִצְרַיִם, אֲשֶׁר קִבְּלוּ כַּמָּה מֵאוֹת שָׁנָה, אָז הוֹלִיכָם מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר, וְשָׁם נִגְלָה לוֹ אֱלֹהִים עַל הַר סִינַי וְנָתַן בְּיָדוֹ הַתּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל • ||

ש • הֲהָיְתָה נְתִינַת הַתּוֹרָה בְּסֵתֶר אוֹ בְּגָלוּי ?

ת • הֵיאַ הָיְתָה בְּגָלוּי גָּדוֹל לְעֵינֵי כָּל עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ? §

ש • וּמַה יֵּצֵא לָנוּ מִזֶּה ?

ת • כִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר בְּיָדֵינוּ, הֵן בִּכְתָב וְהֵן בַּעַל פֶּה, הִיא אֱלֹהִית וַאֲמִתִּית גְּמוּרָה;

* (במדבר י"ב, ח') || (שמות י"ט)
§ (שמות כ', ט"ו)

A. Moses, the son of Amram, of the tribe of Levi; he was the chief of all prophets, and no one has arisen like him.

Q. Why is he so esteemed?

A. Because the Lord spoke to him face to face,* and through his means revealed to our ancestors the whole of the law at present in our possession, *i. e.* both the scriptural law, and its explication, which is termed the oral or traditional law.

Q. When, where, and in what manner, was the law delivered by the hands of Moses?

A. When Moses had been sent by God to release our forefathers from the Egyptian bondage which they had borne several hundred years, he brought them into the desert, where the Lord appeared on the Mount Sinai, and gave the law§ by his hand to the people of Israel.

Q. Was this delivery of the law private or public?

A. It was with great publicity, before the eyes of the whole nation of Israel.‖

Q. What is the result of this?

A. That the law now in our hands, whether

* Numb. xii. 8. § Exod. xix.

‖ Exod. xx. 15.

וְאֵין אָנוּ יְכוֹלִים לַעֲבוֹר עָלֶיהָ, אוֹ לְשַׁנּוֹתָהּ וּלְחַדְּשָׁהּ ׃

ש׳ וּמַה יֵּצֵא לָנוּ מֵהָאֱמוּנָה שֶׁמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ הָיָה רֹאשׁ לְכָל הַנְּבִיאִים ?

ת׳ יֵצֵא לָנוּ הַלִּימוּד הַזֶּה : כִּי יָקוּם נָבִיא אַחַר הַמִּתְנַבֵּא בְּשֵׁם אֱלֹהִים דְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא כָּדַת תּוֹרַת מֹשֶׁה, אֲפִילוּ בְּכָל הָאוֹתוֹת וְהַמּוֹפְתִים שֶׁבָּעוֹלָם, לֹא נֹאבֶה וְלֹא נִשְׁמַע לוֹ, יַעַן כִּי מֹשֶׁה הָיָה רֹאשׁ לְכָל הַנְּבִיאִים, לָכֵן אֵין בְּיכוֹלֶת נָבִיא אַחַר לְבַטֵּל דְּבָרָיו ׃ *

(ז)

מצות התורה וחלקיהן

ש׳ כַּמָּה מִינֵי חוֹבוֹת תְּלַמְּדֵנוּ הַתּוֹרָה ?

ת׳ שְׁלֹשָׁה מִינִים, (א) **חוֹבוֹת אָדָם לֵאלֹהִים** (ב) **חוֹבוֹת אָדָם לְעַצְמוֹ**, (ג) **חוֹבוֹת אָדָם לְרֵעֵהוּ** ׃

ש׳ אֵיזֶה הֵם חוֹבוֹת אָדָם לֵאלֹהִים ?

ת׳ לֶאֱהוֹב וּלְיִרְאָה אוֹתוֹ, וּלְקַדֵּשׁ אֶת שְׁמוֹ, לַעֲבוֹד אוֹתוֹ וּלְהִתְפַּלֵּל אֵלָיו לִשְׁמוֹר הַשַּׁבָּת חַגִּים וּמוֹעֲדִים וּשְׁאָר מִצְוֹת כָּהֵנָּה ׃

* (שמות י"ט, ט)

scriptural or oral, is divine and perfect truth; and we dare not transgress or alter it.

Q. What is to be concluded from the belief that Moses was the chief of all prophets?

A. The following doctrine: that if any other prophet should arise and prophecy in the name of God any thing inconsistent with the Mosaic law, we should not attend to, nor regard him, whatever wonders or miracles he might perform; for Moses being the chief of all prophets, no other can have power to set aside his directions; as we read of Moses, "*And also believe thee for ever.*"*

CHAP. VII.

Of the Commandments of the Law,

AND THEIR DIVISIONS.

Q. HOW many species of duty are we taught by the law?

A. Three.—1. Man's duty to God. 2. Man's duty to himself. 3. Man's duty to his fellow creature.

Q. What are the duties of man to God?

A. To love and to fear him; to sanctify his name; to worship him, and pray to him; to observe the sabbath and holidays, as well as his other commandments.

* Exod. xix. 9.

ש • וְאֵיזֶה הֵם חוֹבוֹת אָדָם לְעַצְמוֹ ?

ת • לִשְׁמוֹר בְּרִיאַת גּוּפוֹ, וּלְהִזָּהֵר בְּנִקְיוֹן מַלְבּוּשׁוֹ וּבְטַהֲרַת הַמַּאֲכָלִים, וּלְהִתְרַחֵק מִן הַקְּנָאָה וְהַחֶמְדָּה, וְכָהֶנָּה אַזְהָרוֹת •

ש • וְאֵיזֶה הֵם חוֹבוֹת אָדָם לְרֵעֵהוּ ?

ת • לֶאֱהוֹב אֶת רֵעֵהוּ, שֶׁלֹּא לְהַזִּיקוֹ לֹא בְּגוּפוֹ וְלֹא בְּכִסָּפוֹ וְלֹא בִּכְבוֹדוֹ, וּלְהַחֲזִיק יְדֵי עָנִי וְאֶבְיוֹן, לָבוֹא לְעֶזְרַת רֵעֵהוּ בְּצָר לוֹ, וְרַבִּים כָּהֶנָּה •

ש • וְאֵיךְ נֶחֱלְקוּ כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה בִּכְלָל ?

ת • בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה, מַה שֶּׁמְּחוּיֵב הָאָדָם לַעֲשׂוֹת, וּבְמִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, מַה שֶּׁחַיֵּיב הָאָדָם לְהַנִּיחַ •

ש • וְאֵיךְ נֶחֱלְקוּ הַמִּצְוֹת עוֹד ?

ת • בְּמִצְוֹת הַתְּלוּיוֹת בָּאָרֶץ, אֲשֶׁר אַף נְהוּגִים הָיוּ בִּזְמַן שֶׁיִּשְׂרָאֵל יָשְׁבוּ עַל אַדְמָתָם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבְמִצְוֹת הַקְּיָמוֹת לָעוֹלָם, אֲשֶׁר אֵינָם תְּלוּיִם לֹא בְּמָקוֹם וְלֹא בָּעֵת, וְנוֹהֲגִים בְּכָל מָקוֹם וּבְכָל דּוֹר •

ש • אֱמוֹר לִי אֵיזֶה מִמִּצְוֹת הַתְּלוּיוֹת בָּאָרֶץ ?

Q. What are man's duties to himself?

A. To preserve his health; to be careful of the cleanliness of his person, and correctness of his food; to avoid evil passions, such as envy, covetousness, &c.

Q. What are the duties of man to his neighbour?

A. To love him, and avoid doing him any injury either in person, property, or credit; to support the exertions of the poor and needy; to assist his neighbour in his straits; and such like.

Q. What is the general division of the commandments contained in the law?

A. Into absolute commandments, such as we are obliged to perform; and into prohibitory commandments, which direct us what to avoid.

Q. How are these commandments farther divided?

A. Into commandments attached to the holy land, which could only be observed at the period when the Israelites were resident in their country of Judea: and into commandments which are eternally obligatory, and do not depend on time or place, but must be observed in every situation and every generation.

Q. Tell me some of those commandments which were attached to the holy land?

ת · כְּמוֹ מִצְוֹת הַקְּרְבָּנוֹת, בְּפוּרִים, תְּרוּמָה וּמַעֲשְׂרוֹת, לַעֲלוֹת בְּשָׁלֹשׁ רְגָלִים לִירוּשָׁלַיִם, וּשְׁאָר מִצְוֹת הַדּוֹמוֹת לָהֶן ·

ש · אֱמוֹר לִי אֵיזֶה מִמִּצְוֹת הַקַּיָּמוֹת לְעוֹלָם ?

ת · מִצְוֹת אַהֲבַת אֱלֹהִים וְאַהֲבַת רֵעִים, שְׁמִירַת שַׁבָּת וְחַגִּים וּמוֹעֲדִים, דְּבָרִים הַנּוֹהֲגִים בָּהֶם, רְחוֹק מִמַּאֲכָלִים הָאֲסוּרִים, אַזְהָרָה מֵחַלֵּל אֶת הַשֵּׁם, וְכָהֵנָּה רַבִּים ·

ש · אֵיזוֹ מִצְוָה הִיא הַכְּלָל הַגָּדוֹל שֶׁבַּתּוֹרַת מֹשֶׁה ?

ת · הַמִּצְוָה : וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ · *

ש · מַדּוּעַ נִקְרֵאת הַכְּלָל הַגָּדוֹל ?

ת · לְפִי שֶׁהִיא כּוֹלֶלֶת מִצְוֹת וַאֲזָהָרוֹת רַבּוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה, כִּי בְּאֶהוֹב אָדָם אֶת רֵעֵהוּ כְּנַפְשׁוֹ יִשְׁתַּמֵּר מְאוֹד מִלְהַזִּיקוֹ בְּגוּפוֹ, בְּכִסְפּוֹ, אוֹ בִּכְבוֹדוֹ, וְיַעֲזְרֵהוּ וְיַחֲזִקֵהוּ בְּכָל יְכָלְתּוֹ, לֹא יִגְנוֹב מִמֶּנּוּ, לֹא יַעֲשׁוֹק שְׂכָרוֹ, לֹא יוֹצִיא עָלָיו שֵׁם רָע, וְלֹא יִשְׂמַח בְּאֵידוֹ, וְכָהֵנָּה רַבּוֹת מִמִּצְוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְרֵעֵהוּ · גַּם רָצוּי הוּא לִפְנֵי אֱלֹהִים בְּאֶהוֹב אָדָם אֶת מְבַקֵּר יְצוּרִים

* (ויקרא כ"ו י"ח)

A. Sacrifices, first fruits, heave-offerings and tenths, the appearing at the temple in Jerusalem three times every year; and many others of the same kind.

Q. Detail some of those commandments whose obligation is eternal?

A. The commandments to love and fear God, love one's neighbour, observance of the sabbath and holidays, and ceremonies attached to them, to abstain from eating forbidden meats, avoid profaning the Lord's name, and many more.

Q. Which commandment in the law of Moses is to be esteemed as a grand general rule?

A. The ordinance inculcating, "*Thou shalt love thy neighbour as thyself.*"*

Q. Why is this termed a great general principle?

A. Because it comprises a considerable number of the commands and prohibitions contained in the law; for man by loving his neighbour as dear as himself, will be very careful not to injure him either in his person, his property, or his credit, but will assist and support him with all his power; he will neither rob him, nor withhold his due from him, he will not brand him with calumny, nor rejoice in his misfortune; and so on with respect to all the duties between man and his neighbour. Moreover this love of man to his fellow man, (the most perfect of creatures who is stamped with the image of God) is pleasing to God himself;

* Levit. xx. 18.

הַנִּבְרָאִים בְּצֶלֶם וּבִדְמוּת אֱלֹהִים, וּבָזֶה יִכָּבֵד אָדָם גַּם בֵּן אֶת אֱלֹהָיו, וְנִמְצָא הַמִּצְוָה הַזֹּאת כּוֹלֶלֶת גַּם חוֹבוֹת אָדָם לֵאלֹהִים ׃

ש ׃ אֵיךְ בֵּאֵר הֶחָכָם הִלֵּל אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת ?

ת ׃ כָּל אֲשֶׁר לֹא תוֹכַל נְשׂוֹא מֵחַבְרֶךָ לֹא תַעֲשֶׂה לוֹ גַּם אַתָּה ׃

ש ׃ מִצְוַת אַהֲבַת רֵעִים מְיוּחֶסֶת הִיא אַךְ מִיִּשְׂרָאֵל לְיִשְׂרָאֵל, אוֹ הִיא מִצְוָה כּוֹלֶלֶת לְכָל מִין אָדָם ?

ת ׃ הִיא כּוֹלֶלֶת לְכָל מִין אָדָם ׃ מְחוּיָבִים אֲנַחְנוּ לֶאֱהוֹב כָּל אָדָם, לְחַזְּקוֹ וּלְחַיּוֹתוֹ, יִהְיֶה מִי שֶׁיִּהְיֶה, חוּץ מֵחוֹטְאִים גְּדוֹלִים אֲשֶׁר יוּמְתוּ עַל פִּי הַמִּשְׁפָּט, וְחוּץ מַעוֹבְדֵי אֱלִילִים שֶׁבְּיָמִים הָרִאשׁוֹנִים וְהֵם שִׁבְעָה הָעַמִּים הַנִּזְכָּרִים בַּתּוֹרָה, אֲשֶׁר בְּהַבְלֵיהֶם הִשְׁחִיתוּ וְהִזִּיקוּ לְחֶבְרַת בְּנֵי אָדָם, וּבִלְבְּלוּ סֵדֶר הָעוֹלָם, עֲלֵיהֶם צִוָּה מֹשֶׁה לְהַשְׁמִידָם מִן הָאָרֶץ ׃ אוּלָם יֶתֶר הָעַמִּים שֶׁבְּיָמֵינוּ אַף אִם יֵשׁ לָהֶם דְּרָכִים שׁוֹנִים בַּעֲבוֹדַת אֱלֹהִים בְּכָל זֶה יַכִּירוּ וְיַאֲמִינוּ בֵּאלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, וְהֵם בַּעֲלֵי מוּסָר וּצְדָקָה, לָכֵן הֵם בִּכְלַל הַמִּצְוָה וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ, כַּכָּתוּב

by which means man also honours his God. This command, therefore, includes both principles, viz. the duty of man to God, and that to his fellow creature.

Q. How did the wise Hillel elucidate this ordinance?

A. Thus; what you would not have your neighbour do to you, do not to him.

Q. This law of brotherly love, does it hold only between one Israelite to another, or is it a general law affecting all mankind?

A. It is general to all mankind. It is our duty to love every man, to assist and sustain him, be he who he may, of whatever nation or religion; excepting only those who on account of their great guilt, the law condemns to die; thus we find it mentioned in the bible that Moses was commanded to destroy those idolaters, of the early ages, constituting the seven nations, who by their wicked superstition has done much mischief in the world. The case is however very different with respect to the nations of the present time, who notwithstanding their different mode of religion, yet acknowledge and believe in the God of heaven and earth, and are moral and charitable men; they are therefore certainly included in the rule of "*Love thy neighbour.*" We

וְאַהַבְתָּם אֶת הַגֵּר׃ וְנֶאֱמַר: כִּי יָמוּךְ אָחִיךָ וּמָטָה יָדוֹ עִמָּךְ וְהֶחֱזַקְתָּ בּוֹ גֵּר וְתוֹשָׁב וְחַי עִמָּךְ,* וְנֶאֱמַר: לֹא תַעֲשֹׁק שָׂכִיר עָנִי וְאֶבְיוֹן מֵאַחֶיךָ אוֹ מִגֵּרְךָ אֲשֶׁר בְּאַרְצְךָ בִּשְׁעָרֶיךָ: §

(ח)

עשרת הדברות:

ש׳ אֵיזוֹ הִיא הַפָּרָשָׁה הַקְּדוֹשָׁה אֲשֶׁר הֵבִיא מֹשֶׁה מֵהַר סִינַי חֲרוּתָה עַל שְׁנֵי לוּחוֹת?

ת׳ הִיא פָּרָשַׁת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת, שֶׁיֵּשׁ בָּהּ עֲשָׂרֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר ה״ אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לְאָזְנֵי כָל קְהַל יִשְׂרָאֵל, וְהֵם שָׁמְעוּ וְרָאוּ אֶת הַקּוֹלוֹת מִפִּי הַגְּבוּרָה בְּעַצְמוֹ, וְהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כּוֹלְלִים עַמּוּדֵי דַּת אֱמוּנַת יִשְׂרָאֵל.

ש׳ וּמָה הֵם עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה?

* (ויקרא כ״ה, ל״ה) § (דברים כ״ד, י״ד)

also find it written, "*And thou shalt love the stranger.*" "*And if thy brother be waxen poor, and fallen in decay with thee, then shalt thou relieve him, yea, though he be a stranger, or sojourner, that he may live with thee.*"* "*Thou shalt not oppress any hired servant that is poor and needy, whether he be of thy brethren or thy strangers that are in thy land, or within thy gates.*"‖

CHAP. VIII.

Of the Ten Commandments.

Q. WHICH is the sacred chapter engraven on two tables, that was brought by Moses from Mount Sinai?

A. It is the chapter containing the ten commandments, which were spoken by the Lord unto Moses on Mount Sinai, in the hearing of the whole congregation of Israel, who beheld and heard the sounds issuing from the Omnipotent himself. These commands constitute the pillars of the Jewish faith.

Q. What are these ten commandments?

* Levit xxv. 35.
‖ Deut. xxiv. 14.

ת · (א) אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים ·

(ב) לֹא־יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי, לֹא
תַעֲשֶׂה לְךָ פֶּסֶל וְכָל־תְּמוּנָה וכו", לֹא־
תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תָעָבְדֵם וכ" ·

(ג) לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַשָּׁוְא כִּי
לֹא יְנַקֶּה יְהוָה אֵת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת שְׁמוֹ
לַשָּׁוְא ·

(ד) זָכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ: שֵׁשֶׁת יָמִים
תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלַאכְתֶּךָ : וְיוֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־
תַעֲשֶׂה כָל מְלָאכָה אַתָּה וּבִנְךָ־וּבִתֶּךָ
עַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ וּבְהֶמְתֶּךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר
בִּשְׁעָרֶיךָ וכ" ·

(ה) כַּבֵּד אֶת־אָבִיךָ וְאֶת־אִמֶּךָ לְמַעַן
יַאֲרִיכוּן יָמֶיךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ ·

(ו) לֹא תִרְצָח

(ז) לֹא תִנְאָף

(ח) לֹא תִגְנֹב

(ט) לֹא־תַעֲנֶה בְרֵעֲךָ עֵד שָׁקֶר ·

A. 1. " *I* am the Lord thy God, which have brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage. Thou shalt have no other gods before me.*

2. " *Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing that is in heaven above, or that is in the earth beneath, or that is in the waters under the earth: thou shalt not bow down thyself to them, nor serve them.*

3. " *Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain.*

4. " *Remember the sabbath-day to keep it holy. Six days shalt thou labour, and do all thy work: but the seventh day is the sabbath of the Lord thy God: in it thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates.*

5. " *Honour thy father and thy mother; that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.*

6. " *Thou shalt not kill.*

7. " *Thou shalt not commit adultery.*

8. " *Thou shalt not steal.*

9. " *Thou shalt not bear false witness against thy neighbour.*

* Exod. xx. 1 to 15.

כו

(י) לֹא תַחְמֹד בֵּית רֵעֶךָ לֹא תַחְמֹד אֵשֶׁת רֵעֶךָ
וְעַבְדּוֹ וַאֲמָתוֹ וְשׁוֹרוֹ וַחֲמוֹרוֹ וְכֹל אֲשֶׁר
לְרֵעֶךָ ׃ *

(ט)

באור דבור הראשון

ש ׃ מַה יִלַּמְדֵנוּ הַדִּבּוּר הָרִאשׁוֹן ?

ת ׃ לָדַעַת וּלְהַאֲמִין כִּי ה״ הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
הוֹצִיא אֶת אֲבוֹתֵינוּ מֵעַבְדוּת מִצְרַיִם, וְאֵין
עוֹד מִלְבַדּוֹ ׃

ש ׃ הַדַי לָנוּ לְהַאֲמִין בּוֹ כְּמוֹ שֶׁמַּאֲמִינִים בִּשְׁאָר
דְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים לָנוּ מִפִּי אַנְשֵׁי אֱמֶת, אוֹ
צְרִיכִים אֲנַחְנוּ לְהַאֲמִין בּוֹ אֱמוּנָה שְׁלֵמָה
וּבְטוּחָה, בְּלִי שׁוּם סָפֵק ?

ת ׃ צְרִיכִים אֲנַחְנוּ לְהַאֲמִין בֵּאלֹהִים אֱמוּנָה
שְׁלֵמָה בְּבִטָּחוֹן הַיּוֹתֵר גָּדוֹל, בְּלִי שׁוּם סָפֵק
שֶׁבָּעוֹלָם וְחָלִילָה לָנוּ לְהַכְחִישׁ בּוֹ אֵין גַּם רֶגַע
קָטָן, אַף אִם יַעֲבוֹר עָלֵינוּ כָּל רָעָה הָאַפְשָׁרִית,
שֶׁנֶּאֱמַר : וְאָהַבְתָּ אֵת ה״ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל

* (שמות כ״, א״-ט״ו)

10. *" Thou shalt not covet thy neighbour's house, thou shalt not covet thy neighbour's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor any thing that is thy neighbour's."*

CHAP. IX.

Explanation of the First Commandment.

Q. WHAT does the first commandment teach us?

A. To know and believe that the Lord is the God who has released our forefathers from the Egyptian bondage, and that there is no other but him.

Q. Is it sufficient that we believe this as we believe any other circumstance told to us by persons of credit; or are we required to believe in him with a true and perfect faith without any possible doubt?

A. It is necessary that we believe in God with a perfect faith, with the greatest possible confidence, and without the least possible doubt: far must it be from us to deny this faith, even for an instant; although every possible evil may threaten us; as it is expressed, *" And thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and*

לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ* וְדָרְשׁוּ חַכְמֵינוּ : אֲפִילוּ אִם נוֹטֵל אָדָם נַפְשׁךָ לֹא תַעֲזוֹב אֱמוּנָתְךָ בּוֹ ׃

ש׃ וּבַמֶּה נָבוֹא לְבִטָּחוֹן גָּדוֹל בֶּאֱמוּנָה זֹאת ?

ת׃ בְּשֶׁנִּי פָנִים, (א) אִם נַבִּיט בְּפְעֻלּוֹתָיו הַגְּדוֹלוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת בְּבְרִיאַת שָׁמַיִם וָאָרֶץ וְכָל מְלוֹאֵיהֶם, וְעוֹד נֶחֱזֶה נִפְלְאוֹתָיו יוֹם יוֹם, זֹאת יַבְטִיחַ לָנוּ אֲמִתִּית מְצִיאָתוֹ וְעֻזּוֹ גְּבוּרָתָיו, כַּכָּתוּב : כִּי אֶרְאֶה שָׁמֶיךָ מַעֲשֵׂה אֶצְבְּעוֹתֶיךָ יָרֵחַ וְכוֹכָבִים אֲשֶׁר כּוֹנָנְתָּ וכ״ה״ אֲדוֹנֵנוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ ׃ § (ב) עַל יְדֵי נְאוּלָּתֵנוּ מִמִּצְרַיִם כִּי הוֹצִיאָנוּ מִשָּׁם בְּכַח גָּדוֹל וּבְיָד חֲזָקָה בְּאוֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים, וְזֶה אוֹת אֱמֶת עַל מְצִיאָתוֹ וְיָכָלְתּוֹ, לָכֵן אָמַר בְּדִבּוּר הַזֶּה : אָנֹכִי ה״ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם ׃

* (דבריס ו׳ ה׳)

§ (תהלים קאפישל ח׳)

all thy soul;"* which our wise men explain, "even if it cost thy life, thou must not abandon thy faith in him."

Q. How can we arrive at so great a confidence in this faith?

A. In two ways. 1stly. If we look at his great and tremendous works in the creation of heaven, earth, and all they contain; and observe that his wonders are constantly acting from day to day. This will convince us of the truth of his existence, and of the power of his strength; as the Psalmist says,‖ "*When I consider the heavens, the work of thy fingers, the moon and stars which thou hast fixed—O Lord our Lord, how excellent is thy name in all the earth!*"—2dly. By reflecting on our release from the bondage of Egypt, from whence the Lord delivered us with great power, and a mighty hand, with signs and wonders, which is a convincing evidence of his existence and power. On this account we find this commandment containing the expression, "*I am the Lord thy God, who has brought thee out of the land of Egypt.*"

* Deut. vii. 5.

‖ Psalm viii. 1, 3.

(י)

באור דבור שני :

ש׳ מַה יִלַּמְּדֵנוּ הַדִּבּוּר הַשֵּׁנִי ?

ת׳ לְהִתְרַחֵק מֵעֲבוֹדַת אֱלִילִים ׳

ש׳ מַה זוֹ עֲבוֹדַת אֱלִילִים ?

ת׳ לְבַבֵּד אֶחָד מֵהַבְּרוּאִים בְּכָבוֹד אֱלֹהִי, לַעֲבוֹד אוֹתוֹ וְלָשׂוּם בְּטָחוֹן בּוֹ ׳

ש׳ בְּאֵיזֶה אוֹפֶן יֶחֱטָא אָדָם בְּחֵטְא עֲבוֹדָת זָרָה ?

ת׳ בִּשְׁנֵי אוֹפַנִּים, אוֹ עֲבוֹדַת אֱלִילִים גְּמוּרָה, אוֹ קָרוֹב לַעֲבוֹדַת אֱלִילִים ׳

ש׳ אֵיזוֹ הִיא עֲבוֹדַת אֱלִילִים גְּמוּרָה ?

ת׳ הַכּוֹרֵעַ וּמִשְׁתַּחֲוֶה לְפֶסֶל אוֹ לְתְמוּנַת כָּל נִבְרָא וְיִתְפַּלֵּל לָמוֹ, וְיִצְפֶּה לִתְשׁוּעָתָם, בְּחָשְׁבוֹ כִּי אֱלֹהִים הֵמָּה, אוֹ יַחְשְׁבֵם לְשִׁתּוּף אֱלֹהִים, אוֹ לְאֶמְצָעִי בֵּין אֱלֹהִים וְאָדָם ׳ *

ש׳ וְאֵיזוֹ הִיא קָרוֹב לַעֲבוֹדַת אֱלִילִים ?

ת׳ הַמַּאֲמִין אֱמוּנַת שָׁוְא, וְיָרֵא יִרְאַת הֶבֶל מֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם וּמִמַּחֲזוֹת הַטִּבְעִיוֹת

* (רמבם הלכוה עו׳ פרק כ״, משגה א״)

CHAP. X.

Explanation of the Second Commandment.

Q. What does the second commandment teach us?

A. To avoid idolatry.

Q. What is called idolatry?

A. To pay divine honours to any created being, to worship and put trust in him.

Q. By what kind of conduct is man said to be guilty of idolatry?

A. In two ways; either by gross idolatry, or by idolatrous superstition.

Q. What is understood by gross idolatry?

A. Making obeisance, and worshipping an image, or the likeness of any created being, praying to it, and expecting its assistance, under the idea of its being a God, or imagining it associated with God, or a mediator between God and man.*

Q. What is idolatrous superstition?

A. The fallacious belief and vain fears attached to certain supposed ominous appearances of the planets and other wonderful though natural phenomena; the prognosticating events from such appearances; the

* Maimonid. Avoda Zara, cap. 2. sect. 1.

הַנִּפְלָאוֹת, וְנָגִיד מֵהֶם עֲתִידוֹת, וְהַמְכַבֵּד
וְאוֹהֵב דְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא אֱלֹהִים הֵמָּה בְּכָבוֹד
וְאַהֲבָה אֱלֹהִית, אַף אִם יֵדַע כִּי לֹא אֱלֹהִים
הֵם, וְהַמְשִׂים בְּטָחוֹנוֹ בְּאָדָם וּבִדְבָרִים
הָרְגִילִים לָבוֹא עַל יְדֵי מִקְרֶה, אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם
יָסִיר לִבּוֹ מִבְּטוּחַ בֵּאלֹהֵי הָאֱמֶת · וּבְכֻלָּל
זֶה הַשּׁוֹמֵעַ לְמַבְשֵׁף לְמַעוֹנֵן וְקוֹסֵם, עוֹשֶׂה
אֱלָהּ הוּא כְּאִלּוּ עוֹבֵד עֲבוֹדָה זָרָה · וּבְכֻלָּל
זֶה גַּם כֵּן הַבּוֹטֵחַ בְּרוֹב עָשְׂרוֹ בְּכֹחוֹ
וּבְחָכְמָתוֹ, וּמַמְעִיט בְּטָחוֹנוֹ בֵּאלֹהִים הַנּוֹתֵן
לוֹ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חָיִל ·

(יא)

באור דבור שלישי :

ש · מַה יִּלַּמְדֵנוּ הַדִּבּוּר הַשְּׁלִישִׁי ?

ת · לְהַזְהִיר מַחֲלֵל שֵׁם אֱלֹהִים עַל יְדֵי שְׁבוּעַת
שָׁוְא, וְהִיא הַשְּׁבוּעָה לְלֹא יוֹעִיל, אַף אִם
הַדָּבָר שֶׁנִּשְׁבַּע עָלָיו הוּא אֱמֶת, קַל וָחוֹמֶר
שֶׁצָּרִיךְ לְהַזְהִיר מִלִּשְׁבַּע עַל שֶׁקֶר, אוֹ עַל דָּבָר
שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ אֲמִתָּתוֹ בְּבֵירוּר · וּבְכֻלָּל זֶה לֹא
יְקַלֵּל אָדָם אֶת חֲבֵרוֹ בְּשֵׁם אֱלֹהִים, כְּדֶרֶךְ

bestowing divine honour and love on such things as are not divine, notwithstanding that they are acknowledged not to be the Deity. The placing implicit faith in man, or in circumstances depending on chance, by which means the heart becomes weakened in its proper trust on the true God. Under this head is comprehended the employment and dependence on witchcraft, enchantments, or divinations. All which actions are equal to idolatry. In this estimation he is included, who places his dependence on his wealth, his power, or his wisdom; by which he lessens the trust due to that God, who alone gives strength to effect mighty deeds.

CHAP. XI.

Explanation of the Third Commandment.

Q. WHAT does the third commandment teach us?

A. To refrain from profaning the Lord's name by vain oaths, that is, by unnecessary and useless swearing, although the circumstances sworn to may be true; how much more then is it necessary to be cautious not to swear to a falsehood, or even to any thing, the truth of which is not quite clear and certain! This prohibition also comprehends that no one should curse another in the name of God, as is done by the vulgar; or dare to

שֶׁעוֹשִׂים פְּחוּתֵי עָם, אוֹ לְהַזְכִּיר אֶחָד מִכְּנוּיֵי הַשֵּׁם בְּדַבֵּר צְחוֹק וְהִתּוּל, אוֹ בְּדַבֵּר שֶׁקֶר וּרְמִיָּה · כְּלַל הַדָּבָר, לֹא יַזְכִּיר אָדָם שֵׁם שָׁמַיִם לְבַטָּלָה וְלֹא יַרְגִּיל עַצְמוֹ בִּשְׁבוּעוֹת וּנְדָרִים, אַף בְּלֹא הַזְכָּרַת הַשֵּׁם ·

ש · אַךְ מָתַי רְשׁוּת לָאָדָם לְשָׁבֵעַ בְּשֵׁם אֱלֹהִים ?

ת · אִם הַשּׁוֹפֵט יְצַוֶּה עָלָיו עַל פִּי הַדִּין לִשְׁבַּע, לְמַעַן יוֹצִיא הָאֱמֶת, לְהוֹכִיחַ בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ הַבָּאִים לִפְנֵי מִשְׁפָּט בְּדִבְרֵי רִיבוֹת, וְאִם הַמִּשְׁבַּע יוֹדֵעַ אֱמֶת נְכוֹן הַדָּבָר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע עָלָיו, אָז יִשְׁבַּע בְּשֵׁם אֱלֹהִים ·

(יב)

באור דבור רביעי :

ש · מַה יִלַּמְּדֵנוּ הַדִּבּוּר הָרְבִיעִי ?

ת · לְהִיוֹת אָדָם עָמֵל בְּשֵׁשֶׁת יְמֵי הַשָּׁבוּעַ, וְלִשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְהוּא הַשַּׁבָּת לִכְבוֹד ה"ה אֱלֹהָיו ·

ש · מַה זּוֹ שְׁבִיתָה ?

mention any of the titles of the Supreme in sport or joke, or even seriously, if connected with any false or deceitful matter. The general rule is, that no one should mention the name of God lightly, habituate himself to oaths and vows, even without the use of the sacred name.

Q. But on what occasion is it allowed to swear in the name of God?

A. When called upon by the judge to swear in a matter of justice, in order that the truth may be brought forth to determine a cause of dispute between man and man; then it is allowable to swear by the name of God, in evidence of the truth, to the best of the person's knowledge.

CHAP. XII.

Explanation of the Fourth Commandment.

Q. WHAT does the fourth commandment teach us?

A. That man should be industriously employed six days in the week, and rest on the seventh, which is the holy sabbath, in honor of the Lord God.

Q. What is called rest?

ת • לִמְנוֹעַ מְעֲשׂוֹת מְלָאכָה וּמִכָּל עֵסֶק עֲבוֹדָה שֶׁבִּימֵי חוֹל, רַק יְקֻדַּשׁ הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לִמְנוּחָה וְלַעֲבוֹדַת אֱלֹהִים •

ש • מַה תּוֹעֶלֶת תַּגִּיעַ לָנוּ מִמְּצָוָה הַזֹּאת ?

ת • תּוֹעֶלֶת כְּפוּלָה • הָאַחַת, שֶׁמִּתּוֹךְ זֶה יִלְמוֹד אָדָם סֵדֶר וּתְמִידוּת. בְּמְלֶאכֶת יְמֵי הַשָּׁבוּעַ, הַמְּלָאכָה תַּסְפִּיק לָנוּ דֵּי צוֹרֶךְ יוֹם הַמְּנוּחָה, וְהַמְּנוּחָה תְּאַמְּצֵנוּ כֹּחַ לַעֲמוֹל וְלַעֲבוֹד בִּימֵי הַמְּלָאכָה • שֵׁנִית, נוֹעִיד הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לַעֲבוֹדַת אֱלֹהִים, בְּהִיוֹתֵנוּ פְּנוּיִם מִכָּל עֲסָקֵינוּ וְיִרְוַח לָנוּ, אֲזַי נוֹחַ לָנוּ לַחֲשׁוֹב עַל דְּרָכֵינוּ וּמַעֲלָלֵינוּ, לְמַעַן נֵדַע בַּמֶּה נוֹאַלְנוּ וְחָטָאנוּ בְּשָׁבוּעַ הָעָבַר, וּלְהֵיטִיב מַעֲשֵׂינוּ בְּשָׁבוּעַ הַבָּא • וְשַׁבָּת נִקְרָא גַּם כֵּן אוֹת, לְפִי שֶׁהוּא עֵדוּת עַל חִידּוּשׁ הָעוֹלָם, כַּכָּתוּב : אוֹת הִיא לְעוֹלָם כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה׳ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ • *

ש • וּמַה תַּלְמְדֵנוּ עוֹד הַמִּצְוָה הַזֹּאת ?

ת • תַּלְמְדֵנוּ מִדַּת הָרַחֲמָנוּת, לִהְיוֹתֵנוּ מְרַחֲמִים וְחוֹסִים עַל הַנִּכְנָעִים תַּחְתֵּינוּ, עַל עֲבָדֵינוּ

* (שמות ל״א, י״ז)

A. The abstainment from work, and all sorts of labour usual on the week days, but the seventh day must be consecrated to rest and the worship of God.

Q. What advantages accrue to us from this commandment?

A. A double advantage. 1stly. By this we are taught the necessity of order and perseverance, in labouring all the days of the week, and which labour will produce a supply sufficient for the day of rest; while the day of rest refreshes us, and renews our power for labour on working days. 2dly. By dedicating to the worship of God the seventh day, when we are unoccupied by business, but are at ease; we have an opportunity to reflect on our conduct and our misdemeanour during the foregoing week, and become sensible of our errors and sins, so that we may amend our conduct during the next.—The sabbath is also entitled the sign, on account of its being indicative of the creation of the world: as it is said, "*It is a sign for ever; for in six days the Lord made heaven and earth, and on the seventh he rested and was refreshed.*"*

Q. What more does this commandment teach us?

A. It likewise inculcates the quality of mercy; that we should be merciful, and careful of those subordinate

* Exod. xxxi. 17.

וְאַמְּהוֹתֵינוּ, אַף עַל בְּהֶמְתֵּנוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר:
לְמַעַן יָנוּחַ שׁוֹרְךָ וַחֲמוֹרֶךָ וְיִנָּפֵשׁ בֶּן אֲמָתֶךָ
וְהַגֵּר. *

ש׳ וְאֵיזֶהוּ וְמַי שְׁבִיתָהּ יֵשׁ לָנוּ עוֹד מִלְּבַד
הַשַּׁבָּת?

ה׳ וְמִי הַחַגִּים וּמוֹעֲדִים אֲשֶׁר שׁוֹבְתִים אֲנַחְנוּ
גַּם בָּהֶם מֵעֲשׂוֹת מְלָאכָה׳

ש׳ וְאֵיזֶה הֵם הַחַגִּים וְהַמּוֹעֲדִים?

ת׳ חַג הַפֶּסַח אוֹ חַג הַמַּצּוֹת אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ
חוֹגְגִים שִׁבְעָה יָמִים, מֵחֲמִשָּׁה עָשָׂר לְחוֹדֶשׁ
נִיסָן עַד יוֹם שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים בּוֹ׳

ש׳ בְּאֵיזֶה יָמִים שָׁבָהֶם אָסוּר בַּעֲשׂוֹת
מְלָאכָה?

ת׳ בְּשֶׁנֵּי יָמֵי חַג הָרִאשׁוֹנִים וּבְשֶׁנֵּי יָמִים
הָאַחֲרוֹנִים לֹא יֵעָשֶׂה מְלָאכָה, אַךְ אֲשֶׁר
יֵאָכֵל לְכָל נֶפֶשׁ אָדָם הוּא לְבַדּוֹ יֵעָשֶׂה,
וּבְשֶׁאָר יָמִים, הַנִּקְרָאִים חוֹל הַמּוֹעֵד,
מוּתָּר לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בִּכְלִי צוֹרֶךְ פַּרְנָסָתוֹ
וּפַרְנָסַת אַנְשֵׁי בֵיתוֹ׳

* (שמות כ"ג, י"ב)

to us, of our slaves and servants, even of our animals: as it is said,* " *That thine ox and thine ass may rest, and the son of thy handmaid, and the stranger, may be refreshed.*"

Q. What other days of rest are appointed besides the sabbath?

A. The festival and solemn days, on which we also rest from doing any work?

Q. Which are those festival and holidays?

A. The FEAST of PESACH, or the *Passover*, the festival of unleavened bread, which we observe eight days from the fifteenth of the month Nissan to the twenty-second.

Q. On which of these days are we particularly forbid to do any work?

A. On the two first and the two last days of the festival no work must be done, except such occupation as is necessary for the preparation of food for man, which alone is allowed; but on the intermediate days, *chol hamoad*, the labour required for the maintenance of the family is permitted.

* Exod. xxiii. 12.

• וּמַה נּוֹהֵג בְּכָל שְׁמוֹנָה יְמֵי חַג הָאֵלֶּה ?

• אוֹכְלִים בָּהֶם מַצּוֹת, וְלֹא יֵאָכֵל כָּל מַחֲמֶצֶת •

• לְזִכָּרוֹן מָה חוֹגְגִים אֲנַחְנוּ אֶת הַחַג הַזֶּה ?

• זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרַיִם, אֲשֶׁר הָיְתָה בְּחוֹדֶשׁ הַזֶּה •

• וּמָה הַמָּה שְׁאָר הַחַגִּים וּמוֹעֲדִים וְזִכְרוֹנֵיהֶם ?

• חַג הַשָּׁבוּעוֹת, שֶׁאֲנַחְנוּ חוֹגְגִים בְּשִׁשִּׁי לְחוֹדֶשׁ סִיוָן וּבַשְּׁבִיעִי בּוֹ שֶׁהֵם שִׁבְעָה שָׁבוּעוֹת אַחֲרֵי הַבָּאַת הָעֹמֶר, זֵכֶר לְמַתַּן תּוֹרָתֵנוּ, וְלֹא יֵעָשֶׂה בָּהֶם מְלָאכָה •

שְׁנֵי יְמֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּרֹאשׁוֹן וּבַשֵּׁנִי לְחוֹדֶשׁ תִּשְׁרִי, שֶׁהוּא הַחוֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לַחֶשְׁבּוֹן הַשָּׁנִים, וְנִקְרָאִים גַּם כֵּן יְמֵי תְּרוּעָה אוֹ יְמֵי הַזִּכָּרוֹן, לְפִי שֶׁבָּהֶם נִזְכְּרוּ מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם לִפְנֵי הַדִּין הָעֶלְיוֹן, וְנִגְזַר מִן הַשָּׁמַיִם מִקְרֵה כָּל אָדָם בְּשָׁנָה הַבָּאָה, וּמַרְבִּים בָּהֶם תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים וְתוֹקְעִים בָּהֶם שׁוֹפָר, וְאֲסוּרִים בַּעֲשׂוֹת מְלָאכָה •

Q. What is the custom attached to this festival of eight days?

A. We eat unleavened bread, called *matsos*, and refrain from tasting any thing that has undergone fermentation.

Q. In commemoration of what circumstance is this festival kept?

A. In commemoration of the departure from Egypt, which took place in this month.

Q. What are the rest of the holidays and festivals, and the circumstances they commemorate.

A. The FEAST of SHEVUOTH, or the *Weeks*, which is held on the sixth and seventh of the month Sivan, being seven weeks after the offering of first fruits on the beginning of the Passover. It is held, at present, in commemoration of the delivery of the holy law. These days are holy, and no work allowed.

The TWO DAYS of ROSH HASHONA, or *New Year*, held on the first and second days of the month of Tishri, which is the first month according to the annual calendar, (though called the seventh in scripture); these days are also called the feast of trumpets, or days of commemoration, on account that at this period the actions of men are called over before the supreme tribunal, and every man's destination for the ensuing year is determined: these days are holy—all manner of work is forbid—many prayers and supplications are held forth—and the trumpet is blown.

יוֹם הַכִּפּוּרִים בָּעֲשִׂירִי לְחֹדֶשׁ הַזֶּה, הוּא הַיּוֹם שֶׁמְּכַפְּרִים בּוֹ עֲוֹנוֹתֵינוּ, אִם נָשׁוּב תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְהוּא יוֹם צוֹם וּתְפִלָּה וּשְׁבִיתָה מִמְּלָאכָה מֵעֶרֶב עַד עֶרֶב, וְנוֹהֲגִים בּוֹ חֲמִשָּׁה עִנּוּיִים הַבָּאִים בְּקַבָּלָה, וְהַיּוֹם הַזֶּה נִקְרָא **שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן** קֹדֶשׁ הוּא בְּלוֹ לַיי׳:

חַג הַסֻּכּוֹת מַחֲמִשָּׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה עַד יוֹם אֶחָד וְעֶשְׂרִים בּוֹ, בָּהֶם יוֹשְׁבִים בַּסֻּכָּה, וְזֵכֶר לְסֻכּוֹת אֲשֶׁר הוֹשִׁיב אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם, וְנִקְרָא גַּם בֵּן **חַג הָאָסִיף** כִּי בָּעֵת הַהִיא אָסְפוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת תְּבוּאָתָם מִשָּׂדֶה, בְּשִׁבְתָּם עַל אַדְמָתָם • וּבִשְׁנֵי יָמִים הָרִאשׁוֹנִים לֹא יֵעָשֶׂה מְלָאכָה, וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהַתְּשִׁיעִי, הוּא יוֹם עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם, וְעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה לַחֹדֶשׁ הַזֶּה, הוּא **חַג הָעֲצֶרֶת**, גַּם הֵמָּה יְמֵי חַג וְלֹא יֵעָשֶׂה בָּהֶם מְלָאכָה, וְחוֹגְגִים וּשְׂמֵחִים בְּכָל תִּשְׁעָה יְמֵי חַג הָאַלָּה, וְאוֹמְרִים הַלֵּל וְתִשְׁבָּחוֹת לֵאלֹהִים •

YOM HAKIPPURIM, or the *Day of Atonement*, is observed on the tenth day in the same month. This is the day on which our sins are forgiven, if we evince a sincere repentance. It is a day of abstainment from all work, a solemn day of fasting and of prayer, from eve to eve; on which five traditional penances are observed: it is a sabbath of rest completely dedicated holy to the Lord.

SUCCOTH, or the *Feast of Tabernacles*, held from the fifteenth day of the same month to the twenty-first; during which we reside in tabernacles, in commemoration of the children of Israel having been lodged in tabernacles, or huts, at the time when the Lord brought them out of Egypt. It is also called the feast of ingathering, it being the season of housing the harvest in Judea, the country where the Israelites resided. On the two first days of this festival work is forbidden; as is also the case with the twenty-second and twenty-third of the month, which form the eighth and ninth day of these holidays, and are termed the festival of a solemn assembly. The whole of these nine days is a period of festivity and joy, on which psalms and praises are chaunted to the Lord.

(יג)

באור דבור חמישי :

ש׳ מַה יִּלָּמְדֵנוּ הַדִּבּוּר הַחֲמִישִׁי ?

ת׳ לְכַבֵּד אֶת אָבִינוּ וְאֶת אִמֵּנוּ לְמַעַן יַאֲרִיכוּן יָמֵינוּ עַל הָאָרֶץ ׃

ש׳ הַלְמַעַן תַּשְׁלוֹם הַגְּמוּל בְּלִבָּד עָלֵינוּ לְכַבֵּד אֶת הוֹרֵינוּ ?

ת׳ לֹא, כִּי אִם מֵאַהֲבָה וּמִתּוֹדַת לֵב חַיָּבִים אֲנַחְנוּ לְכַבְּדָם וְלִירָא מִפְּנֵיהֶם יִרְאַת אַהֲבָה, כִּי הֵם הֶבִיאוּנוּ עַל פְּנֵי תֵּבֵל, וְהֵמָּה לָנוּ תַּחַת אֱלֹהִים לְכַלְכְּלֵנוּ וּלְפַרְנְסֵנוּ מִיּוֹם הִוָּלְדֵנוּ עַד יְמֵי גְּדוּלֵינוּ, וְלוּלֵא עֶזְרָתָם מְבֻטָּן לַקֶּבֶר נוּבַל ׃ וְגַם הֵם יַתְנִיכוּ אוֹתָנוּ לְתוֹרָה וּלְמַעֲשִׂים יְשָׁרִים, בַּעֲמַל כַּפָּם וּפִיזוּר כַּסְפָּם, עַל כֵּן חַב עָלֵינוּ לֶאֱהוֹב אוֹתָם וּלְכַבְּדָם מְאוֹד מְאוֹד ׃

ש׳ בַּמֶּה יְכַבֵּד אָדָם אֶת הוֹרָיו ?

ת׳ אִם יִשְׁמַע לְכָל פְּקוּדָתָם, וְלֹא יַמְרֶה אֶת פִּיהֶם וְלֹא יִכְנַס בְּדִבּוּרָם, וְלֹא יִתְנַגֵּד לְדִבּוּרָם, וְיַעֲמוֹל לַעֲשׂוֹת שִׂמְחָה בִּלְבָבָם

CHAP. XIII.

Explanation of the Fifth Commandment.

Q. WHAT does the fifth commandment teach us?

A. That we should honour our parents, that our days may be lengthened on the earth.

Q. Is it then only on account of such reward that we must honour our parents?

A. No: it is our duty to honour and fear them with heartfelt love and gratitude; for to them we owe our birth, and they have, under God, stood by us to nourish and feed us from the hour of our birth to the time of our perfect growth, without which care we should only have been born to be immediately conveyed to the grave; and they have farther, with active exertions and pecuniary expence, heaped kindnesses upon us by educating us in religious knowledge, and correct conduct; it is therefore our bounden duty to love and honour them extremely.

Q. In what way can a person be said to honour his parents?

A. By attending to all their commands, by not disobeying them, and not interrupting or contradicting their discourse, but to use every exertion to give them

עַל יְדֵי תְמִידוּת לִימוּד הַתּוֹרָה וְהַחָכְמָה, וְהַנְהָגַת דֶּרֶךְ אֶרֶץ · וְיַכְנִיסֵם וִיבִיאֵם וְיַחֲזִיק יְדֵיהֶם לְעֵת זִקְנָתָם כִּכְלוֹת כֹּחָם ·

ש · וּמַה יֵּשׁ עוֹד בִּכְלַל מִצְוָה זוֹ ?

ת · לְכַבֵּד אֶחָיו וַאַחֲיוֹתָיו הַגְּדוֹלִים, לְכַבֵּד אֶת רַבּוֹ וּמְלַמְּדוֹ, כָּל הַלּוֹמֵד דָּבָר אֶחָד מֵחֲבֵירוֹ צָרִיךְ לִנְהוֹג בּוֹ כָבוֹד ·* וּבִכְלַל זֶה חַיָּב כָּל קְהִלָּה וְעֵדָה לְכַבֵּד בִּמְאוֹד אֶת הָרַב הַמּוֹרֶה צֶדֶק לַעֲדָתוֹ, הָעוֹמֵד בְּרֹאשׁ הָעָם לְלַמְּדָם חֻקֵּי אֱלֹהִים וּמִשְׁפָּטָיו, וּלְהוֹכִיחָם בְּדִבְרֵי מוּסָר עַל שִׁגְגָתָם וּזְדוֹנָם, וְחַיָּיבִים כָּל בְּנֵי הַקְּהִלָּה וְעֵדָה לִשְׁמוֹעַ אֶל דְּבָרָיו וּלְיִרְאָה מִפָּנָיו יִרְאַת הַכָּבוֹד ·

ש · וְאֵיזוֹ הַחוֹבָה נִכְלֶלֶת עוֹד בְּדִבּוּר הַזֶּה ?

ת · לֶאֱהוֹב אֶת הַמֶּלֶךְ אֲדוֹן הָאָרֶץ, וְלִירָא מִפָּנָיו מְאוֹד, וְדִמָּה הַכָּתוּב יִרְאָתוֹ לְיִרְאַת יְיָ, כְּנֶאֱמַר : יְרָא אֶת יְיָ בְּנִי וָמֶלֶךְ · §

ש · וּמָה הֵמָּה הַחוֹבוֹת הַמּוּטָלוֹת עָלֵינוּ עַל דְּבַר הַמֶּלֶךְ ?

ת · לְהִתְפַּלֵּל בְּעַד שְׁלוֹמוֹ וְטוּבוֹ, וְלִשְׁמוֹר

* (אבות פרק ששי) (רמכם הלכות ת"ת פרק ה")

§ (משלי כ"ד, כ"א)

pleasure, by a steady attention to the study of religion and science, and proper behaviour; also by a kind attention to their support and comfort in the advanced period of their lives, when their powers fail them.

Q. What more is included under the general meaning of this command?

A. To respect our elder brothers and sisters, our masters and teachers; for "*Whoever has learned any thing from another, ought to pay him respect.*"* In this way it is understood that every society and congregation is bound to honour the Rabbi who points out virtue to his flock, who is placed at the head of the people, to teach them the ordinances and laws of God, and to admonish them in moral discourses with respect to their errors and transgressions: it is the duty of every individual of the community to pay attention to his words, and to treat him with reverence.

Q. What other duties are comprehended in this command?

A. To love and have great reverence for the reigning King of the realm, which the scripture has coupled with the fear of God, by the expression,‖ "*My son, fear God and the king.*"

Q. What are the duties incumbent on us with respect to the sovereign?

A. To pray for his peace and welfare, to attend to and obey all his mandates truly and faithfully, to serve

* Aboth, cap. 6. & Maimon. cap. 5.
‖ Prov. xxiv. 21.

וְלַעֲשׂוֹת כָּל פְּקוּדָיו בֶּאֱמֶת וְתָמִים, וְלַעֲבוֹד
עֲבוֹדָתוֹ, בַּמֶּה שֶׁאֵינוֹ מִתְנַגֵּד לְחֻקֵּי יְיָ,
וְלְהַשְׁלִיךְ נַפְשֵׁנוּ מְנֻגָּד לָבוֹא לְעֶזְרָתוֹ לְהַצִּילוֹ
מִשּׁוֹנְאָיו וּמִמִּתְקוֹמְמָיו, וְלִשְׁמוֹחַ בְּשִׂמְחָתוֹ,
כִּי אַךְ בִּשְׁלוֹמוֹ שָׁלוֹם יִהְיֶה לָנוּ:

ש · וּלְמִי מְחוּיָבִים אֲנַחְנוּ עוֹד לְכַבֵּד וְלִשְׁמוֹעַ
פְּקוּדָתוֹ?

ת · לְשָׂרִים הָעוֹמְדִים עַל מִשְׁמֶרֶת הַמְּדִינָה
בִּפְקוּדַת הַמֶּלֶךְ, כִּי כָל הַמְכַבְּדָם מְכַבֵּד אֶת
הַמֶּלֶךְ · וְאִם לֹא נִשְׁמַע לְקוֹלָם יוּפְרַע כָּל
סֶדֶר הַנְהָגַת הַמְּדִינָה, וְאֵין בֶּטַח וְשַׁאֲנָן
בָּאָרֶץ, וְאִישׁ אֶת רֵעֵהוּ חַיִּים יְבַלָּע · *

ש · אֲנַחְנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַמְּחַכִּים לְבִיאַת מָשִׁיחַ
וְלָשׁוּב אֶל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הֲגַם עָלֵינוּ לֶאֱהוֹב
אֶת הַמֶּלֶךְ וְהַמְּדִינָה אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ גָּרִים בָּהּ
וְלַעֲשׂוֹת כָּל פְּקוּדֵי מֶמְשֶׁלֶת הַמְּדִינָה כְּשְׁאָר
גּוֹיֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵינָם נִמּוֹלִים?

ת · כָּל עוֹד שֶׁלֹּא בָא גּוֹאֲלֵנוּ הַמָּשִׁיחַ, יָחֹשֵׁב
הַמֶּלֶךְ לָנוּ כְּמֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, וְהַמְּדִינָה אֲשֶׁר
אֲנַחְנוּ חַיִּים בָּהּ וּמְפַרְנְסִים אוֹתָנוּ בְּתוֹכָהּ,

* (אבות פרק ר')

him in any way that is not contrary to the laws of God, to venture our lives to support him and defend him from his enemies and opposers, and to be glad at his rejoicings; for it is only in his happiness that we can be happy.

Q. What other persons is it requisite we should honour in respect to this ordinance.

A. All those who are appointed by the king for the conservation of the state; for by paying respect to them we honour the king himself: and if we should fail to attend to their voice, the whole order of government would be disturbed, there would not be any security or comfort in the land, but man would destroy each other.*

Q. As we are the children of Israel, who live in the hope and expectation of the coming of the Messiah, and the return to our country of Judea, is it equally incumbent on us to love the king and country, wherein we at present reside, and to obey all its laws equally with the rest of its inhabitants, who are uncircumcised?

A. Certainly, as long as the Messiah our redeemer is not come, the king under whose protection we live, must be esteemed as a king of Israel; and the country wherein we live, and are maintained, and under the

* Aboth, cap. 4.

וְנֶחְסֶה בְצַל כַּנְפֵי שֵׁבֶט מוֹשְׁלָה, לָשֶׁבֶת בֶּטַח וְהַשְׁקֵט עָלֶיהָ, נָחְשֶׁבֶת לָנוּ כְּאָרֶץ אֲבוֹתֵינוּ, וְחַיִּבִים אֲנַחְנוּ בְּכָל הַחוֹבוֹת הַמּוּטָלוֹת עַל הָעָם מוּל מַלְכּוֹ וְשָׂרָיו הַפְּקוּדִים לְמֶמְשֶׁלֶת הָאָרֶץ, כַּכָּתוּב בְּסֵפֶר יִרְמְיָהוּ: וְדִרְשׁוּ אֶת שְׁלוֹם הָעִיר אֲשֶׁר הִגְלֵיתִי אֶתְכֶם שָׁמָּה וְהִתְפַּלְלוּ בַעֲדָהּ אֶל יְיָ כִּי בִשְׁלוֹמָהּ יִהְיֶה לָכֶם שָׁלוֹם. *

(יד)

באור דבור ששי:

ש. מַמַּה יַזְהִירֵנוּ הַדִּבּוּר הַשִּׁשִּׁי?

ת. מֵהָרוֹג נֶפֶשׁ הָאָדָם.

ש. הֲרַק אִבּוּד נֶפֶשׁ בְּיָדַיִם נִקְרָא רְצִיחָה?

ת. גַּם כָּל סִבָּה הַמְסוֹבֶבֶת מֵאָדָם לְקַצֵּר חַיֵּי רֵעֵהוּ בְּזָדוֹן הִיא רְצִיחָה, כְּמוֹ הַמַּחֲלִישׁ גּוּף אָדָם עַל יְדֵי הַכָּאָה וַעֲבוֹדָה קָשָׁה, אוֹ שֶׁהַכְעִס וּמַצִּיר אוֹתוֹ, אוֹ שֶׁמְּמַנֵּע מִמֶּנּוּ מְזוֹנוֹ וּצְרֵי רְפוּאָה, וְכַהֲנָה דְּבָרִים הַמְמַהֲרִים

* (ירמי כ"ט, ז')

shadow of whose government we enjoy security and comfort, must be considered in the same light as the land of our forefathers; and we are in duty bound, equally with all its inhabitants, to respect and obey the king and ministers, who form the government: as it is directed by Jeremiah, "*Seek the peace of the city whither I have caused ye to be carried away captives; and pray unto the Lord for it, for in the peace thereof shall ye have peace.*"*

CHAP. XIV.

Explanation of the Sixth Commandment.

Q. WHAT does the sixth commandment prohibit?

A. The destruction of the life of man.

Q. Is it the loss of life which is effected by violence only, that is called murder.

A. Every act wilfully committed by a man that shall prove the occasion of shortening the life of a human being, is to be considered as murder; such as reducing the powers of a man's body by blows, hard

* Jer. xxix. 7.

מִיתַת אָדָם, הוּא כְּאִלּוּ הֲרָגוּ בְּיָדַיִם, וְהוּא בְּכָלָל : לֹא תִרְצָח ׃

ש׳ וְאֵיזֶה חוֹבוֹת יֵצְאוּ לָנוּ מִזֶּה ?

ת׳ שֶׁיְּמַהֵר אָדָם לָבוֹא לְעֶזְרַת רֵעֵהוּ בְּסַכָּנַת אֵשׁ אוֹ מַיִם אוֹ מַפּוֹלֶת, אוֹ בְּכָל צָרָה אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת רֵעֵהוּ וְהוּא יָכוֹל לְהַצִּילוֹ חוֹב עָלָיו לְמַהֵר לְעֶזְרָתוֹ, בְּכָתוּב : לֹא תַעֲמוֹד עַל דַּם רֵעֶךָ ׃ *

ש׳ חַיָּבִים אֲנַחְנוּ לְרַחֵם גַּם עַל נֶפֶשׁ בְּהֵמָה ?

ת׳ כֵּן, גַּם עַל בְּהֶמְתֵּנוּ עָלֵינוּ לְרַחֵם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב : יוֹדֵעַ צַדִּיק נֶפֶשׁ בְּהֶמְתּוֹ ׃ § וְגַם עַל בְּהֵמַת רֵעֵנוּ, וַאֲפִילוּ עַל בְּהֵמַת שׂוֹנְאֵינוּ חַיָּבִים אֲנַחְנוּ לְרַחֵם ׃ ‖ וְכָבָר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז״ל שֶׁאָסוּר לְצַעֵר כָּל בַּעֲלֵי חַיִּים ׃

ש׳ מְצוּוִים אֲנַחְנוּ גַּם כֵּן עַל שְׁמִירַת גּוּפֵנוּ ?

ת׳ מְאוֹד צְרִיכִים אֲנַחְנוּ לְהִזָּהֵר לִשְׁמוֹר חַיֵּי עַצְמֵנוּ, כִּי אֱלֹהִים נָתַן לָנוּ אֶת הַחַיִּים, עַל כֵּן לֹא יָכוֹל אָדָם לְהַשְׁלִיךְ נַפְשׁוֹ מִנֶּגֶד

* (ויקרא י״ט, י״ו) § (משלי י׳ב, י׳) ‖ (שמות כ״ג, ה׳)

labour, or by the withholding of food, or necessary medicines from him; or any means whatever by which man's death is hastened, is reckoned murder, equally as if it had been effected by manual violence.

Q. What are the duties to be deduced by us from this command?

A. To hasten to the relief of our neighbour, who may have fallen into any danger from fire, water, or any accidental misfortune; it is our duty on all such occasions to hasten and attempt his relief: as it is written, "*Thou shalt not stand aloof against the blood of thy neighbour.*"*

Q. Does this also oblige us to be compassionate to animals?

A. Certainly, it is proper that we be compassionate even to our animals; as it is written, "*The righteous man regardeth the life of his beast,*"§ as also to the beasts of our neighbour, nay, even the beasts belonging to our enemies;‖ and our wise rabbies have declared it as a general law, that it is forbidden to distress any living animal.

Q. Are we likewise cautioned respecting the preservation of our own lives?

A. It is most particularly necessary that we be attentively careful of our lives, for as life is granted to us from the hand of God, man has no right to cast his

* Levit. xix. 16.
§ Prov. xii. 10.
‖ Exod. xxiii. 5.

וּלְאַבֵּד חַיָּיו בְּלִי רְצוֹן אֱלֹהִים, שֶׁנֶּאֱמַר :
וְאַף אֶת דִּמְכֶם לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם אֶדְרוֹשׁ, *
שֶׁהוּא רֶמֶז לְעוֹנֶשׁ הַמְאַבֵּד עַצְמוֹ בְּיָדַיִם,
וְנֶאֱמַר : הַחַיִּים וְהַמָּוֶת נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה
וְהַקְּלָלָה וּבָחַרְתָּ בַחַיִּים . § וַהֲכָמִינוּ ז"ל
לִמְּדוּ, כָּל הַמְאַבֵּד עַצְמוֹ לָדַעַת אֵין לוֹ חֵלֶק
לָעוֹלָם הַבָּא .

(טו)

באור דבור השביעי :

ש . מַמָּה נֶחְרְנוּ הַדִּבּוּר הַשְּׁבִיעִי ?

ח . מִלְּנָאוֹף, וְהוּא שֶׁלֹּא יָבוֹא אִישׁ אֶל אֵשֶׁת רֵעֵהוּ .

ש . וּמַה מּוּסָר יֵשׁ עוֹד בְּכְלַל הַדִּבּוּר הַזֶּה ?

ת . שֶׁלֹּא יִמְעוֹל אָדָם מֵעַל בְּרִית נְשׁוּאִין, וְהוּא
כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה, לֹא יִדְבַּק הוּא בְּאַחֶרֶת
וְלֹא הִיא בְּאַחֵר, כָּל יְמֵי הֱיוֹתָם בִּבְרִית
אֵישׁוּת . וּבִכְלַל זֶה לֹא יָצִיר וְלֹא יַכְעִיס
זֶה אֶת זוֹ, וְלֹא יְמָרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּדִבְרֵי רִיב
וּמָדוֹן, אַךְ שָׁלוֹם וְאַהֲבָה יִהְיֶה בֵּינֵיהֶם תָּמִיד,

* (בראשית ט", ה") || (דברים ל" י"ט)

soul away, and to destroy his life against the will of the Almighty: as it is expressed, "*Surely your blood, from your lives, will I require:*"* which is a type of the punishment due to suicide. And it is moreover said, "*I have set before you life and death, blessing and cursing; therefore choose life.*"‖ And our wise men have declared, that the person who is guilty of suicide, will have no share in the happy world to come.

CHAP. XV.

Explanation of the Seventh Commandment.

Q. WHAT does the seventh commandment prohibit?

A. Adultery; that is, the cohabitation with another man's wife.

Q. What farther moral rule does this commandment comprehend?

A. That no one should be guilty of a breach in the matrimonial contract; by which is to be understood that after the marriage shall have been solemnized, the husband ought not to cohabit with another woman, as well as the wife is forbid cohabitation with another man. Under this head is included the rule that neither should vex or irritate the other, or imbitter their lives by dispute and quarrel, but that peace and love should ever

* Gen. ix. 5. ‖ Deut. xxx. 19.

הוּא יְפַרְנֵס אוֹתָהּ, וְהִיא תִּהְיֶה עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ לְתַקֵּן צְרָכֵי בֵּיתוֹ, וּלְאַמֵּן יְלָדָיו וְלַעֲשׂוֹת כָּל חוּבוֹת אִשָּׁה לְבַעְלָהּ ׃

ש׳ מַה זּוֹ בְּרִית אֵירוּסִין ?

ת׳ הִיא בְּרִית אַהֲבָה וֶאֱמוּנָה הַנִּקְשֶׁרֶת בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ לִהְיוֹת לְנֶפֶשׁ אַחַת כָּל יְמֵי הַנִּשּׂוּאִין ׃

ש׳ הַיֵּשׁ בְּיכוֹלֶת הָאִישׁ אוֹ הָאִשָּׁה לְהָפֵר הַבְּרִית הַזֹּאת בְּאַוַּת נַפְשָׁם ?

ת׳ לֹא, רַק עַל יְדֵי דַּיְנֵי תּוֹרָה וְהַשּׁוֹפְטִים הַפְּקוּדִים עַל עִנְיַן הַזֶּה תּוּכַל לִהְיוֹת הַפָּרַת הַבְּרִית הַזֹּאת, בְּהִמָּצֵא סִבָּה גְּדוֹלָה הַגּוֹרֶמֶת פֵּירוּד בֵּין הָאִישׁ לְאִשְׁתּוֹ ׃ וְאָז יֵעָשֶׂה הַדָּבָר עַל יְדֵי סֵפֶר כְּרִיתוּת, וְעַל פִּי הַחֻקִּים הַנִּמְצָאִים בַּתּוֹרָה בְּעִנְיַן הַזֶּה ׃

(יו)

באור דבור שמיני :

ש׳ מַמָּה נִזְהַרְנוּ הַדִּבּוּר הַשְּׁמִינִי ?

ת׳ מִלְּגַנֵּב, וְהוּא לָקַחַת נִכְסֵי אַחֵר שֶׁלֹּא בְּיוֹשֶׁר, הֵן בִּגְנֵיבָה גְּמוּרָה אוֹ קָרוֹב לְגְנֵיבָה ׃

prevail with them. He shall maintain and support her while she proves his helpmate, regulates his house, nurses his children, and performs all the duties of a faithful and loving wife.

Q. What is a contract of marriage?

A. It is a covenant of love and faith, that forms the bond of union between a man and his wife during the whole period of the matrimonial state.

Q. Is it in the power of the man or the woman to annul this contract how or when they please?

A. No. It can only be effected by the means of the legal magistrates and judges appointed for such purpose, on the occasion of some important circumstance which give rise to a separation between the man and his wife, and then only by means of a letter of divorce, according to the statutes enacted by the law in such case.

CHAP. XVI.

Explanation of the Eighth Commandment.

Q. WHAT does the eighth commandment forbid?

A. Stealing; that is, wrongfully to take the goods belonging to another, whether directly or indirectly.

ש׳ אֵיזוֹ הִיא גְּנֵיבָה גְּמוּרָה?

ת׳ הַלּוֹקֵחַ רְכוּשׁ אַחֵר שֶׁלֹּא מִדַּעְתּוֹ, הֵן בְּסֵתֶר הֵן בְּגָלוּי, אוֹ שֶׁלָּקְחוֹ מִמֶּנּוּ בְּגֵוֵילָה, וְהוּא בְּחָזְקָה׳

ש׳ וְאֵיזֶה הוּא קָרוֹב לִגְנֵיבָה?

ת׳ הַלּוֹקֵחַ דָּבָר מֵרַעֲהוּ מִדַּעְתּוֹ עַל יְדֵי עָרְמָה וּמִרְמָה, עַל יְדֵי נֶשֶׁךְ וְתַרְבִּית, עַל יְדֵי הוֹנָאָה בְּמֶקַח, אוֹ עַל יְדֵי עָוֶל בְּמִדָּה וּבְמִשְׁקָל, וּבְאוֹפֶן הַדּוֹמֶה לָהֶם, כָּל אֵלֶּה נִכְלָלוּ בִּכְלַל גְּנֵיבָה, וְהַזְהִירָה הַתּוֹרָה עֲלֵיהֶם׳ *

ש׳ מִי שֶׁלֹּא גָּנַב בְּעַצְמוֹ, אַךְ יֵעָלִים גְּנֵיבַת אַחֵר, אוֹ יַסְתִּירֶהָ, אוֹ יִתֵּן מָקוֹם לְגַנָּב לְגָנוֹב מֵאֲחֵרִים הֲגַם זֶה הוּא חוֹטֵא?

ת׳ כֵּן הַדָּבָר׳ הַמַּעֲלִים גְּנֵיבַת אַחֵר נֶחְשָׁב לוֹ לְחַטָּא כְּמוֹ לְגַנָּב עַצְמוֹ׳ §

ש׳ וּמַה יֵּשׁ עוֹד בִּכְלַל גְּנֵיבָה?

ת׳ הָעוֹשֵׁק שְׂכַר שָׂכִיר, הַלּוֶה וְלֹא יְשַׁלֵּם, וְהַמַּחֲזִיק פִּקָּדוֹן אוֹ מָצָא מְצִיאָה וְלֹא יְשִׁיבֵנוּ לִבְעָלָיו, אַף עַל פִּי שֶׁבָּא לִידוֹ דֶּרֶךְ הֶתֵּר,

* (ויקרא י״ט, יג-ל״ו (שם כ״ה, י׳ר-ל״ו)

§ תהלים נ״, י״ז-י״ח)

Q. What is termed direct stealth?

A. Taking the property of another without his knowledge, whether privately or publicly; or taking it from him by violence, which is called robbery.

Q. What is indirect stealing?

A. Taking any thing from your neighbour with his knowledge, but by means of deception or fraud, by usurious transaction, by over-reaching in trade, by false weight or measure, or by any method of the like nature; these are all comprehended under the crime of stealing, and which the law has severally prohibited.*

Q. If any one does not actually steal himself, but cloaks the stealth of another, or secrets the stolen property, or gives a thief an opportunity to steal from others, is such a person also guilty?

A. Most certainly he that keeps secret the stealth of another, is esteemed as guilty as the thief himself.‖

Q. What more is included under the head of stealing?

A. The withholding the wages of the labourer, the non-payment of debts, the retention of a trust, or the neglect of returning any thing lost to its owner, although it might have come to hand in a justifiable way, as long

* Levit. xix. 13, 35. Ibid. xxv. 14, 37.
‖ Psalm l. xvii. 17, 18.

לְפִי שֶׁלֹּא יַחֲזִירוֹ לָאִישׁ אֲשֶׁר לוֹ, נַגָּב הוּא עָלָיו ׃

ש ׃ הֲיַצְלִיחַ אָדָם בְּנִכְסָיו אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּאֵין יוֹשֵׁר וָצֶדֶק ׃

ש ׃ לֹא יִמְצָא אָדָם בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּנִכְסֵי עָוֶל, כְּמוֹ שֶׁאָמַר שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ בְּחָכְמָתוֹ : * לֹא יוֹעִילוּ אוֹצְרוֹת רֶשַׁע וּצְדָקָה תַּצִּיל מִמָּוֶת, וְאָמַר עוֹד § לֹא יַחֲרוֹךְ רְמִיָּה צֵידוֹ וְהוֹן אָדָם יָקָר חָרוּץ ׃ וְנֶאֱמַר : ‖ כִּי רִצַּץ עָזְבֵי דַלִּים, בַּיִת גָּזַל וְלֹא יִבְנֵהוּ : כִּי לֹא יָדַע שָׁלֵו בְּבִטְנוֹ בַּחֲמוּדוֹ לֹא יְמַלֵּט : אֵין שָׁרִיד לְאָכְלוֹ עַל כֵּן לֹא יָחִיל טוּבוֹ ׃ וְהַנְּבִיא חֲבַקּוּק אָמַר : הוֹי הַמַּרְבֶּה לֹא לוֹ, עַד מָתַי, וּמַכְבִּיר עָלָיו עַבְטִיט ׃ ¶

ש ׃ וּמָה רָעָה תִּמְצָא עוֹד לְאִישׁ עוֹשֶׁה עַוְלָה ׃

ת ׃ בְּבוֹדוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ אָבְדוּ, כָּל מַכִּירָיו יִתְרַחֲקוּ מִמֶּנּוּ לֹא יִבְטַח אָדָם עָלָיו, וְאֵין לְיָשָׁר עֵסֶק עִמּוֹ, וְהוּא לְלַעַג וּלְחֶרְפָּה בְּעֵינֵי כֹל ׃

* (משלי י"א, ב")
§ (שם י"ב, כ"ו)
‖ (איוב כ" י"ט ער כ"ב)
¶ חבקוק ב", ו")

as it is not returned to the person whose property it is, it is esteemed a theft.

Q. Can man be happy with the wealth required by improper and unrighteous means?

A. Man can never be happy with ill gotten wealth: as Solomon expresses it, "*Treasures of wickedness profit nothing, but righteousness delivereth from death.** *The deceitful man's game will not abide the roasting, but the substance of a diligent man is precious.*"§ Job likewise says, "*Because he hath oppressed and forsaken the poor, because he hath violently taken away a house which he builded not, surely he shall not feel quiet in his belly, he shall not save of that which he desired; there shall be no remnant of his meat, and therefore his goods shall not be permanent.*"‖ Thus also Habbakuk, "*Wo to him who hoards that which is not his! how long will he lade himself with thick clay.*"¶

Q. What further evil attends the man who commits dishonest actions?

A. His honour and credit is lost, all his acquaintance will shun him; no man will depend upon him, no honest man will have connection with him; but he will appear an object of scorn and scandal in the eyes of all.

* Prov. x. 2.
§ Ibid. xii. 27.
‖ Job xx. 19, 20, 21.
¶ Hab. ii. 6.

ש • וְאֵיזֶה עָוֹן יֵשׁ עוֹד הוֹמָה לְגֵנֵיבָה ?

ת • הוּא גְּנֵבַת דַּעַת, וּרְמִיַּת דְּבָרִים, הַמְּרַמֶּה אֶת רֵעֵהוּ בְּדְבָרִים וְגוֹנֵב דַּעְתּוֹ, בְּהַרְאוֹת נַפְשׁוֹ כְּאוֹהֵב לוֹ וְלִבּוֹ בַּל עִמּוֹ, כְּמוֹ הַקּוֹרֵא אֶת רֵעֵהוּ לָבוֹא עַל שֻׁלְחָנוֹ אוֹ מוֹשִׁיט לוֹ מַתָּנָה, וְהוּא יוֹדֵעַ שֶׁרֵעֵהוּ לֹא יָבוֹא וְלֹא יִקַּח הַמַּתָּנָה, וְאִלּוּ יָדַע שֶׁיָּבוֹא אוֹ שֶׁיִּקַּח הַמַּתָּנָה לֹא אָמַר לוֹ, * אוֹ מִי שֶׁמִּתְרָאֶה כְּאִלּוּ הוּא מַאֲמִין בְּדַת הָאֱמוּנָה אַחַת, וְלִבּוֹ לֹא כֵן יַחֲשׁוֹב, אַף הוּא מְרַמֶּה בַּעֲלֵי הָאֱמוּנָה הַזֹּאת לְקַבֵּל מִמֶּנּם טובות, כְּאֵלֶּה וְדוֹמֵיהֶם הֵם בִּכְלַל גְּנֵיבָה, וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר : לֹא יֵשֵׁב בְּקֶרֶב בֵּיתִי עוֹשֵׂה רְמִיָּה דוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן נֶגֶד עֵינָי . §

(יז)

באור דבור תשיעי :

ש • מַמָּה יַזְהִירֵנוּ הַדִּבּוּר הַתְּשִׁיעִי ?

ת • מִלְּהָעִיד עֵדוּת שֶׁקֶר, וְהוּא, אִם נִתְבַּעְנוּ לִפְנֵי הַשּׁוֹפֵט לְהָעִיד עַל מַה שֶׁרָאִינוּ אוֹ שֶׁשָּׁמַעְנוּ,

* (חולין פרק ו", דף צ"ד) § (ההלים ק"א ז")

Q. What other transgressions are deemed of the nature of theft?

A. Imposition on the mind, and deception in things; such is understood of a person who deceives his neighbour by fair expressions, and steals his good-will by appearing as his friend, but who is false-hearted, and feels no such friendship; or he who invites another to his table, or offers him presents, when he is certain that neither will be accepted, otherwise he would not have made the offer.* Likewise any one who would make it appear as if he was a proselyte to some other religion, but which in reality he is not; and only deceives the professors of such religion, in order to receive their favours, kindnesses, and such like; all such actions are on a par with absolute theft: and these are the objects of the Psalmist, when he says,‖ "*He that worketh deceit shall not dwell in my house; he that telleth lies shall not remain before my eye.*"

CHAP. XVII.

Explanation of the Ninth Commandment.

Q. What does the ninth commandment prohibit?

A. From bearing false testimony, that is to say, if we are summoned before a magistrate to testify respecting any thing we may have seen or heard, it is forbidden to us

* Talmud Chullin, cap. 6. fol. 94.
‖ Psalm ci. 7.

אָסוּר לָנוּ לְשַׁקֵּר, אוֹ לְדַבֵּר עַל פִּי הַשְּׁמַע מֵאֲחֵרִים, אוֹ עַל פִּי הַדִּמְיוֹן, כִּי אִם עָלֵינוּ לְהַגִּיד הָאֱמֶת נָמוּר מַה שֶּׁשָּׁמַעְנוּ וְרָאִינוּ בְּבֵירוּר, וְאִם לֹא נֵדַע הַדָּבָר בְּבֵירוּר נָמוּר, מוּטָב לָנוּ לֵאמֹר: לֹא יָדַעְנוּ הַדָּבָר, מִלְּדַבֵּר שֶׁקֶר וּלְהַכְשִׁיל אֲחֵרִים ·

ש · וּמָה אַזְהָרָה יֵשׁ עוֹד בְּכְלַל זֶה ?

ת · מִלְּהוֹצִיא שֵׁם רָע עַל אֲחֵרִים, וְהוּא, לְדַבֵּר וּלְסַפֵּר סְרָה וְדִבָּה מֵאֲחֵרִים, אֲשֶׁר לֹא יָדַעְנוּ הֵיטֵב, כִּי אִם עַל פִּי הַשְּׁמַע אוֹ הַדִּמְיוֹן, וְשֶׁלֹּא לְלֶכֶת רָכִיל, וְהוּא לְהַגִּיד לָאִישׁ: פְּלוֹנִי זֶה דִּבֵּר רָעָה עָלֶיךָ, אַף עַל פִּי שֶׁהוּא אֱמֶת, לְבַל יְגָרֶה רִיב וּמָדוֹן בֵּין אִישׁ לְאָחִיו, וְגַם אִם רָאִינוּ מֵרֵעֵינוּ עוֹשֶׂה רָעָה, טוֹב לָנוּ לְהוֹכִיחוֹ עַל פָּנָיו בִּדְבָרִי מוּסָר, הַמּוֹשְׁבִים אֶת הַלֵּב, אַד לֹא לְהַלְשִׁינוֹ בְּאֵין תּוֹעֶלֶת, כִּי זֶה גּוֹרֵם שִׂנְאָה וְקִטְטָה, וְלֹא יוֹעִיל לְהֵיטֵב אֶת זוּלָתֵנוּ בְּנֶאֱמַר: * הוֹכֵחַ תּוֹכִיחַ אֶת עֲמִיתֶךָ וְלֹא תִשָּׂא עָלָיו חֵטְא ·

ש · וּמָה אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ עַל זֶה ?

ת · אַל תְּדִין אֶת חֲבֵרְךָ עַד שֶׁתַּגִּיעַ לִמְקוֹמוֹ ·

* (ויקרא י"ט, י"ז) § (אבות פרק ד')

to falsify, or to speak from report, or in an ambiguous manner; but it is incumbent on us to speak the direct truth, clearly expressing whatever we may have seen or heard; and in case we should not clearly know the exact truth, it is better for us to say we do not know it, rather than to injure others by telling falsehoods.

Q. What other warning is comprehended under this general head?

A. Not to give others an ill name; that is, not to relate or detail evil and malicious tales respecting others, our knowledge of which is not certain, being only by hearsay or suppositions; not to be tale-bearing, that is, by telling any one such a person has been vilifying you, although it may be true, for this only excites dispute and quarrel between individuals; and it is much better that we admonish our neighbour when we see him committing any bad action, and endeavour by mild methods to correct him, rather than calumniate him without any utility which only creates hatred and disagreement, and by no means effects any benefit to our neighbour: as it is said, "*Thou shalt rebuke thy neighbour, and not suffer sin upon him.*"*

Q. What have our wise men said on this subject?

A. "*Make no judgment respecting thy comparison, till thou canst place thyself in his situation.*"‖

* Levit. xix. 17.
‖ Aboth, cap. 4.

ש · וּמָה אָמְרוּ עוֹד עַל הַמַּלְשִׁין ?

ת · שְׁלֹשָׁה נִלְקוּ בְּמַלְשִׁינוּת, הַמַּלְשִׁין, הַשּׁוֹמֵעַ לוֹ, וּמִי שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו הַמַּלְשִׁינוּת · *

ש · וּלְמִי מָשְׁלוּ בַּעֲלֵי הַמּוּסָר אֶת הַמַּלְשִׁין ?

ת · לְזְבוּב הָעוֹבֵר עַל בָּשָׂר בָּרִיא וְיַעֲמוֹד בִּמְקוֹם הַפָּצַע וְהַחבּוּרָה, כֵּן דֶּרֶךְ הַמַּלְשִׁין, הוּא עוֹבֵר עַל מִדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁבְּרֵעֵהוּ וְלֹא יְסַפֵּר מִמָּנָּן, אַךְ מִמִּדּוֹת רָעוֹת שֶׁבּוֹ וְיֶאֱהַב לְדַבֵּר וּלְסַפֵּר, וְהוּא עָוֹן גָּדוֹל וְנוֹרָם רָעוֹת רַבּוֹת לָכֵן צָרִיךְ אָדָם לְהִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ מְאוֹד מְאוֹד · וַחֲכָמֵינוּ ז"ל לִמְּדוּ, שֶׁלֹּא יַרְבֶּה אָדָם לְסַפֵּר אַף בְּשִׁבְחוֹ שֶׁל חֲבֵירוֹ, שֶׁמִּתּוֹךְ שִׁבְחוֹ בָּא לִידֵי גְנוּתוֹ ·

(יח)

באור דבור עשירי :

ש · מַמָּה יַזְהִירֵנוּ הַדִּבּוּר הָעֲשִׂירִי ?

ת · מֵחֲמְדָה וְתַאֲוָה לִנְכְסֵי אֲחֵרִים, לְאֵשֶׁת זוּלָתֵנוּ, אוֹ לְכָל אֲשֶׁר לְאָחִינוּ ?

* (ערוכין פרק א" דף ט"ו)

Q. What have they particularly said respecting the slanderer?

A. That three persons suffer by scandal—the person who calumniates, he who attends to him, and he of whom the slander is spoken.

Q. To what have the moralists compared the calumniator?

A. To the flesh fly, which passes by sound flesh, and fixes on a bruised and injured spot,—such is the manner of the calumniator: he passes by all his neighbour's good qualities, and says nothing whatever respecting them, but delights to talk about and detail every evil propensity he possesses. This conduct is a great crime, and occasions many serious evils; every one ought, therefore, most strictly to avoid it, as our wise men have said, "*A man should not talk too much even in praise of his neighbour, for a superabundance of praise sometimes procures disgrace.*"

CHAP. XVIII.

Explanation of the Tenth Commandment.

Q. WHAT does the tenth commandment prohibit?

A. Covetousness, or the desire for the property of others, for the wife of our neighbour, or any thing in his possession.

ש · וּמַה יִּוּוֹק לָנוּ אוֹ לְאַחֵרִים הַחָכְמָה אֲשֶׁר אַף
בְּלִבָּבֵנוּ הִיא ?

ת · מְאוֹד תַּוּוֹק הַתַּאֲוָה וְהַחָכְמָה לָנוּ וְלוּלְתַנוּ ·
לָנוּ, כִּי מִתּוֹךְ תְּשׁוּקָתֵנוּ לִדְבָרִים אֲשֶׁר לֹא
נוּכַל לְהַשִּׂיג, יִרְבֶּה צַעֲרֵנוּ וְיִמְעַט כֹּחֵנוּ, וְעַל
יְדֵי זֶה יָבוֹא הָאָדָם לְתַחֲלוּאִים אוֹ לַמָּוֶת,
כַּאֲשֶׁר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ: * הַקִּנְאָה וְהַתַּאֲוָה
וְהַכָּבוֹד מוֹצִיאִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם ·
וְלַחֲבֵרֵנוּ, כִּי עַל יְדֵי הַחָכְמָה לִרְכוֹשׁ אֲחֵרִים
יִתְנַכֵּל אָדָם בְּכָל עֵת, אַף בְּלִי דַּעְתּוֹ, לְהוֹצִיא
מַחְשַׁבְתּוֹ אֶל הַפּוֹעַל, וּלְסוֹף יָבוֹא לִידֵי גְּנֵיבָה
וְעוֹשֶׁק וּשְׁאָר פְּעוּלוֹת רָעוֹת, וְאִם לֹא יַשִּׂיג
הַדָּבָר אֲשֶׁר חָמַד לוֹ, יְקַנֵּא אֶת חֲבֵרוֹ
וּבָא לִידֵי שִׂנְאָה וּמָדוֹן, וַעֲבֵירָה גּוֹרֶרֶת
עֲבֵירָה ·

ש · וּבַמֶּה יַרְחִיק אָדָם מִלִּבּוֹ הַתַּאֲוָה וְהַחָכְמָה ?

ת · עַל יְדֵי הֶעָמֵל וְהָעֲבוֹדָה, יַרְגִּיל אָדָם עַצְמוֹ
לְהַרְוִיחַ מְזוֹנוֹ וּפַרְנָסָתוֹ עַל יְדֵי יְגִיעַ כַּפָּיו,
וְיָשִׂים בְּטָחוֹנוֹ בֵּאלֹהִים אֲשֶׁר יְבָרְכֵהוּ
בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו, וְיִסְתַּפֵּק בְּמַעַט אֲשֶׁר יַתְנֶנּוּ

* (אבות פרק, רביעי)

Q. What injury can covetousness, which is only a feeling of our hearts, effect to ourselves, or to others?

A. Covetousness, and avaricious desire, produce great injury to ourselves and to others; to ourselves, for through the desire for things which we cannot attain, we increase our sorrows, and debilitate our powers, by which means man produces diseases and death; as our wise men have remarked,* "*Envy, desire, and pride, are the destruction of men in this world;*" for by coveting the property belonging to others, man will at all times be scheming, although he may have no expectation to succeed in effecting his intentions, till at length he becomes guilty of theft, fraud, and every other wicked act; and if he cannot succeed to attain the things he covets, he becomes envious, provokes hatred and strife, and then one sin drives on another.

Q. How can man keep his heart free from covetousness and desire?

A. By labour and industry. Man should habituate himself to procure his maintenance by industrious occupation, and place his confidence in God, who will bless the work of his hands. He should also be content with the portion that the beneficent God favours him with, and always recollect that all the wealth and

* Aboth, cap. 4.

הַטּוֹב לַכֹּל, וְיֵדַע תָּמִיד כִּי כָּל עוֹשֵׂר וְנִכְסֵי
עוֹלָם הַזֶּה הֵם הֶבֶל וְרִעוּת רוּחַ, כֶּעָשָׁן
יִתְלוֹפֵף וְכַצֵּל יַעֲבוֹרוּ, עוֹשֵׂה אֵלֶּה יִרְצֶה
בַּאֲשֶׁר לוֹ, וְלֹא יִכְסוֹף לְטוּבַת זוּלָתוֹ, כַּכָּתוּב:
יְגִיעַ כַּפֶּיךָ כִּי תֹאכֵל אַשְׁרֶיךָ וְטוֹב לָךְ · *
וְנֶאֱמַר: לֹא יַרְעִיב ה״ נֶפֶשׁ צַדִּיק · § וְנֶאֱמַר
טוֹב מְעַט בְּיִרְאַת ה״ מֵאוֹצָר רָב וּמְהוּמָה
בּוֹ · ‖

(יט)

כתבי הקדש:

ש · בַּאֲיֵזֶה סְפָרִים נִכְתָּבִים חֻקֵּי הַתּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ? See p. 19

ת · בַּחֲמִשָּׁה סִפְרֵי מֹשֶׁה, הַנִּקְרָאִים חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, וְאֵלֶּה הֵם: **בְּרֵאשִׁית, שְׁמוֹת, וַיִּקְרָא, בַּמִּדְבָּר, דְּבָרִים** ·

ש · וְאֵיךְ נִתְנַהֵג בְּסִפְרִים הָאֵלֶּה?

מְחוּיָבִים אֲנַחְנוּ לְהִתְנַהֵג עִמָּהֶם בִּקְדוּשָׁה וּבְטַהֲרָה הַיּוֹתֵר אַפְשָׁרִית, לְפִי שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים:

* (תהלים קכ״ח, ב״) § (משלי י׳, נ״)
‖ (שם ט״ו, י״ו)

riches of this world are idle and empty things, changeable as the clouds, and vanishing like shadows. He that acts in this way, will be pleased with what he possesses, and will not strive after the goods of others: thus it is written, "*Let thy hand labour, that thou mayest eat: happy shalt thou be, and it shall be well with thee.*"* "*The Lord will not suffer the soul of the righteous to famish.*"‖ And farther, "*Better is a little with the fear of the Lord, than great treasure and trouble with it.*"§

CHAP. XIX.

Of the Sacred Scriptures.

Q. WHAT books contain the statutes and commandments of the law?

A. The five books of Moses, which are called the Torah, or the Pentateuch, namely, Genesis, Exodus, Leviticus, Numbers, and Deuteronomy.

Q. What is our custom with respect to these books?

A. We must treat them with the utmost reverence and sanctity; for they contain the words of the living God.

* Psalm cxxviii. 2.
‖ Prov. x. 13.
§ Ibid. xv. 16.

ש׳ וְאֵיזֶה אַזְהָרוֹת יֵצְאוּ לָנוּ מִזֶּה ?

ת׳ שֶׁלֹּא נְטַלְטֵלָם בְּלֹא צוֹרֶךְ, שֶׁלֹּא לְהַנִּיחָם בְּמָקוֹם בִּלְתִּי נָקִי, וְשֶׁלֹּא נִשְׁבַּע בִּנְגִיעָתָם אַף הָאֱמֶת, אִם לֹא בִּפְקוּדַּת הַשּׁוֹפֵט, יַגִּיעַ הַדָּבָר מִי אוֹ מָה שֶׁיִּהְיֶה, יִהְיוּ הַסְּפָרִים נִכְתָּבִים בְּכָל לָשׁוֹן וּבְכָל כְּתָב, וְעַל כָּל מִין הַמְּקֻבָּל כְּתִיבָה שֶׁיִּהְיֶה ׃

ש׳ וּמַה נִּתְחַיֵּב עוֹד בְּעִנְיַן הַסְּפָרִים הָאֵלֶּה ?

ת׳ לַהֲגוֹת בָּהֶם וְלִלְמוֹד מִתּוֹכָם לְפָחוֹת אֵיזֶה פְּעָמִים בְּשָׁבוּעַ, אוֹ לִשְׁמוֹעַ קְרִיאָתָם מֵאֲחֵרִים לְמַעַן דַּעַת הַמְּצוֹת הַכְּתוּבוֹת בָּהֶם ׃ וְלֹא יִסְפּוֹק לָנוּ לְכַבֵּד הַסְּפָרִים הָאֵלֶּה בְּיֹקֶר וְתִפְאֶרֶת, וְלָתֵת מַתָּנוֹת לַעֲלוֹת לְתוֹרָה לְהִתְכַּבֵּד לְבַד, כִּי הָעִקָּר הוּא לִלְמוֹד וְלַעֲשׂוֹת כָּל הַכָּתוּב בָּהֶם ׃

ש׳ הֵיכָן עוֹד שְׁאָר סִפְרֵי קֹדֶשׁ מִלְּבַד אֵלֶּה ?

ת׳ יֵשׁ, וְהֵם סִפְרֵי נְבִיאִים הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים, וּכְתוּבִים, הַכּוֹלְלִים דִּבְרֵי נְבוּאָה, יְרֵאָה וּמוּסָר אֲשֶׁר כָּתְבוּ אֲנָשִׁים קְדוֹשִׁים, אִם בִּנְבוּאָה אוֹ בְּרוּחַ

Q. What cautions must we observe on this account?

A. Not to handle them unnecessarily, or lay them in any place that is unclean; and unless called on by a magistrate for the purpose of justice, we must not wantonly take them to swear by, although it be to the truth, be the matter what it may, or whomsoever it may concern: nor is there any distinction in this respect with these holy books, in whatever language or on whatever material they may chance to be written or printed.

Q. What farther is our duty with respect to these books?

A. To meditate and study them at least several times in a week, or to attend to their contents when read by other persons, in order to be well informed respecting the commandments they contain; for it is not sufficient simply to treat them with deference and respect, or to make offerings when called to hear a portion read in the synagogue service; but the principal duty is to study and perform all that is written therein.

Q. Are there any other sacred books besides these?

A. Yes: the books of the first and latter prophets, and the sacred writings, which contain prophecies, as well as religious and moral treatises, composed by holy persons under the influence of a prophetic

הַקֹּדֶשׁ · וְצָרִיךְ לְהִתְנַהֵג גַּם בִּסְפָרִים אֱלֶה בִּקְדוּשָׁה וּלְהִתְדַּבֵּק בְּלִימוּדֵיהֶם וּמוּסָרֵיהֶם · וְכֵן בְּסִפְרֵי חָכְמִים הָאַחֲרוֹנִים הַמְבָאֲרִים אֶת הַסְּפָרִים הַנִּזְכָּרִים ·

(כ)

שכר ועונש :

ש · אָמַרְתָּ, שֶׁאֶחָד מֵהָעִקָּרִים הוּא הָאֱמוּנָה בְּשָׂכָר וְעוֹנֶשׁ, מַה זֶּה שָׂכָר וְעוֹנֶשׁ ?

ת · שֶׁיִּשְׁלֵם אֱלֹהִים שָׂכָר טוֹב לִירֵאָיו וְעוֹשֵׂי רְצוֹנוֹ, וְיַעֲנִישׁ לְעוֹבְרִים עַל מִצְוֹתָיו ·

ש · הֲיֵאוֹת לָנוּ לַעֲשׂוֹת כָּכָל דִּבְרֵי הַתּוֹרָה רַק מֵאַהֲבַת הַשָּׂכָר וּמִיִּרְאַת הָעוֹנֶשׁ ?

ת · לֹא מֵאַהֲבַת הַשָּׂכָר וְלֹא מִיִּרְאַת הָעוֹנֶשׁ, אֶלָּא מֵאַהֲבַת הַטּוֹב וְהָאֱמֶת יֵאוֹת לָנוּ לַעֲשׂוֹת אֶת הַטּוֹב וְלֶאֱהוֹב אֶת הָאֱמֶת ·

ש · שָׂכָר וְעוֹנֶשׁ הֵיִשְׁנָם בָּעוֹלָם הַזֶּה אוֹ בָּעוֹלָם הַבָּא ?

ת · הֵן אֱמֶת שֶׁעֵקֶב הַצְּדָקָה וְהַטּוֹב יָבוֹא הַשָּׂכָר מֵאֵלָיו עוֹד בְּזֶה הָעוֹלָם, וּכְמוֹ כֵן אַחֲרִית

or holy spirit. These books must also be regarded with holy reverence, and their doctrines and morals strictly adhered to. We must likewise respect the works of those later sages who have elucidated these books.

CHAP. XX.

Of Rewards and Punishments.

Q. YOU have said that one of the fundamental articles of belief is, that of future rewards and punishments: what is understood by rewards and punishments?

A. That God will reward those that fear him, and obey his behests; and will punish those who transgress his commands.

Q. Are we to be induced to act according to the precepts of the law, from the desire of reward, and the fear of punishment only?

A. It is fitting that we do good, and love the truth, from the actual affection we feel for them, and not from the desire of reward, or the fear of punishment.

Q. Are rewards and punishments dispensed in this world, or the next?

A. It is true, that on account of goodness and charity, the reward is sometimes a consequence even yet in this world: as also that the end of wickedness

הָרֹשַׁע הִיא הַצָּרָה וְהָעוֹנֶשׁ, אֲשֶׁר נִמְשַׁךְ
מֵאֵלָיו לְפוֹעֲלֵי אָוֶן. אוּלָם שְׂכַר וְעוֹנֶשׁ אֲמִתִּי
יִהְיֶה בְּעוֹלָם הַבָּא בְּחַיִּים הַנִּצְחִיִּים.

ש. הֲתַאֲמִין אַתָּה בְּהִשָּׁאֶרֶת הַנֶּפֶשׁ?

ח. אֲנִי מַאֲמִין בֶּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, שֶׁהַנֶּפֶשׁ לֹא
תָּמוּת בְּמוֹת הַגּוּף, רַק תִּחְיֶה לָעוֹלָמִים.

ש. מֵאַיִן נֵדַע זֹאת, וּמַה יַּחֲזִיקֵנוּ בֶּאֱמוּנָה זוֹ?

ת. זֹאת נֵדַע מִן הַנְּבוּאָה וּמִן הַשֵּׂכֶל. מִן
הַנְּבוּאָה, שֶׁנֶּאֱמַר: וְיָשֹׁב הֶעָפָר עַל־הָאָרֶץ
כְּשֶׁהָיָה וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
נְתָנָהּ. * וּמִן הַשֵּׂכֶל, יַעַן כִּי רָאִינוּ לִפְעָמִים
בָּעוֹלָם הַזֶּה צַדִּיקִים נֶעֱנִים וּמוּכְאָבִים,
וּרְשָׁעִים יַצְלִיחוּ וְיַעֲשׂוּ חָיִל, וַאֲחֵרִי אֲשֶׁר
נָדַע כִּי אֱלֹהִים מַשְׁגִּיחַ עַל כֹּל, וְהוּא כֹּל יָכוֹל
וְדַרְכָּיו צַדִּיקִים וְיִשָּׁרִים אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֶל,
מִזֹּאת נָבִין וְנַשְׂכִּיל כִּי יֵשׁ חַיִּים אַחַר מוֹת
הַגּוּף, וְשָׁם הַשָּׂכָר וְהָעוֹנֶשׁ הָאֱמֶת, כִּי כָל
הַצָּלַחַת תֶּבֶל זוֹ וְכָל יְסוּרֶיהָ אֶפֶס וָתֹהוּ הֵם,
כַּצֵּל יַעֲבוֹרוּ וְכָעָשָׁן יֶחֱלוֹפוּ.

ש. הֲיִפָּקוֹד אֱלֹהִים עֲוֹן אָבוֹת גַּם עַל הַבָּנִים?

ת. לֹא־בְּכָתוּב בִּיחֶזְקֵאל: בֵּן לֹא יִשָּׂא בַּעֲוֹן הָאָב

* (קהלת יב', ז')

is chastisement and sorrow, which naturally result to the workers of iniquity; yet the real reward and punishment will only be distributed at the period of eternal life in theworld to come.

Q. Do you then believe that the soul is immortal?

A. I do most completely believe that the soul never dies with the body, but lives for ever.

Q. How do we know this; and what strengthens this belief?

A. We know it from inspired information, and from reason: from inspiration; as we find it said, "*The dust shall return to earth as it has been, but the spirit will return to God who has bestowed it.*"* And from reason; because we observe that in this world the righteous are sometimes unfortunate and distressed, while the wicked are successful and wealthy: and whereas it is known and allowed that God superintends every thing, is omnipotent, and whose ways are just and right, a God of truth, without iniquity; we must necessarily know and understand, that there must be a life after the death of the body, where the true reward and punishment will take place: for all happiness in this world, and all its establishments, are as nothing, they pass as a shadow, and vanish as a cloud.

Q. Does God visit the sin of parents on their children also?

A. No; as Ezekiel writes, "*The son shall not bear the iniquity of the father, neither shall the*

* Eccles. xii. 7.

וְאָב לֹא יִשָּׂא בַּעֲוֹן הַבֵּן צְדָקַת הַצַּדִּיק עָלָיו תִּהְיֶה וְרִשְׁעַת הָרָשָׁע עָלָיו תִּהְיֶה׃ *

ש׳ הֲלֹא כָתוּב בַּתּוֹרָה׃ פּוֹקֵד עֲוֹן אָבוֹת עַל בָּנִים עַל שְׁלֵשִׁים וְעַל רִבֵּעִים לְשׂוֹנְאָי׃ §

ת׳ אֵין זֶה כִּי אִם בְּבָנִים הַהוֹלְכִים בִּרְשָׁעַת אֲבוֹתֵיהֶם, וְלֹא יִתְּנוּ לִבָּם לְהֵיטִיב דַּרְכֵּיהֶם׃

ש׳ וּמַה כָּתוּב בְּצַדִּיקִים׃

ת׳ וְעֹשֶׂה חֶסֶד לָאֲלָפִים לְאֹהֲבַי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתָי׃ ‖

ש׳ הַשְׁכָּר וְהָעוֹנֶשׁ בָּעוֹלָם הַבָּא רוּחָנִי הֵם אוֹ גַּשְׁמִי׃

ת׳ רוּחָנִי הֵם, כִּי אֵין גּוּף וָחוֹמֶר בָּעוֹלָם הַנִּשְׁמוֹת׃

ש׳ וּמָה הַשָּׂגָה יֵשׁ לָנוּ מִשְׁכָּר וְהָעוֹנֶשׁ שָׁמָּה׃

ת׳ נֶפֶשׁ הַצַּדִּיקִים תִּתְעַדֵּן בְּזִיו פְּנֵי הַשְּׁכִינָה, וְתִשְׂבַּע נוֹעַם וְשׂוֹבַע שְׂמָחוֹת בָּעוֹלָם שֶׁכֻּלּוֹ טוֹב, וְתִשְׂמַח בְּהַכָּרַת אֱלֹהִים וִידִיעַת הָאֱמֶת, וְהוּא חֶדְוָה וְעוֹנֶג אֲשֶׁר לֹא נוּכַל לְהַשִּׂיגוֹ בְּחוּשׁ הַחוֹמְרִי, וְדִמְיוֹן הוּא לְחֶדְוָה

* (יח״, כ׳) § (שמות כ״ ה׳)
‖ (שם פסוק י׳)

*father bear the iniquities of the son; the righteousness of the righteous shall be upon him, and the wickedness of the wicked shall be upon him."**

Q. Yet we read in the bible, " *Visiting the iniquity of the fathers upon the children unto the third and fourth generation of them that hate me.*"‖

A. This holds only with respect to such children as continue to tread in the wicked steps of their parents, and do not take it to heart to amend their conduct.

Q. What is written with regard to the righteous?

A. " *Shewing mercy unto thousands of them that love me, and keep my commandments.*"§

Q. Are the rewards and punishments in the next world, of a spiritual or a corporeal nature?

A. Spiritual; for there is no corporeal existence in the world of spirits.

Q. What conception have we of these rewards and punishments?

A. The souls of the righteous will be delighted in the glory of the divine presence, and enjoy a sweet and plenary happiness in a world of complete perfection: it will rejoice in the cognizance of the deity, and the knowledge of truth, which constitute a rapture and ecstacy beyond what mere mortal sense can possibly have a due conception of: it is somewhat similar,

* Cap. xviii. 20. ‖ Exod. xx. 5.

§ Ibid. v. 6.

וְשִׂמְחָה אֲשֶׁר הִיא לְאָב בְּשִׁמּוּעַ שֵׁם טוֹב מִבְּנוֹ אֲהוּבוֹ, וּבְרִאוּתוֹ חָכְמָתוֹ וּמַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים ׳ וְהָרְשָׁעִים לְעוֹלָם יְכַוֵּתוּ, רָצִינוּ לֵאמוֹר, שֶׁיִּדַּחוּ מֵהָעוֹנֶג הַזֶּה וְאֵין לָהֶם חֵלֶק לָעוֹלָם הַבָּא, וּבַחֹשֶׁךְ שְׁמָם יְכוּסֶה, אוֹי לְאוֹתָה בוּשָׁה וּכְלִימָה ! (מדברי הרמ״בם)

(כא)

ענין התשובה והתפלה :

ש׳ בַּמֶּה יָכוֹל הַחוֹטֵא לְהַצִּיל נַפְשׁוֹ מֵעוֹנֶשׁ חַטָּאָיו ?

ת׳ עַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה ׳

ש׳ מַה זֶּה תְּשׁוּבָה ?

ת׳ אִם בְּעוֹדֶנּוּ חַי יִנָּחֵם הַחוֹטֵא בְּכָל לִבּוֹ עַל דְּרָכָיו הָרָעִים, וְיַצֵּר לוֹ כִּי עָשָׂה אֶת הָרָעָה, וְיִתֵּן פִּלְבּוֹ לַעֲזוֹב דֶּרֶךְ הָרֶשַׁע, וְלֶהֱיֵטִב מַעֲלָלָיו בְּיֶתֶר יְמֵי חַיָּיו, אָז יִמְחוֹל לוֹ אֱלֹהֵי הָרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת, וְיִנָּצֵל מֵעוֹנְשִׁים ׳

ש׳ הַבְּצוֹמוֹת וּתְפִלּוֹת לְבַד יַשִּׂיג אָדָם מְחִילַת עֲוֹנוֹתָיו ?

though infinitely beyond that refined pleasure a parent feels at hearing a high reputation of his son, and observing his wisdom and excellent conduct. The wicked, however, will be for ever cut off, that is to say, they will be shut out from all such enjoyment, and have no participation in the world to come, but their memory will be condemned to darkness. O horrible! shameful state!*

CHAP. XXI.

Of Repentance and Prayer.

Q. HOW is the sinner able to preserve his soul from the punishment due to his transgressions?

A. By repentance.

Q. What is repentance?

A. If the sinner with all his heart repents his wicked ways, is seriously grieved at having committed evil actions, and determines to leave his wicked courses, and amend the actions of the rest of his life, then the God of mercy and forgiveness will pardon him, and he will escape the punishments that otherwise were his due.

Q. Is it then by fasting and prayer alone, that man can procure the remission of punishment for his sins?

* Taken from Maimonides.

ת · הֵן אֱמֶת שֶׁהַמְבַקֵּשׁ מְחִילַת עֲוֹנוֹתָיו יִהְיֶה לִבּוֹ נִרְכָּא וְנִשְׁבָּר, וְיַמְעִיט גַּאֲוָה וְגַאוֹן וְהַנָּאַת עוֹלָם הַזֶּה בְּכָל יְכָלְתּוֹ, אַךְ בָּל צוֹם וְכָל תְּפִלָּה בְּלִי חֲרָטָה מֵלֵב וּבְלִי הַמַּחְשָׁבָה לְהַשְׁכִּיל וּלְהֵיטִיב לֹא לְרָצוֹן הוּא לִפְנֵי הָאֱלֹהִים, כִּי אֵין חֵפֶץ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּדִכְאַת יְצוּרָיו וּבְעִנּוּיָם, אַךְ זֹאת יֶחְפָּץ מִמֶּנּוּ לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, וּלְהֵיטִיב דַּרְכָּם עַל הָאָרֶץ, וְלִשְׁמוֹר חֻקָּיו וְתוֹרָתוֹ, כַּכָּתוּב בְּסֵפֶר יְשַׁעְיָהוּ * וְכִמְעַט בְּכָל סִפְרֵי נְבִיאִים ·

ש · אֵיזֶה יוֹם בַּשָּׁנָה נוֹעָד לְכַפָּרַת עֲוֹנוֹתֵינוּ ?

ת · יוֹם הָעֲשִׂירִי לַחוֹדֶשׁ תִּשְׁרִי, וְהוּא יוֹם הַכִּפּוּרִים, כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה : וְהָיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ תְּעַנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם וְכָל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ וכ"ו, כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה" תִּטְהָרוּ · §

ש · הֲנִמְחָלוּ כָל מִינֵי חַטָּאִים בַּיּוֹם הַזֶּה ?

ת · לֹא · אַךְ חֶטְאֵי אָדָם לֵאלֹהִים נִמְחָלוּ בַּיּוֹם הַזֶּה, אִם יָשׁוּב אָדָם תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה · אֲבָל

* (פרשה ראשונה, ובפרשה צ"ח) § (ויקרא יו כ"ט, ל")

A. It is true that the penitent who seeks forgiveness for his sins, must be heart broken, and cast off all pride and haughtiness, and with all his might resist the tempting pleasures of this world. Yet all the fasting, and all the prayers, will not prove agreeable to God unless accompanied with repentance, and a determined mind to amend and become better; for the blessed God has no desire to behold the painful penance of his creatures, but certainly desires them to act righteously and justly, to conduct themselves properly on the earth, and to observe his laws and statutes: as we find it expressed by Isaiah,* and almost all the prophets.

Q. What day in the year do we assemble to implore for the forgiveness of sins?

A. The tenth day of the month Tishri, that is, Yom Kippur, the Day of Atonement; as it is written in the law of Moses, "*And this shall be a statute for ever unto you; that in the seventh month, on the tenth day of the month, ye shall afflict your souls, and do no work at all, whether it be one of your own country, or a stranger that sojourneth among you: for on that day shall the priest make an atonement for you, to cleanse you, that ye may be clean from all your sins before the Lord.*"‖

Q. Are all kinds of sins forgiven on that day?

A. No; it is only those which man has sinned towards God that are pardoned on this day, if man evinces a sincere repentance; but those which man

* Chap. i. 28.
‖ Levit. xvi. 29, 30.

הַחַטָּאִים שֶׁבֵּין אָדָם לְרֵעֵהוּ אֵינָם נִמְחָלִים עַד שֶׁיְּרַצֶּה אוֹתוֹ, הֵן בִּדְבָרִים וְהוּא שֶׁיְּבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מְחִילָה, אִם הִכְעִיסֵהוּ בִּדְבָרִים, וְהֵן בְּפוֹעַל, וְהוּא שֶׁיְּשַׁיֵּב לוֹ אֵת אֲשֶׁר לָקַח מִמֶּנּוּ שֶׁלֹּא בְצֶדֶק וְיָשֶׁר, וְאִם אֵין לוֹ לְהָשִׁיב, יְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ בְּמַתָּנָה מַר: שֶׁגָּזַל מִמֶּנּוּ ׃

ש ׃ וְאֵיךְ יִתְנַהֵג הָאָדָם עִם הַחוֹטֵא לוֹ ?

ת ׃ לֹא יָקוּם וְלֹא יָשׁוּר, וְלֹא יִהְיֶה אַכְזָר וְעוֹמֵד עַל דַּעְתּוֹ, רַק יִמְחוֹל לְרֵעֵהוּ הַמְּבַקֵּשׁ מְחִילָתוֹ בְּכָל לֵב, וְיֹאחַז אָדָם מִדַּת אֵל ב״ה, שֶׁגַּם הוּא יַעֲבוֹר עַל חַטֹּאתֵי בְנֵי אָדָם הַשָּׁבִים אֵלָיו מִמַּעֲמַקֵּי לִבָּם ׃

ש ׃ וּמָה הִיא הַתְּפִלָּה ?

ת ׃ נֶאֱמַר בַּתּוֹרָה : וַעֲבַדְתֶּם אֵת ה׳ אֱלֹהֵיכֶם וּבֵרַךְ אֶת לַחְמְךָ וְאֶת מֵימֶיךָ, * וְלִמְּדוּ חֲכָמֵינוּ, עֲבוֹדָה זוֹ תְּפִלָּה ׃ וּכְבָר סִדְּרוּ לָנוּ סֵדֶר תְּפִלָּה לְהִתְפַּלֵּל אֲמָרִים מְיוּחָדִים בְּכָל יוֹם, בְּשַׁבָּת וּבְחַגִּים וּמוֹעֲדִים ׃

ש ׃ וְאֵיזוֹ תְּפִלָּה חוֹבָה לָנוּ מִן הַתּוֹרָה בְּכָל עֶרֶב וּבֹקֶר ?

* (שמות כ״ג כ״ה)

has committed towards his neighbour, cannot be forgiven till he has appeased him, either by words, that is, by asking him pardon if he has so offended him, or by actions; such as by actually replacing what he has by unfair means deprived him of, or by some equivalent means.

Q. What ought to be the conduct of man towards him who has sinned against him?

A. Man must not be revengeful, nor malicious; neither should he be tyrannical, or obstinate, but ought to pardon his fellow man, who with a sincere heart craves his forgiveness, and should aim at imitating the divine being, who puts aside the sins of men, when the depths of their hearts are replete with repentance.

Q. What is prayer?

A. The bible says, "*And ye shall serve the Lord your God, and he shall bless thy bread and thy water;*" which our wise men explain as meaning prayer: for which purpose they have arranged an order of service for us to pray in certain forms for daily, sabbath, holiday, and festival use.

Q. What prayers from the bible is it our duty to repeat every morning and evening.

ח · הוּא קְרִיאַת שְׁמַע, וְהוּא פָּרָשַׁת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְאָהַבְתָּ, פָּרָשַׁת וְהָיָה אִם שָׁמוֹעַ וכ״, פָּרָשַׁת וַיֹּאמֶר וכ״ · *

ש · וְאֵיךְ יִתְנַהֵג הַמִּתְפַּלֵּל בִּתְפִלָּתוֹ ?

ת · לֹא יִתְפַּלֵּל מִשָּׁפָה וּלְחוּץ, וְהוּא שֶׁלֹּא יִהְיֶה הַמְּלִים בְּלִי דַּעַת כְּמִצְוֹת אֲנָשִׁים מְלוּמָּדָה, § אַךְ עִקַּר הַתְּפִלָּה הִיא הַמַּחְשָׁבָה וְכַוָּנַת הַלֵּב, שֶׁיִּתְבּוֹשֵׁשׁ הָאָדָם בְּטוֹבוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁמְּקַבֵּל בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת מֵחַסְדּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְיִתֵּן לוֹ תּוֹדָה וְשֶׁבַח עָלָיו, וְיִתְפַּלֵּל אֶל אֱלֹהִים שֶׁיְּחַזְּקֵהוּ וְיַעְזְרֵהוּ לָלֶכֶת בְּדַרְכֵי יְשָׁרִים תָּמִיד, וּלְהַצִּילוֹ מִכָּל צָרָה וְנֶזֶק, מִכָּל עֹנִי וּמַחְסוֹר : וְעַל יְדֵי הַתְּפִלָּה וְכַוָּנַת הַלֵּב יִרְגַּל אָדָם לְבִטָּחוֹן בְּבוֹרְאוֹ, כְּבֵן הַבּוֹטֵחַ בְּאָבִיו, וְאָז יִהְיֶה סָר מֵרָע וְיַעֲשֶׂה טוֹב ·

* (דברים ו״, ה־י״) (שם י״א, י׳־כ״ב) (במדבר ט״ו, ל״ז מ״א)

§ (קהלת ה״ א״) ישעי כ״ט, י״ג)

A. The reading of the SHMA, that is, the chapters of "*Hear, O Israel,*" &c.* "*And it shall come to pass if ye hearken,*" &c.‖ "*And the Lord spake unto Moses,*" &c.§

Q. How ought a person to conduct himself when praying?

A. He must not repeat prayers by rote, and without attention; that is, he shall not utter words without understanding them, and mechanically repeat them, because taught by the precepts of men, without feeling or emotion.¶ The principal and most important part of prayer is, the earnestness of thought, and devotion of the heart. Man must always bear in mind the great kindnesses he experiences every day and every hour from the grace of the blessed Lord, and gratefully render him praise. He must also pray to God for assistance and strength to enable him constantly to walk in the path of the righteous, as well as for his protection against sorrow, misfortune, poverty, and indigence. The regular habit of prayer and devotion of heart, will accustom a man to a proper confidence in his Creator, as readily as that a son has in his father; and under such impression he will surely avoid evil and practise good.

* Deut. vi. 4 to 10.
‖ Ibid. xi. 13 to 22.
§ Numb. xv. 37 to 41.
¶ Isaiah xxix. 13. Eccles. v. 1.

FINIS.

לוח הטעות :

עמוד	שורה	תחת	קרא
ג	ז	אֵיזֶה	אֵיזוֹ
—	ת	וְאֵיזֶה	וְאֵיזוֹ
		(וכן בעמוד ד׳ שורה א)	
ה	יא	בַּעֲשׂוּ	בַּעֲשׂוֹ
ו	ז	שְׁבָר	שְׂכָר
—	י״ז	הָאֱמוּנָה	הָאֱמוּנָה
יט	ה	וְגִלָּה	וְגָלָה
לא	כא	וְחָסִים עַל	וְחָסִים עַל
לו	ה	וַאֲחָיוֹתָיו	וַאֲחָיוֹתָיו
מז	ג	וְלִוּלָתֵנוּ	וְלִוְיָתָנוּ
נב	א	וָאָב	וְאָב

A

LIST

OF

SUBSCRIBERS.

A.

Messrs.	Copies.
Abraham, S. -	1
Annesly, A. L.	1
Aarons, Lewis	3
Abrahams, Jacob	1
Anonymous, per Mr. Beyfus -	2
Abraham, Victor	2
Alexander, Israel	2
Aaron, Zadok -	1
Aschenheim, ——	3
Abitbol, —— -	1

B.

Behrens, S. L.	2
Bing, Isaac, and Sons	3
Benjamin, A. -	1
Bibas, J. -	2
Brodum, Dr. -	2
Benjamin, B. of *Gibraltar* -	1
Bergel, J. -	1
Barnett, Z. (Reader)	3
Bensusan, M. L.	1
Benjamin, Joel	2
Benjamin, —— of *Leigh* -	1
Brandon, Jacob	3
Bensusan, J. L.	2
Barraw, Simon	1
Barents, E. D. of *Gibraltar* -	2
Barnett, H. of *Gloucester* -	2
Barnett, B. of *Hereford* -	2
Brandon, Joshua	1

C.

Messrs.	Copies.
Cohen, Emanuel	2
Cahn, S.	2
Cohen, Gabriel	1
Cohen, Judah	3
Cohen, Andrew	3
Cohen, Joseph	3
Cohen, Aaron	1
Cohen, Solomon	3
Cohen, Hyman	4
Cohen, Judah, of *Hackney*	3
Cohen, Samuel	1
Cohen, Emanuel, of *Brighton*	9
Cohen, Henry	3
Cassel, M.	1
Cohen, Lewis	1
Cerf, Dr.	1
Cohen, Benjamin	1
Coster and Levison, of *Curacoa*	2
Cohen, Jacob	1
Cohen, Mrs. L. B.	1
Cohen, Mr. Samuel, of *Amsterdam*	1
Cosmopolitan, a	3
Cantor, Isaacson, B. of *Amsterdam*	1

D.

Messrs.	Copies.
De Haes, A. L.	3
Davy, Solomon	2
De Castro, D. J.	1
Davis, N.	3
Dyte, M.	1
Daniel, Hart	1
Davis, D.	1
De Symons, Saml. L.	1
Drach, L. W.	1
De la Chaumette, L. A.	1
Davids, Dr. L. of *Rotterdam*	1
De Boer, Mr. S. of *Amsterdam*	1
Dieseldorf, M. of *Hamburg*	1

E.

Eliason, Daniel	3
Emanuel, Joel	2
Elias, B.	1
Emérique, Michel	1

F.

Friedmann, B. J.	1
Friedmann, D. J. of *Konigsberg*	2
Friedeberg, B.	2
Franklin, M. of *Portsmouth*	3
Friedeberg, M.	1
Fles, L. M.	3

G.

Goodman, J. and L.	3
Goldsmid, Asher	3
Goldsmid, Isaac L.	3
Gentleman, a	1
Goldsmid, Aaron Asher	2
Gottschalk, L.	1
Goldsmid, John	1
Goldsmid, Aaron	1
Goldsmid, Mrs. J.	1

Messrs.	Copies.
Goldsmid, Mrs. Abraham, jun.	1
Goldsmid, Mr. Benjamin	1
Goldsmid, Alexander, of *Clapham*	1
Goldsmid, M. A.	1
Goldsmid, William	1
Granada, D.	1
Goldsmid, Edward	1
Goldschmidt, Mrs. Adelheid	4
Goldsmid, Miss Anna Maria	1
Goldsmid, Master Francis Henry	1
Goldsmid, Henry	1
Gompertz, Benjamin	1

H.

Hirschel, Rev. Solomon	2
Hertz, Maurice Jacob	1
Harris, R.	2
Hart, S.	1
Harbor, S.	1
Hort, Abraham	3
Hollander, Samuel	2
Hurwitz, M. of *Highgate*	25
Hahn, Moritz	1
Harris, Lazarus	1
Heineman, ——	3
Hort, Mrs. A.	1
Hertz, Mr. Jacob, of *Hamburg*	1
Hesse, H. of *Hamburg*	3
Hiller. I. of *Frankfurt*	1

I.

Messrs.	Copies.
Joseph, Samuel	3
Jacobs, J. E.	3
Josephs, Edward	2
Josephs, M.	3
Joseph, Aaron	2
Jonas, Isaac	1
Jacobs, Henry	1
Isaacs, Israel	1
Joel, S. J.	1
Jacob, Henry	1
Israels, Joseph	3
Isaacs, Lazarus	2
Josephs, Mrs. M.	1
Jalfon, Mr. A. D. Z.	1
Jones, S.	1
Isaacs, Moses	3
Israel, Mrs.	2
Joseph, Mr. Isaac	2
Jacobs, P.	1
Joseph, Lyon, of *Falmouth*	4
Jacobs, John	2
Joseph, Joseph	2
Israel, S. H.	1
Jacobson, Israel, of *Berlin*	3
Joseph, Mr. Elias, of *Liverpool*	1
Jacobson, I. I. of *Rotterdam*	1

K.

Keyser, Assur	4
Keyser, E. I.	3
Keyser, Isaac	3
Keyser, Jacob	1
Keyser, R. A.	1

L.

Messrs.	Copies.
Lee, L.	2
Levy, Salomon	2
Levin, Meyer	3
Levin, Gotchel	1
Levi, Isaac	3
Levy, Abraham Marcus	1
Lyon, Michael	2
Lee, Isaac, of *Yarmouth*	3
Lazarus, Aaron	1
Levin, Mrs. M.	1
Levy, Mrs. S.	1
Lewin, Mr. Benjamin	3
Lazarus, L.	1
Levyssohn, Henry, of *Rotterdam*	3
Levy, Solomon	2
Levy, Goodman	2
Levien, Solomon	1
Levy, S. A.	3
Lindo, D. A.	2
Lousada, Emanuel	1
Levin, Lewin	9
Levy, Isaac	1
Levy, Benjamin	2
Levin, Isaac	3
Levy, I. A. of *Clapham Rise*	3
Lazard, J. of *Paris*	3
Levison, Charles	2
Lande, David	1
Lavino, I. M. Levy, of *Rotterdam*	1
Lavino, George Joseph, of *Rotterdam*	1
Levyssohn, Miss, of *Rotterdam*	1
Leman, Jacob, of *Rotterdam*	

M.

Messrs.	Copies.
Meldola, Rev. R. de M.	2
Mossner, M. A. of *Berlin*	1
Medex, M.	2
Macnin, Meir	3
Mocatta, Jacob	2
Mosely, B.	2
Morris, M.	1
Myers, Lawrence	2
Meyer, Solomon	1
Micholls, E.	3
Montefiore, E.	2
Mocatta, Moses	1
Mittchell, Dr.	1
Mocatta, Daniel	1
Moses, A. L.	3
Meyer, H.	1
De Metz, A. L.	1
Metz, Meyer, (Reader)	1
Montefiore, Moses	1
Montefiore, Abraham	1
Mocatta, Master A.	1

N.

Nathan, Nathaniel	6
Newton, M. L.	1
Nathan, J.	1

O.

Osborn, William	1
Oppenheimer, George	3

P.

Philips, Lyon	2

Messrs.	Copies.
Phillips, Lawrance	1
Phillips, Barnet	1
Pollock, M.	2
Phillips, S.	1
Phillips, John	1
Phillips, P.	1
Phillips, M.	1

R.

Rothschild, N. M.	3
Raphael, R.	2
Reiss, J. L.	3
Reeves, John	3
Reiss, I. E. of *Frankfurth*	1
Rothschild, Mrs.	3
Robinson, Mr.	1
Ries, A.	1

S.

Salomons, M. S.	3
Symons, E. J. Jun	1
Sebag, S.	2
Salomonson, S.	3
Samson, Michael	1
Symons, Eliazer Jacob	1
Samuel, S. M.	3
Spyers, Joseph	3
Spyers, Solomon	1
Solomon, Godfrey	1
Salomonson, Mrs.	3
Solomon, Mr. Morice	1

Messrs.	Copies.
Scharp, Rev. J. Dr. of Theology, of *Rotterdam*	1
Salomon, Isaac	3
Salomons, Peter	3
Salmon, M.	2
Samuels, Abraham	3
Samuel, Mrs. R.	1
Solomon, Mr. Philip Joseph	3
Samuel, M.	2
Solomons, Aaron	1
Solomon, M. E.	1
Samuels, Moses	2
Samuel, Lyon	3
Solomon, Simon	1
Selig, Isaac	4
Samuel, Jacob, of *Amsterdam*	2
Samuel, P. M.	1
Salomons, Wolf	1
Samson, Miss	1
Salomons, Mr. N.	1
Samuel, M. of *Bath*	2
Samuel, S. M.	2
Sharp, Rev. Lancelot	1
Schoenowitz, A.	1
Seligman, Levin, of *Hamburg*	3
Salomons, Levy	2
Salomons, Lyon	1
Samuels, Moses, of *Liverpool*	1
Sommerhausen, H. of *Amsterdam*	1

U.

Unitarian, an	1

V.

Messrs.	Copies.
Van Oven, Joshua -	3
Van Sandau, Barnard	3
Vallentin, V. J. of *Gothenburg* -	3

W.

Messrs.	Copies.
Wolfe, Ellis, of *Cowley Grove* - -	1
Worms, —— -	2
Warburg, M. S. -	1
Waley, S. - -	1
Wertheim, D. -	1

Z.

Messrs.	Copies.
Zuntz, Moses - -	1